

The book cover features a complex, symmetrical design. The top half has a marbled background in shades of blue, green, and red. The bottom half is dominated by a large, detailed illustration of a face, possibly a mask or a stylized human face, with intricate patterns and textures. The face has a wide, open mouth and large, expressive eyes. The overall aesthetic is reminiscent of traditional marbled paper and woodcut illustrations.

MEG
CABOTOVÁ

MEDIÁTOR

KRAJINA
PLNÁ
STÍNŮ

KNIZNÍ KLUB

**MEG
CABOTOVÁ**

MEDIÁTOR

**KRAJINA
PLNÁ
STÍNŮ**

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

Copyright © by Meggin Cabot, 2000

Translation © by Jana Jašová, 2004

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2004

ISBN 80-242-1137-8

*Památce A. Victora Cabota
a jeho bratra
Jacka „France“ Cabota*

mediátor

subst, m

(<lat.; angl. v. t. *mediator* = prostředník, zprostředkovatel) *esoterické označení prostředníka mezi světem živých a světem zemřelých. Zřejmě je odvozeno z technického významu slova médium (= látka, která je nositelem určitých fyzikálních vlastností nebo energie).*

Mediátoři jsou považováni za průvodce duší, jež nedokáží po smrti samy přejít do další formy existence. Jde o jedince obdařené nadpřirozenou schopností vnímat duše zemřelých jako fyzické osoby, komunikovat s nimi a sloužit jim jako duchovní rádci a průvodci. Na rozdíl od média, které za účelem komunikace kontaktuje duše ze záhrobí, je mediátor schopen vidět všechny zesnulé, kteří ještě neopustili tento svět. Existenci mediátorů připouštějí v různé podobě všechna klasická náboženství.

1

Říkali mi, že tam budou palmy.

Já jim nevěřila, ale přesně tohle mi tvrdili. A taky že je uvidím už z letadla.

Heleďte, já samozřejmě vím, že v jižní Kalifornii jsou palmy. Přece zase nejsem až *tak* pitomá. Koukala jsem na *Beverly Hills 90210* a vůbec. Jenže já jsem se stěhovala do *severní* Kalifornie. A mamka mě navíc varovala, abych rozhodně nerozdávala svoje svetry.

„Žádný takový,“ říkala. „Budeš je potřebovat, a kabáty taky. Občas se tady pěkně ochladí. Možná ne tak jako v New Yorku, ale pořádně to profukuje.“

A tak jsem si do letadla vzala černou koženou motorkářskou bundu. Mohla jsem ji zabalit do kufru. Jenže jsem tak nějak měla lepší pocit, když jsem si ji vzala na sebe.

A teď letadlo přistávalo, já seděla u okýnka v kožený bundě a koukala ven na palmy. A říkala si, no jo, skvělý, palmy a černá kůže. Perfektně sem zapadám, přesně jak jsem tušila...

...že *nezapadnu*.

Mamka není z motorkářský bundy zrovna dvakrát nadšená, ale přísahám, že jsem si ji nenatáhla proto, abych ji namíchla nebo tak něco. Vůbec na ni nejsem našťvaná, že se rozhodla vzít si chlápek, co bydlí pět tisíc kiláků daleko, a donutila mě přerušit školu uprostřed roku a opustit svou nejlepší – a prakticky jedinou – kamarádku. Nemluvě o tom, že jsem musela odjet z města, kde jsem strávila šestnáct let života.

Ne, fakticky. Nejsem ani trochu našťvaná.

Pravda je, že mám vážně ráda Andyho, co mi teď bude dělat nevlastního tátu. Hodí se k mamce. Je s ním šťastná. A ke mně se taky chová fajn.

Ale to stěhování do Kalifornie mě dohání k šílenství.

Jo, a už jsem říkala, že Andy má další tři děti?

Přišli mi naproti všichni, už tam čekali, když jsem vystupovala z letadla. Mamka, Andy a jeho tři kluci. Somnambul, Mimoň a Prófa, jak jim říkám. Mí noví nevlastní bráchové.

„Suze!“ Ale ani kdybych neslyšela mamku povykovat, když jsem vcházela do haly, nemohla jsem svou novou rodinku přehlédnout. Andy donutil svoje dva mladší syny držet obrovskou tabuli s nápisem *Vítej doma, Susannah!* Všichni, co přiletěli se mnou, procházeli kolem nich, říkali si, podívej, to je ale krása, a culili se na mě tím odporně dojemným úsměvem.

Jo. Super. Hned sem začínám *zapadat*.

„Fajn,“ ocenila jsem a rychle došla k naší novému rodině. „Už můžete dát tu ceduli pryč.“

Ale mamka se na mě vrhla tak rychle, že si vůbec nevšimla, co říkám. „Ach, Suzie!“ opakovala v jednom kuse. Nenávidím, když mi kdokoli kromě mámy říká Suzie, takže jsem přes její rameno střítila pohledem po klukách – jen pro případ, aby o mně neměli nějakou mylnou představu. Pořád se tak šklebili, schovaní za tou děsnou tabulí. Mimoň proto, že nic chytřejšího vymyslet nedokázal, a Prófa proto, že... no, myslím, že prostě proto, že mě rád viděl. Každopádně byl na to dost cáklej. Somna, ten nejstarší, prostě jen tak postával a vypadal... přesně tak. Vypadal ospale.

„Jaká byla cesta, dítě?“ zeptal se Andy, sundal mi z ramene kabelu a přehodil si ji přes to svoje. Překvapilo ho, jak je těžká. „Uf, co to v ní proboha vezeš? Uvědomuješ si, že je trestné pašovat newyorské požární hydranty přes hranice státu?“

Usmála jsem se na něj. Andy je fakt trouba, ale takovým tím roztomilým způsobem. Nemá ani tucha o tom, co je, nebo není trestný v New Yorku, protože tam byl sotva pětkrát v životě. Což teda bylo dost návštěv na to, aby přesvědčil moji mamku, že by se měli vzít.

„To není požární hydrant,“ ucedila jsem. „Jsou to parkovací hodiny. A mám ještě čtyři tašky.“

„Čtyři?“ Andy předstíral, že je v šoku. „Stěhuješ se sem snad?“

Říkala jsem už, že si Andy myslí, že je komik? Jenže není. Je stavař.

„Suze,“ oslovil mě vzrušeně Prófa, „Suze, všimla sis, když jste přistávali, jak se letadlo otřáslo? To zavinila turbulence. Ta vzniká, když se těleso pohybující se velkou rychlostí náhodně setká s poryvem větru o podobné nebo vyšší rychlosti.“

Tomuhle nejmladšímu z Andyho kluků je dvanáct, ale mluví, jako by mu bylo čtyřicet. Celou svatební hostinu strávil tím, že mi zaujatě vykládal o návštěvách mimozemšťanů a o tom, proč americká vláda utahuje před veřejností, co se děje v Oblasti 51. Protože nechce, abychom se dozvěděli, ŽE NEJSME VE VESMÍRU SAMI.

„Ach, Suzie,“ opakovala mamka, „jsem tak ráda, že už jsi tady. Doufám, že se ti bude líbit náš dům. Pořád jsem si nemohla zvyknout říkat tomu *domov*, ale teď, když jsi tady... A počkej, až uvidíš svůj pokoj! Andy ho tak krásně zařídil...“

Andy s mamkou strávili před svatbou spoustu času tím, že hledali dům dost velkej na to, aby v něm všechny čtyři děti měly vlastní pokoj. Nakonec koupili barák na kopci v Carmelu, kterej si mohli dovolit jen proto, že byl v absolutně dezolátním stavu. Andyho stavební firma se pořádně zapotila, aby z něj udělala něco, v čem se dá bydlet. Mamka mi do telefonu donekonečna vykládala o pokoji pro mě a přísahala, že je to nejhezčí místnost v domě.

„Ten výhled!“ rozplývala se. „Z arkýře uvidíš přímo na oceán! Suze, budeš nadšená!“

To teda tutově. Budu stejně nadšená jako z toho, že musím vyměnit bagely za obilný klíčky, metro za surf a všechno to kolem.

Mimoň z nějakýho záhadnýho důvodu otevřel pus, ale jen proto, aby se pitomě zeptal: „Líbí se ti ta cedule?“ Nechtěla jsem věřit, že je mu šestnáct jako mně. Ale když si vezmete, že je ve školním týmu zápasníků, co od něj asi tak můžete čekat? Do jeho mozečku se vejdu – teda pokud jsem schopná to posoudit z toho, o čem mluvil na svatbě, seděla jsem mezi ním a Prófou, tak si asi dovedete představit naši konverzaci – jenom škrtící chvaty a proteinový koktejly.

„No prostě perfektní,“ vypravila jsem ze sebe a vyrvala mu ji z těch jeho svalnatejších lopat. Pak jsem ji chytla tak, aby nebyl vidět nápis. „Půjdem? Radši bych si vzala svoje tašky, než si jich někdo všimne.“

„Ano, jistě,“ souhlasila mamka a naposledy mě pevně objala. „Jsem tak ráda, že jsi konečně tady! Tak ti to sluší...“ A pak, přestože byste se vsadili, že to neudělá, se otočila a pronesla tichým hlasem, abych to slyšela jen já: „I když jsem ti něco říkala o té bundě, Suze. A taky jsem myslela, že tyhle džíny už vyhodíš.“

Vzala jsem si svoje nejstarší džíny, ty, co měly na kolenou díry. Hodily se bezvadně k tenkému černému tričku a kotníkové boty na zip. V těch džínách a botách a motorkářský bundě a s námořnickou kabelou přes rameno jsem vypadala přesně jako pubertální trogl z televizního seriálu.

Heleďte, když letíte osm hodin přes celý Státy, potřebujete se cítit pohodlně.

Vyslovila jsem to nahlas a mamka jen protočila panenky. A vzala to. To je na ní prima – nerozhodí ji to tolik jako jiný matky. Somna, Mimoň a Prófa vůbec netuší, jakou mají kliku.

„Tak jo,“ připustila. „Vyzvedneme tvoje zavazadla.“ Potom dodala hlasitějc: „Jakeu, pohni se! Jdeme pro Suzeiny tašky!“

Když oslovila Somnu jménem, jenom sebou trhnul, jako by se právě probral z transu. Jednou jsem se mamky ptala, jestli Somnambul (bude tenhle rok maturovat) nemá narkolepsii nebo nejede v drogách, ale mamka se urazila za něj. „Jistě že ne, jak se můžeš takhle ptát?“ Jako by ten kluk pořád beze slova nestál a nemrkal očima.

Počkat, to vlastně kecám. Jednou na mě promluvil! Na svatbě, když mě viděl, jak se v černý kožený bundě přes svoje družičkovský šaty větrám venku a popotahuju z cigarety. „Hele, ty jseš v nějakým gangu?“

Ale moment, jo? Byla to moje první a poslední cigareta v životě. Líkala jsem prostě v děsném stresu. Měla jsem strach, že když se máma vdá a odstěhuje se do Kalifornie, vykašle se na mě. Přísahám, že jsem si od té doby víckrát nezapálila.

A s Jakem to taky nemyslím zle. Má sto osmdesát cent'áků, stejně rozcuchaný blond'atý vlasy a modré oči jako jeho otec, a je to přesně ten typ kluka, co jim moje kámoška Gina říká *řízci*. Ale na noční obloze to není zrovna supernova, jestli chápete, co tím chci říct.

Prófa nepřestával mlít o rychlosti větru. Vysvětloval mi, že je to rychlost nezbytná k tomu, aby se cestovatel dostal ze zajetí gravitace. Říká se tomu úniková rychlost. Usoudila jsem, že se mi Prófa může hodit, třeba při psaní úkolů a tak, i když jsem o tři hlavy vyšší než on.

Zatímco mluvil, rozhlížela jsem se kolem. Byla jsem v Kalifornii poprvý, a i když jsme ještě neopustili letiště – Mezinárodní letiště San José – bylo člověku hned jasné, že už není v New Yorku. Hlavně proto, že všechno bylo tak čisté. Žádná špína, poházený odpadky nebo graffiti. Letištní halu vymalovali v pastelovejch tónech, a na těch bejvá normálně špína hned vidět. Proč myslíte, že Newyorčani nosí pořád černou? Ne proto, aby byli *cool*. Co vás vede. Děláme

to proto, že nechceme přechovat oblečení do pračky, jen co ho vezmeme jednou na sebe.

Ale zdálo se, že ve slunný Kalifornii to není problém. Pokud jsem si všimla, pastely tady vedly. Kolem nás šla žena v růžovejch legínách a bílý sportovní podprsenice. Nic víc na sobě neměla. Jestli je tohle místní zvyk, tak vám řeknu, že jsem právě schytala koňskou dávku kulturního šoku.

A víte, co bylo *ještě* divný? Nikdo se nehádal. U přepážek se tvořily fronty jako všude, ale nikdo nezvyšoval hlas na slečny, co prodávaly letenky. To když jste zákazníkem v New Yorku, musíte se pořád hádat s lidma za pultem – na letišti, v obchodáku, v Mekáči, všude.

Ale tady ne. Tady nebylo slyšet nic. Jen ticho.

A mně bylo jasný proč. Tady prostě nebyl důvod, proč by se lidi měli rozčilovat. Venku svítilo slunce na palmy, co jsem je viděla už z letadla. Racci – ne holubi, ale opravdoví, velcí, bílí a šedí rackové – poletovali nad parkovištěm. A když jsme šli vyzvednout tašky, nikdo nekontroloval, jestli nálepky na nich odpovídají číslům na útržku letenky. Ne. Všichni jenom pořád opakovali: „Nashle! Hezký den!“

Neskutečný.

Gina – moje nejlepší kamarádka z Brooklynu, no tak fajn, moje *jediná* kámoška – mi před odjezdem říkala, že budu mít spoustu příležitostí nabalit si kluka, když mám teď tři nevlastní bráchy. A ona to musí vědět, když má sama čtyři – a ještě k tomu vlastní. Ale já jsem jí nevěřila, stejně jako jsem nevěřila lidem, co mi vykládali o těch palmách. Ale když Somna popadl dvě moje tašky a Mimoň další dvě a nechali mě jít s prázdnýma rukama, protože moji příruční tašku už nesl Andy, uvědomila jsem si, že bráchové mají svou užitnou hodnotu. Můžou nosit fakt těžký věci a tvářit se přitom, že jim to vůbec nevadí.

Já přece ty tašky balila. Věděla jsem, že jdou sotva zvednout. Taxikáři měli co dělat. Ale Somna a Mimoň se tvářili, jako že *no problem*, takže padáme.

A tak jsme s taškama konečně vypochoďovali skleněnejma automatickýma dveřma a všichni, včetně mamky, okamžitě sáhli do kapes a vylovili z nich sluneční brejle. Jako by tušili něco, co já tušit nemohla. A když jsem vykročila z haly ven, docvaklo mi to.

Venku bylo *slunečno*.

Až na to, že slunečno není zrovna to přesný slovo. Spíš přesvětleno, a všechny barvy zářily tak jasně, až to bodalo do očí. Taky jsem někde měla sluneční brejle, to dá rozum, ale když jsem odlítala z New Yorku, bylo kolem nuly a padal mokrej sníh, takže mě nenapadlo, že bych si je měla nechat po ruce. Když mi mamka poprvé řekla, že se budeme stěhovat – mamka s Andym se dohodli, že bude jednodušší, když se přestěhuje ona, protože má jen jedno dítě a práci jako televizní reportérka sežene i v Kalifornii, kdežto Andy má děti tři, a navíc svou stavební firmu –, tvrdila mi taky, že si severní Kalifornii zamiluju. „Je to přesně jako v těch filmech s Goldie Hawnovou a Chevym Chasem!“

Goldie Hawnová se mi líbí a Chevy Chase taky, jenže jsem nikdy neslyšela, že by natočili něco společně.

„Tam se odehrávají všechny ty Steinbeckovy povídky, co jste četli ve škole,“ pokračovala nadšeně mamka. „*Červený poník* a tak.“

To mě teda fakt dostalo. Z *Červenýho poníka* si pamatuju jediné to, že tam nebyla žádná holka, jen samý kopce. A když jsem teď stála před letištní halou v San José, zjistila jsem, že všude kolem je fakticky spousta kopců, většinou porostlých suchou hnědou trávou.

Ale na kopcích byly taky stromy, takový, co jsem v životě neviděla. Mačkaly se nahoře na vrcholcích a vypadaly, jako by se z nebe snesla na zem obří pěst a dala jim ránu. Teprve časem jsem zjistila, že to jsou cypřiše.

A všude kolem parkoviště bylo nejspíš umělý zavlažování, protože tam rostly obrovský keře s červenýma květama, většinou kolem děsně vysokejch a štíhlejšch palem.

Ty keře, jak mi došlo, byly ibišky. A to, co kolem nich bzučelo, vůbec nebyl hmyz. Byli to kolibříci.

„No ano,“ souhlasila mamka, když jsem ji na to upozornila, „jsou tady všude. Máme pro ně doma zobání. Můžeš je krmit z okna pokoje, když budeš chtít.“

Kolibříci, co vám přiletí na parapet? Jediný ptáci, co kdy přiletěli ke mně na okno, byli holubi. A ty by mi mamka nikdy nedovolila krmit.

Moje nadšení nad kolibříky se ale rozplynulo, když Mimoň najednou oznámil, že bude řídit, a hrnul se za volant velkého kombíka, ke kterému jsme došli.

„Já řídím,“ prohlásil neústupně Andy.

„No tati!“ zaúpěl Mimoň. „Jak mám udělat jízdy, když mě nenecháš, abych si to vyzkoušel?“

„Zkoušej to s ramblerem,“ namítl Andy. Odemkl kufr landroveru a začal do něj rovnat moje tašky. „A ty můžeš taky, Suzie.“

Zaskočil mě. „Co můžu taky?“

„Můžeš trénovat jízdu s ramblerem,“ vysvětlil mi a žertem vztyčil ukazovák. „Ale jen když vedle tebe bude sedět někdo s řidičákem.“

Zůstala jsem na něj civět. „Ale já přece neumím řídit,“ vykoktala jsem.

Mimoň předvedl svůj koňský řehot. „Ty neumíš řídit?!“ Praštil do ramene Somnu, který se opíral o bok auta a nastavoval tvář sluníčku. „Hele, Jakeu, slyšels to? Vona neumí řídit!“

„To není nic nezvyklého, Brade,“ informoval ho Prófa. „Spousta rodilých Newyorčanů nemá řidičák. Zapomínáš, že New York City je největším dopravním uzlem Severní Ameriky, který využívá třináct celých dvě desetiny milionu lidí k cestám z New Yorku přes Long Island do Connecticutu a naopak? A že jedna celá sedm desetin miliardy cestujících ročně raději využije k přepravě podzemní dráhu, autobusy a železnici?“

Všichni jsme se na Prófu zadívali. Potom mamka opatrně poznamenala: „Nikdy jsem neměla auto, když jsme bydlely v New Yorku.“

Andy přibouchl kufr landroveru. „Nedělej si starosti, Suze,“ doporučil mi. „Hned tě přihlásíme do autoškoly. Naučíš se to tak rychle, že strčíš Brada do kapsy.“

Podívala jsem se na Mimoně. Ani za milion let bych nečekala, že někdo bude mít potřebu mě ujišťovat, že strčím toho moulu do kapsy – i kdyby šlo o cokoli.

Ale to nebylo poslední překvápko. Tohle a palmy byl jen začátek. Když jsme jeli domů, což bylo dobrou hodinu cesty z letiště – a ta mi neutíkala dvakrát rychle, vzhledem k tomu, že jsem seděla mezi Mimoněm a Somnou, zatímco Prófa byl usazený na mých zavazadlech a tam pořád ještě rozebíral výhody a nevýhody New Yorku jako strategický dopravní křižovatky USA – zjišťovala jsem, že všechno je jiný... ale úplně jiný než to, na co jsem byla zvyklá.

A nejenom proto, že jsme byli na opačném konci kontinentu. Nejenom proto, že kam jsem se podívala, tam bylo něco, co jsme v New Yorku neměli: stánky u silnice, kde nabízeli artyčoky nebo granátový jabka, dvanáct za dolar; dřevěný besídky v zahradách, porostlý vinnou révou; citronovníky a stromy, na kterých rostlo avokádo; a spousta další vegetace, kterou jsem vůbec nedokázala pojmenovat. A nad tím vším se v oblouku klenula obloha, jasně modrá, zářivá a čistá, a balon, který na ní plul, vypadal jen jako malá tečka, jako knoflík na dně obrovského bazénu.

A byl tady oceán, co mi vtrhnul do výhledu tak najednou, že jsem ho vůbec nepoznala a myslela si, že je to jen další pole. Ale pak jsem si všimla, že se to pole pohybuje a jiskří, odráží slunce a jeho záblesky na mě vysílají morseovkou SOS. Na ten jas se bez slunečních brýlí ani nedalo dlouho koukat. Takže to je on, Pacifik... Byl obrovskéj, roztažený do šíře jako obloha, a jeho vlny narážely do úzkýho pruhu bílý pláže.

Z New Yorku jsem – a to ani nemluví o plážích – znala úplně jiná oceán. Nemohla jsem si pomoci. Zalapala jsem po dechu. A když jsem začala lapat, všichni v autě zmlkli, až na Somnu, který zmlkl už předtím, protože usnul.

„Co?“ vyjekla mamka. „Je ti špatně?“

„Ne,“ vydechla jsem a rozpačitě zrudla. No jasně. Oni jsou na tenhle oceán zvyklí. Budou si myslet, že jsem cvok, když mě to tak rozrušilo. „To ten oceán.“

„Ano,“ souhlasila nadšeně mamka. „Nádhera, co?“

„Dneska jsou slušný vlny,“ přidal se Mimoň. „Můžeme před večeří skočit na pláž.“

„Ne,“ zakázal to jeho otec. „Dokud si nedoděláš ten referát.“

„Ale tati!“

To povzbudilo mamku k dlouhý detailní přednášce o škole, kam jsem měla začít chodit, což byla ta škola, kam chodili Somna, Mimoň a Prófa. Jmenovala se po nějakým španělským chlápku, Juniperu Serrovi, co sem přišel někdy kolem roku 1700 a začal nutit místní indiány, aby místo svých náboženství začali vyznávat křesťanství. Původně to byla misijní budova, obrovská stavba z vepřovic, která ročně přilákala dvacet tisíc turistů nebo tak nějak.

Ale já mamku moc neposlouchala. Můj zájem o tuhle školu byl na bodu mrazu. Nepřestěhovala jsem se sem už před Vánocema rovnou s mamkou jen proto, že v misijní škole neměli volný místo, a musela jsem čekat do konce semestru, dokud se něco neuvolní. Ne že by mi to vadilo – bydlela jsem prostě pár měsíců s babičkou, a nebylo to vůbec k zahoezení. Moje babička kromě toho, že je skvělá advokátka, taky skvěle vaří.

Pořád jsem ještě byla uchvácená oceánem, ale ten najednou zmizel za kopcem. Natahovala jsem krk jako žirafa, abych ho aspoň zahlédla, a pak mi to najednou došlo. Zarazila jsem mamku uprostřed věty.

„Počkej. Kdy že postavili tu školu?“

„V osmnáctém století,“ odpověděl za ni Prófa. „Misii postavili františkáni ve službách katolické církve a španělské vlády a jejím cílem bylo nejen obracet domorodé obyvatele na víru, ale naučit je zároveň dovednostem, které jim umožní stát se platnými členy nové španělské společnosti. Misie původně sloužila jako –“

„V osmnáctém století?“ opakovala jsem šokovaně a otočila se. Byla jsem pořád vmáčkla mezi Somnu – tomu padala hlava dopředu jen tak dlouho, dokud si ji neuplácíroval na mém rameni, přičemž mi v polospánku sdělil, že používá šampon proti lupům – a Mimoně. Gina se mi zapomněla zmínit o tom, kolik prostoru kluci zabírají – a vzhledem k tomu, že měli oba kolem sto osmdesáti centů a osmdesáti kil, to byla vážně spousta místa. „*Osmnáctým?*“

Mamka asi zaslechla v mém hlase paniku, protože se otočila a řekla přísně: „Už jsme to snad probíraly mockrát, Suze. Na škole Roberta Louise Stevensona mají roční čekací lhůtu a tys mi říkala, že nechceš chodit na čistě dívčí střední, jako je škola Nejsvětějšího srdce. A Andy tvrdí, že veřejné školy tady mají hroznou pověst, kvůli drogám a šikaně a násilnickým gangům, takže –“

„Osmnácté století,“ opakovala jsem potřetí a moje srdce začalo bušit tak rychle, jako bych běžela. „Ale to je teda *tři sta let stará!*“

„Já to nechápu.“ Vjeli jsme do městečka Carmel-by-the-Sea a projížděli ulicema se spoustou pitoreskních domků – některý měly ještě doškový střechy –, mezi kavárničkama a uměleckýma galeriema. Andy musel řídit opatrně, protože silnice byly plné aut se značkama jinejch států, a nikde ani jeden semafor, na což byli místní z nějakýho důvodu hrdí. „Co je špatného,“ zeptal se, „na osmnáctém století?“

Mamka pronesla svým monotónním hlasem, kterému říkám „hlas špatných zpráv“ a kterým v televizních novinách vždycky oznamuje, že se zřítilo letadlo nebo že zavraždili dítě: „Suze nikdy neměla v lásce staré domy.“

„Aha,“ řekl překvapeně Andy. „Tak to se jí u nás doma asi nebude moc líbit.“

Odtrhla jsem oči od ulice a zadívala se přímo na jeho zátylek. „Jako proč?“ zeptala jsem se slabě. „Proč se mi tam nebude líbit?“

Ale pochopila jsem. Hned v tu chvíli, kdy jsme zabočili na příjezdovou cestu. Dům byl velkej a neskutečně krásnej, s viktoriánskejma oknama a verandou a vším tím kolem. Mamka ho dala natřít na bílo a modro a béžovo, a kolem domu rostly vysoký borovice, co na něj vrhaly stín, i nízký keře rozvalený do šířky. Dům měl tři patra a byl ze dřeva, ne z těch hroznejch kombinací ocel – sklo anebo terakota jako okolní domy. Rozhodně to byl ten nejhezčí a nejromantičtější dům v celý čtvrti.

Ale mně se do něj nechtělo strčit ani špičku boty.

Věděla jsem, že stěhování za mamkou do Kalifornie přinese spoustu změn. Stánky plný artyčoků a citronovníky a oceán... to všechno nebylo nic. Největší změnou bylo to, že se o ni budu muset začít dělit s dalšíma lidma. Těch deset let od doby, kdy umřel táta, jsme byly pořád spolu, jen my dvě. A musím říct, že se mi to na jednu stranu docela zamlouvalo. Fakticky, kdybych neviděla, jak moc je mamka s Andym šťastná, pořádně bych se do toho vložila a celou tu věc se stěhováním jí zatrhla. Ale při pohledu na ty dva se nedalo nevšimnout, že jsou ze sebe úplně hotoví. A co bych byla za dceru, kdybych to mámě zkazila? Takže jsem se smířila s Andym a smířila se s jeho synkama. Smířila jsem se s tím, že budu muset opustit všechno, co jsem zatím znala a měla ráda: nejlepší kámošku, babičku, bagely, SoHo – abych mamce umožnila prožít štěstí, po kterým touží.

Ale nenapadlo by mě, že poprvé v životě nebudu bydlet v bytě, ale v domě.

A ne jen tak v nějakým domě, aby bylo jasný. Andy mi hrdě vyprávěl, zatímco vykládal z auta moje tašky a předával je synátorům, že to byl původně penzion postavený v

devatenáctým století, konkrétně v roce 1849, a že neměl zrovna nejlepší pověst. Souboje kvůli podvádění v kartách a lehčí ženský v předním salonku. Ještě teď byly vidět na fasádě stopy po kulkách. Fakt. Andy jednu z nich dokonce zarámoval, místo aby ji zahladil. Připustil, že to vypadá možná trochu morbidně, ale taky zajímavě. Vsadil by se, že bydlíme v jediném domě v Carmelu, co má na fasádě stopu po kulce z devatenáctého století.

Uhm, zamumlala jsem. Dala bych krk za to, že je to pravda.

Mamka mě nepřestávala sledovat, když jsme stoupaly po té spoustě schodů na přední verandu. Myslím, že byla nervózní, co na to všechno řeknu. Trochu mě štvalo, že mě na to neupozornila předem. I když jsem nemusela zrovna dvakrát hádat, proč to neudělala. Kdyby mi řekla, že koupili barabiznu starou přes sto let, nikdy bych se sem nepřestěhovala. Zůstala bych u babičky, dokud bych neodmaturovala a neodstěhovala se někam na kolej.

Protože mamka má pravdu: nemám ráda starý domy.

I když musím přiznat, že tak jako všechny starý domy má i tenhle něco do sebe. Když stojíte na přední verandě, vidíte pod sebou Carmel jako na dlani: vesnici, údolí, pláž, moře. Ten pohled bere dech: jeden z těch, za který blázní do starých staveb cvakají miliony. Nemohla jsem k němu cítit odpor, aspoň zatím ne.

Ale stejně, když mě mamka pobídla, abych se šla podívat na svůj pokoj, neubránila jsem se a trochu se otřásla.

Dům byl zevnitř stejně super jako zvenčí. Všude zářila javorová a modrá a žlutá. Začala jsem poznávat mamčiny věci a to mě trochu uklidnilo. Byl tam sejf, kterež jsme spolu jednou koupily na výletě ve Vermontu. Obrázky, co jsem malovala v dětství, visely v obývacím pokoji vedle obrázků Somny, Mimoně a Prófy. V pracovně stály v policích mamčiny knížky. Její kytky, co kvůli nim zaplatila hříšný peníze za přepravu, protože nebyla schopná se s nima

rozloučit, byly všude: stály na dřevěných podstavcích, visely před barevnými okny, trnily na sloupkách na konci schodiště.

Ale byla tady i spousta věcí, co jsem neznala. Na psacím stole, kde mamka předtím vypisovala složenky, stál elegantní bílý počítač. V obývacím pokoji, dost nevkusně zabudovaná do krbu, mě upoutala plochá televizní obrazovka, od které vedly různé ovladače k videohrám. O zeď vedle dveří do garáže se opírala surfovací prkna a po domě bloumalo obrovský slintající psisko žijící v přesvědčení, že pochoduju po světě s kapsami plnými jídla, protože do nich okamžitě začalo strkat vlhké čumák.

Tohle všechno byly typický maskulinní rekvizity, předměty, bez kterých se náš život s mamkou dřív docela dobře obešel. Ale teď vypadaly, jako by v něm nějak byly odjakživa.

Můj pokoj byl v podkroví nad verandou. Mamka celou cestu z letiště nervózně bájala o sedátku, který mi Andy vyrobil, abych měla výhled na záliv. Okna byly totiž obrácená na stejnou stranu jako veranda a dalo se z nich koukat na vlny, který se vzdouvaly kolem celého poloostrova. Bylo to bezva, fakt bezva, že mi Andy s mamkou zařídili pokoj s tím nejhezčím výhledem v domě.

Až potom jsem si uvědomila, kolik práce si dali s tím, aby ho zařídili speciálně pro mě – nebo přinejmenším pro holku v mém věku, teda pro představu té holky... ne pro mě. Nikdy jsem nevzdychala nadšením nad toaletním stolem se zrcadlem nebo princeznovským telefonem. Navíc Andy vytapetoval pokoj i koupelnu krémověma tapetama, který měly v určitý vešce modré obláčky na zapisování vzkazů. A nová postel s krajovým baldachýnem, taková, jakou si mamka pro mě vždycky přála a teď nejspíš nedokázala odolat... Začala jsem se cejtit trapně kvůli tomu, jak jsem se chovala předtím v autě. Fakticky. Když jsem se procházela pokojem, říkala jsem si, tak fajn, není to tak špatný. Zatím to

ujde. Možná to bude v pohodě, možná že v tomhle domě nebyl nikdy nikdo nešťastnej. Možná si to všichni ti lidi, co tady kdy schytali kulku, zasloužili...

Říkala jsem si to, dokud jsem nedošla až k oknům nad verandou a nevšimla si, že na sedátku, který tam pro mě Andy tak pozorně umístil, už někdo sedí.

Někdo, kdo nebyl ani můj příbuznej, ani nepatřil k Somnovi, Mimoňovi nebo k Prófovi.

Otočila jsem se na Andyho, abych zjistila, jestli si všiml vetřelce. Nevšiml, přestože seděl tady, přímo Andymu před očima.

Ani moje mamka ho neviděla. Ale viděla můj obličej a já se dovtípila, že se asi netvářím moc nadšeně. Zhluboka se nadechla a zasténala. „Ne, Suze. Už zase?“

2

Asi bych to měla vysvětlit. Nejsem zrovna to, čemu byste řekli *typická šestnáctka*.

No, totiž, *vypadám* dost normálně, aspoň doufám. Nepiju, nefetuju, nekouřím – vlastně tenkrát jednou, když mě chytil Somna, ale to byla výjimka. Nemám nic propíchnutýho kromě uší, a to ještě v každým lalůčku jen jednu díрку. Nemám žádný kérky. Nikdy jsem si nebarvila vlasy. Kromě bot a kožený bundy nenosím nijak náruživě černou. Dokonce si ani nelakuju nehty na černo. S tímhle vším jsem prostě úplně normální, krotká americká pubertáčka.

Až na to, že mluvím s duchama.

Možná bych to měla říct jinak. Spíš je to vlastně tak, že mrtví mluví na mě. Teda, aby bylo jasné, já ty rozhovory nevyvolávám. Ve skutečnosti se jim spíš snažím vyhejbat.

Jenže, často mi to nedovolí.

Duchové.

Nemyslím si, že bych byla magor. Ne větší, než jsou průměrný šestnáctiletý kluci a holky. Ale hádám, že spouště lidí ze sousedství tak musím připadat. Rozhodně jsem tak připadala většině dětí tam, co jsme bydlely dřív. Poradci pro práci s mládeží za mnou chodili víc, než bylo zdrávo. Někdy jsem si dokonce myslela, že by i pro mě bylo jednodušší, kdyby mě prostě zavřeli pod zámek.

Ale ani v devátém patře v Bellevue – kam zamykají cvoky z New Yorku – bych pravděpodobně před duchy nezdrhla. Našli by si mě.

Vždycky si mě najdou.

Pamatuju se na toho prvního. Teda pamatuju se na něj stejně jasně jako na další zážitky z toho období, což moc jasná vzpomínka není, protože mi byly teprve dva. Myslím, že si to pamatuju stejně zřetelně jako to, když jsem vzala kočce mrtvou myš a chovala ji v náručí, dokud si toho mamka nevšimla a zhnuseně mi ji nevyrvála.

Heleďte, byly mi dva, jasný? Nevěděla jsem, že se mám myší bát. Ani duchů. Asi proto mě ani po čtrnácti letech žádnéj z nich neděsí. Někdy mě vyleká. Většinou obtěžuje. Ale děsit mě?

Ani náhodou.

Ten duch, stejně jako myš, byl malej, šedivěj a zoufalej. Dodnes nevím, kdo ta ženská vlastně byla. Promluvila jsem na ni takovým tím dětským žvatláním, kterému nerozuměla. Duchové nerozumějí dvouletejm holčičkám o nic líp než živí. Jenom se na mě smutně dívala z vrcholku schodiště v našem činžáku. Myslím, že mi jí bylo líto, asi jako myšky, a že jsem jí chtěla nějak pomoci. Ale netušila jsem jak. Takže jsem udělala to, co udělá každý batole, když si neví rady. Rozběhla jsem se za maminkou.

A tak jsem poznala první „duchařský“ pravidlo: vidím je jenom já.

No jasně, jsou lidi, co je vidí taky. Jak by jinak mohly existovat domy, kde straší, a duchařský historky a *Nevysvětlitelné příběhy* a tohle všechno? Ale je v tom rozdíl. Lidi v těchhle příbězích vidí *jednoho* ducha. Já je vidím *všechny*.

Prostě *všechny*. Vidím každýho. Každýho, kdo umřel, a z nějakýho důvodu bloumá po zemi místo toho, aby šel tam, kam by měl správně odejít. Tak tyhle všechny já vidím.

A řeknu vám, těch duchů je *fůra*.

Tenkrát, kdy jsem zahlídla prvního ducha, jsem zjistila ještě jednu věc: že většina lidí – dokonce ani moje vlastní matka – je nevidí. Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by je viděl. Nebo aspoň nikoho, kdo by se k tomu přiznal.

A to je druhá věc, kterou jsem se naučila před čtrnácti lety: bude lepší – v dlouhodobý perspektivě – nemluvit o tom, že ho vidíte. Nebo spíš *je*.

Netvrdím, že by mamka tenkrát zjistila, že to, na co ukazuju a o čem brebentím celý odpoledne, je nějaký duch. Pochybuj, že by ji to napadlo. Spíš myslela, že se jí pokouším říct něco o myšce, kterou mi ráno zabavila. Podívala se energicky nahoru na schody, pokývala hlavou a řekla: „Aha, aha. Poslouchej, Suze, copak chceš dneska papat? Sýr? Nebo rybičku?“

Možná jsem nečekala úplně stejnou reakci, jako když mamka zahlídla v mém náručí mrtvou myš – chovala v tu chvíli zrovna sousedčino novorozeně – a když vykřikla tak příšerně a nahlas, že nejspíš ani neslyšela můj hrdý prohlášení: „Koukej, mami, Suze má taky miminko!“

Ale čekala jsem aspoň nějakou reakci na to, co se vlnilo nahoře nad schody. Byla jsem ve věku, kdy jsem potřebovala vysvětlovat úplně všechno, co vidím, od požárních hydrantů až po elektrický zásuvky. Tak proč bych neměla chtít, aby mi mamka řekla, co je to tam nahoře na schodech?

Ale když jsem potom u stolu přežvykovala svůj grilovanej sejra, došlo mi, že mi mamka nevysvětlila tu šedou věc nad schody prostě proto, že ji sama *neviděla*. Pro ni to prostě neexistovalo.

Ale ve dvou letech mi to nepřipadalo tak nepochopitelný. Pochopte, tenkrát to vypadalo, že je to jen další z těch věcí, ve kterých se dospělí liší od dětí. Děti musí dojídat všechnu zeleninu. Dospělí ne. Děti můžou jezdit v parku na tříkolce. Dospělí ne. Děti vidí šedivý věci. Dospělí ne.

A přestože mi byly teprve dva, nějak jsem pochopila, že ta šedá věc nahoře na schodech není téma, o kterým bych si měla s někým povídat. Ani teď, ani jindy. Ani s mamkou, natož s někým jiným.

A taky jsem to nikdy neudělala. Mlčela jsem o svém prvním duchovi, a nediskutovala jsem s nikým ani o

stovkách těch dalších. Postupně, v průběhu let, jsem je začala brát jako samozřejmost. O čem bych taky měla vykládat? Viděla jsem je. Mluvili na mě. Většinou jsem ani moc nechápala, o čem mluví a co chtějí, a oni mě obvykle nechali na pokoji a odešli. A to je celý.

Pravděpodobně by to tak neurčitě pokračovalo dál, kdyby mi *zničehonic* neumřel táta.

Fakticky. Bylo to *zničehonic*. Jeden den tady byl, vařil a utahoval si ze mě v kuchyni jako obvykle, a den nato byl fuč.

A první dny po jeho smrti mi lidi nepřestávali opakovat – když jsem pořád postávala venku před domem a čekala, až přijde –, že se tatínek už nikdy nevrátí.

Ale já jim nevěřila. Proč bych taky měla? Proč by se můj tat'ka neměl vrátit? Copak se všichni zbláznili? Dobře, tak je mrtvej. To jsem brala. Ale určitě se vrátí. Kdo by mi pomáhal s úkolama z matiky? Kdo by se mnou vstával v sobotu brzo ráno a pekl mi horký vafle a koukal se mnou na kreslený seriály? Kdo by mě naučil řídit, jak vždycky sliboval, až mi bude šestnáct? Tat'ka byl mrtvej, ale já věděla jistě, že ho zase uvidím. Každý den jsem přece viděla tolik mrtvejch. Proč bych neměla vidět tátu?

A ukázalo se, že mám pravdu. Tat'ka *byl* mrtvej, to jsem pochopila. Umřel na infarkt. Mamka dala jeho tělo spálit a dostala pak jeho popel v urně, která vypadala jako starej germánskej korbel. Asi víte, co myslím. Můj tat'ka měl pivo moc rád. Mamka ji položila na horní polici, aby ji neshodila kočka, a někdy, když si myslela, že ji nevidím, si s urnou povídala.

Z toho mi bylo fakt smutno. Chápejte, nemohla jsem ji kvůli tomu odsuzovat nebo tak něco. Kdybych neviděla to, co jsem viděla, možná bych taky mluvila s urnou.

Ale právě v tom byli všichni příbuzní a sousedi z domu vedle. Tat'ka byl mrtvej, no jasně. Ale já jsem ho stejně *viděla*.

Ve skutečnosti jsem ho teď vídala častěji, než když byl naživu. Než umřel, musel chodit ve všední dny do práce. Když byl po smrti, moc toho na práci neměl. Takže jsem ho viděla skoro pořád. Ve skutečnosti možná až moc často. Jeho nejoblíbenější zábavou bylo objevit se přede mnou ve chvíli, kdy jsem to vůbec nečekala. Až mi to šlo pomalu na nervy. Táta mi taky nakonec všechno vysvětlil. Takže jsem na jednu stranu měla pocit, že je vlastně dobře, že umřel... protože jinak bych se možná nic nedozvěděla.

Ale ne. Takhle to nemyslím, a taky to není pravda. Řekla mi to i jedna kartářka. Bylo to na školním karnevalu. Šla jsem za ní jen proto, že se Gině nechtělo jít samotný. Bylo mi jasné, že je to ptákovina, ale šla jsem s ní, protože na co by měl jinak člověk kamarády? Ta ženská – madam Zara, médium – vykládala nejdřív karty Gině a říkala jí přesně to, co chce slyšet každé: budeš úspěšná, staneš se neurochirurgem, vdáš se ve třiceti, budeš mít tři děti bla bla bla. Když s tím blábolním skončila, vyskočila jsem, že už jako jdem. Ale Gina trvala na tom, aby madam vyložila karty taky mně.

Asi uhadnete, co se stalo. Madam Zara vyložila karty, zatvářila se zmateně, shrábla je na hromádku a pak je vyložila znova. Potom mě probodla pohledem.

„Ty,“ ukázala na mě, „můžeš mluvit s mrtvými.“ Ginu to rozrušilo. Vyhrkla: „Jéžiši! Jéžiši! Fakticky? Slyšelas to, Suze? Můžeš mluvit s mrtvejma! Seš taky médium!“

„Není médium,“ opravila ji madam Zara. „Je *mediátor*.“ Gina se zatvářila zaskočeně. „Cože? Co je to?“ Ale já to tušila. Nevěděla jsem sice, jak se tomu říká, ale věděla jsem moc dobře, co to znamená. Můj táta tomu sice neříkal takhle, když mi to vysvětloval, ale podstata byla furt stejná. Jsem něco jako kontaktní osoba pro ty, kdo zůstali po smrti tady... a můžu v tom zjednat pořádek.

Jinak to vysvětlit nedovedu. Nechápala jsem, proč jsem zrovna já ta *vyvolená* – chci říct, že jsem jinak naprosto

normální. No, aspoň ve většině věcí. Jenom mám prostě tu příšernou schopnost, že se můžu bavit s mrtvejma.

Ne se všema, dá rozum. Jenom s těma nešťastnejma. Tak vidíte, že můj život byl za posledních šestnáct let fakticky jako bonboniéra. Nikdy nevíte, co si vytáhnete. Představte si, že vás straší – nebo spíš pronásledují – mrtví, a dělají to každý den a každou minutu. Není to nic příjemného. Skočíte si do lahůdkářství pro limonádu – ha, na rohu čeká mrtvej chlápek. Někdo ho zastřelil. Teprve když se vám ho podaří přesvědčit, že policajti určitě najdou pachatele, může konečně odejít v pokoji.

A to jste chtěli jen limošku.

Nebo si jdete do knihovny půjčit knížku a tam se na vás vrhne mrtvá knihovnice a chce, abyste vyřídili jejímu synovci, že je vážně naštvaná kvůli tomu, co udělal s jejíma kočkama, když to zabalila.

A to zatím mluvím jen o těch, co vědí, proč tady zůstali. Dobrá polovina z nich nemá ani páru, proč zůstali tady, místo aby odešli do jiný sféry. A to mě rozčiluje ještě víc, protože já mám bejt ten trouba, co jim má pomáhat dostat se tam.

Jsem mediátor.

Řeknu vám, že bych to nepřála nikomu.

Mediátora děláte zadarmo. Nikdo vám nenabídne plat ani něco podobného. Třeba hodinovou kompenzaci. Jenom – když někomu pomůžete – se kolem vás rozlije něco jako teplo. Jako když jsem vyřídila holce, která se nerozloučila s dědečkem, než odešel, že ji má opravdu rád a že jí odpouští to, jak se do něj navázela. To vás doslova zahřeje u srdce.

Ale jinak je to většinou pěkná otrava. Kromě toho hlavního – že vás bez přestávky uhání někdo, koho ostatní nevidí – je teda fakt, že některý duchové jsou dost hrubí. Je to tak. Takoví, co si to užívají. Co ve skutečnosti *chtějí* zůstat na tomhle světě a strašit místo toho, aby odvláli někam jinam. Prostě tady zůstanou a otravují lidi, otevírají

dveře, posouvají věci, dělají kolem sebe zimu nebo sténají. Vy víte, koho myslím. Ty zatracený poltergajsty.

A někdy jsou i nebezpečný. Myslím, jako když se pokoušejí někoho zranit. *Úmyslně*. Z toho mě vždycky chytá fantas. To mám pak sto chutí nakopat takovému otravnému duchovi zadek.

Proto mamka říkala: „Ne, Suze, už zase?“ Protože když se rozhodnu nakopat takovýho zmetka do zadku, můžete vzít jed na to, že se věci trošku... zkomplikují.

A ne že bych chtěla *komplikovat* věci v tom krásném novém pokoji. Ani náhodou. Takže jsem se k duchovi v okně obrátila zády a hlesla: „To nic, mami. V pohodě. Pokoj je super. Moc díky.“

Bylo vidět, že mi moc nevěří. Mamku není lehký oblafnout. Bylo vidět, že tuší, že se se mnou něco děje. Jenomže nedokázala zjistit, co vlastně. Ale myslím, že to bylo jen dobře, protože kdyby to zjistila, pořádně by to s ní zamávalo. Mamka je televizní reportérka. Věří jen tomu, co vidí. A duchy vidět neumí.

Nedokážu ani říct, jak hrozně ráda bych na tom byla stejně.

„Fajn,“ řekla zdráhavě. „To ráda slyším. Měla jsem trochu starost. Myslím... to, jak nemáš ráda staré domy...“

To teda nemám. Čím starší je barák, tím vyšší je pravděpodobnost, že v něm někdo umřel a že se ten někdo pořád ještě potlouká kolem a čeká na spravedlnost nebo na to, až bude moct někomu poslat vzkaz. Řeknu vám, že jsme se s mamkou vždycky pořádně zapotily, když jsme dřív ve městě sháněly nový bydlení. Prohlížely jsme si perfektní apartmány, já vrtěla hlavou a nekompromisně říkala: „Ne. V žádném případě!“ Ale důvody jsem nikdy neuměla vysvětlit. Řeknu vám, je to div, že už mě mamka dávno nevypakovala do internátní školy.

„Fakticky, mami,“ ujišťovala jsem ji zoufale. „Je to tady bezvadný. Líbí se mi to.“

Když to Andy uslyšel, vyrazil po místnosti, aby mi ukázal vypínače bodovejch světel a další věcičky, co tam instaloval. Chodila jsem za ním, projevovala nadšení a dávala si pozor, abych se nepodívala směrem k duchovi. Bylo fakt dojemný, jak moc se Andy snažil, abych tady byla šťastná. Takže jsem *musela* – když se tolik snažil – být šťastná. Aspoň tak šťastná, jak to dokáže někdo jako já.

Když mi Andy ukázal všechno, co chtěl, odešel do kuchyně připravovat barbecue, protože na mou počest měla být večeře na uvítanou. Somna a Mimoň šli „zkusit vlny“, než bude jídlo, a Prófa mumlal něco o „experimentu“, na kterým pracuje, a ztratil se někde v domě. Takže jsem v pokoji zůstala jen sama s mamkou... teda pokud se to tak dá říct.

„Opravdu je všechno v pořádku, Suze?“ chtěla vědět mamka. „Já vím, že je to velká změna. Víím, že od tebe chci strašně moc –“

Sundala jsem si koženou bundu. Nevím, jestli jsem to už neříkala, ale na leden tady bylo pořádně vedro. Asi pětadvacet ve stínu. V autě jsem se skoro upekla.

„V pohodě, mami,“ prohodila jsem lehce. „Fakt.“

„Já vím, žes musela opustit babičku, a Ginu, a New York. Bylo to ode mě sobecké. Tys neměla zrovna lehký život... po tom, co umřel tat'ka...“

Moje mamka si myslí, že nejsem klasická šestnáctiletá pubert'čka jako v mém věku ona – byla Miss třídy a vedoucí roztleskávaček a měla svou partu a řůru ctitelů – právě proto, že mi tak brzo umřel táta. Jeho smrtí si vysvětluje všechno: to, že nemám žádný kamarády (až na Ginu), i to, že se někdy chovám hodně ulítle.

A je mi jasný, že spousta věcí, co jsem prováděla v minulosti, se musí zdát ujetá někomu, kdo nevěděl, proč je dělám, a neviděl, kvůli komu. Mokrát mě přistihli na místech, kde jsem neměla co pohledávat. Párkrát mě přivedla

domů policie a obvinili mě z vandalismu nebo z neoprávněného vniknutí na cizí pozemek.

A i když mě nikdy ve skutečnosti neodsoudili nebo tak něco, musela jsem strávit spoustu hodin s máminou terapeutkou, která mě přesvědčovala, že moje tendence mluvit nahlas sama se sebou je naprosto v pořádku, ale mluvit k lidem, *kteří neexistují*, pravděpodobně v pořádku není.

Proto nemám ráda domy, co byly postaveny před víc než pěti lety.

Proto trávím tolik času na hřbitovech, v kostelích, chrámech, mešitách, v (zamčených) domech jiných lidí a na půdě školy po vyučování.

Myslím, že Andyho kluci o tom asi něco zaslechli – proto se mě taky ptali na tu blbinu s gangem. Ale jak jsem řekla, ještě nikdy mě neodsoudili za to, co jsem provedla.

Můj osobní trestanecký rekord jsou dva tejdny domácího vězení v osmý třídě.

Takže asi nebylo nic divného na tom, když si teď mamka sedla ke mně na postel a začala mluvit o „novém začátku“ a něčem na ten způsob. Bylo trochu divný, že to říkala, zatímco kousek za ní seděl v okně duch a díval se na nás. Ale co. Mamka vypadala, že si potřebuje pokecat o tom, jak to teď bude všechno jiný a lepší, když budeme bydlet na západním pobřeží.

A protože jsem věděla, co chce slyšet, snažila jsem se jí vyhovět. Už jsem se rozhodla, že tady nehodlám provádět nic, kvůli čemu by mě mohli zavřít. Takže to byl každopádně „nový začátek“.

„Tak,“ uzavřela mamka svou přednášku na téma nezískáš-si-přátele-když-se-nepřestaneš-chovat-tak-chladně. „Pokud opravdu nepotřebuješ pomoci s vybalováním, půjdu se podívat, jak je Andy daleko s večeří.“

Kromě toho, že dokáže stavět takhle krásný domy, je Andy taky vynikající kuchař – což je obor, ve kterém mamka rozhodně nevyniká.

„Jasně, mami,“ prohlásila jsem. „Běž za ním. Já si jen něco vybalím a za minutku budu dole.“

Mamka přikývla a vyskočila – ale vypadalo to, že mě nenechá vyklouznout tak lehce. Už byla ve dveřích, když se najednou otočila a řekla, s modrýma očima plnýma slz: „Chtěla bych, abys byla šťastná, Suzie. Vždycky jsem chtěla jenom to. Myslíš, že tady budeš šťastná?“

Objala jsem ji. V těch kotníkových botách jsem stejně vysoká jako ona. „Nedělej si starosti, mami,“ řekla jsem. „Budu tady fakt šťastná. Už teď si připadám jako doma.“

„Vážně?“ posmrkla mamka. „Nelžeš?“

„Nelžu.“ A taky že jsem nelhala. Jako doma. U mě v ložnici v Brooklynu byli duchové v jednom kuse.

Mamka odešla a já za ní opatrně zavřela dveře. Počkala jsem, dokud byly slyšet její kroky na schodech. Teprve když odezněly, obrátila jsem se k oknu.

„Fajn,“ řekla jsem směrem k sedátku v arkýři. „Co jseš sakra zač?“

3

Tvrdit, že ten chlápek vypadal překvapeně, když jsem na něj promluvila, by bylo hodně přehnaný. Vůbec nevypadal překvapeně. Prostě se jen podíval za sebe přes rameno, aby zjistil, na koho to mluvím.

Za ním se samozřejmě rozprostíral jen úchvatnej výhled na carmelskej záliv. A tak se zase otočil zpátky ke mně, a když si uvědomil, že se moje oči dívají přímo na něj, vydechl „*Nombre de Dios*“ tak, že by z něj Ginu, která měla slabost pro hispánský kluky, klepla pepka.

„Dovolávat se vyšších bytostí nemá cenu,“ upozornila jsem ho, přitáhla si křesílko s růžovým potahem a sedla si. „Pokud sis ještě nevšiml, On ti moc pozornosti nevěnuje. Jinak by tě tady nenechal hnít už –“ prohlídla jsem si jeho oblečení, který pamatovalo časy, kdy se po Západě potuloval Buffalo Bill, „– jak dlouho? Sto padesát let? Kdys vlastně natáhnul bačkory?“

Podíval se na mě očima, který byly tak temný a lesklý jako inkoust. „Co je to... natáhnout bačkory?“ zeptal se hlasem trochu ochraptělým z toho, jak ho dlouho nepoužíval.

Protočila jsem panenky. „Zabalit to. Zhebnout. Zajet do penálu. Nohama napřed. Čuchat ke kytkám zespoda.“ Když jsem z jeho zmatenýho výrazu pochopila, že pořád ještě nechápe, dodala jsem trochu podrážděně: „*Umřít*.“

„Aha,“ přikývl, „umřít.“ Ale místo odpovědi jen potřásl hlavou. „Nechápu to,“ pronesl s náznakem údivu v hlase. „Nechápu, jak to, že mě vidíš. Celou věčnost mi nikdo neodpovídal –“

„No jo,“ přerušila jsem ho netrpělivě. Tohle jsem slyšela už mockrát. „No, tak vidíš, časy se mění. Co máš za průšvih?“

Podíval se na mě těma svýma inkoustovýma očima. Řasy měl delší než já. Nestává se mi často, že bych se setkala s duchem, co by vypadal jako *řízek*, ale tenhle kluk... ten musel stát fakt za hřích, když byl naživu. Protože teď je po smrti a já se stejně pokouším nakouknout, jak vypadá jeho tělo pod bílou košilí, kterou měl rozepnutou skoro až k pasu, takže vidím jeho snědej hrudník a taky kousek břicha. Mají duchové svaly? To bylo něco, co jsem nikdy předtím neměla příležitost – nebo chuť – prozkoumat.

Ne snad, že bych se dala tím, jak vypadal, nějak ovlivnit nebo tak něco. Nakonec, jsem přece profesionálka.

„Průšvih?“ opakoval. Jeho hlas byl sametovej a anglicky mluvil naprosto bez přízvuku tak, jako bych ráda začala mluvit já, kdybych se dokázala zbavit brooklynskýho polykání souhlásek. Bylo v něm jasně něco hispánskýho, což dokreslovalo i to jeho *Dios* a jeho snědá pleť, ale jinak byl Američan jako já – nebo spíš, jako moh bejt Američanem někdo, kdo se narodil předtím, než se Kalifornie stala součástí Států.

„Jo,“ odkašlala jsem si. Trochu se otočil a opřel se nohou o světlemodrý potah sedátka. Tak jsem se mohla definitivně přesvědčit, že je to tak – duchové mají svaly, a jaký! Jeho břišní partie se napjaly a pod rozepnutou košilí jsem zahlédla i jemný tmavý chloupky.

Polkla jsem. Pořádně.

„Průšvih,“ opakovala jsem. „Problém. Proč jseš tady?“ Díval se na mě bez výrazu, ale se zaujetím. Pokusila jsem se jít ještě dál. „*Proč neodešels na druhej břeh?*“

Potrásl hlavou. Říkala jsem už, že měl krátký tmavý vlasy, trochu zvlněný? Že vypadaly, kdybyste se jich dotkli, že budou opravdu hebký?

„Nevím, jak to myslíš.“

Začalo mi bejt trochu horko, ale koženou bundu jsem si už sundala a jinak jsem nevěděla, co dál. Dost dobře jsem si nemohla svlíkat nic dalšího, když tam tak seděl a díval se na mě. Když jsem si to uvědomila, zkazilo mi to náladu.

„Co tím chceš říct, že nevíš, jak to myslím?“ vyštěkla jsem na něj a odhodila si z očí pramen vlasů. „*Umřels*. Nepatříš sem. Měl bys dělat, co lidi obvykle dělají, když umřou. Povalovat se v nebi, hořet v pekle nebo se znova narodit, převtělit se do jiný podoby nebo něco na ten způsob. Neměl bys... no, *poflakovat se* tady.“

Zamyšleně se na mě zadíval a opřel se loktem o pokrčený koleno. „A co když se mi líbí... *poflakovat se* tady?“ chtěl vědět.

Nebyla jsem si jistá, ale připadalo mi, jako by si ze mě dělal legraci. A já nesnáším, když si ze mě někdo utahuje. Fakt nesnáším. Lidi v Brooklynu to dělali v jednom kuse, dokud jsem se nenaučila, že jim zavře klapáčku jen dobře mířená rána do nosu.

Ne že bych toho kluka chtěla uhodit. Zatím ne. Ale neměla jsem k tomu daleko. Heleďte se – cestovala jsem miliony kilometrů, abych mohla bydlet v domě se třema potrhlejma klukama; ještě jsem si ani nestačila vybalit, ale prakticky jsem už stačila skoro rozbrečet vlastní mámu. A teď jsem navíc zjistila, že v mém pokoji bydlí duch. Může se na mě někdo zlobit, že z toho zrovna neskáču nadšením do stropu?

„Hele,“ řekla jsem, vyskočila na nohy a obešla zezadu křesílko. „Můžeš se *poflakovat*, kde ti je libo, *amigo*. Kdekoli. To je mi fuk. Ale nemůžeš to dělat tady.“

„Jesse,“ řekl, ale nepohnul se.

„Cože?“

„Řekla jsi mi *amigo*. Myslel jsem, že bys třeba ráda věděla, jak se jmenuji. Jmenuji se Jesse.“

Přikývla jsem. „Fajn. Tak jo. Jasně. Takže Jesse. Nemůžeš tady zůstat, Jesse.“

„A ty?“ Jesse se na mě usmál. V obličeji byl moc hezký. Tak hezký, že v naší škole v Brooklynu by ho hned zvolili kapitánem týmu a předsedou třídy. Byl to ten typ kluka, co si je Gina vystříhovala z časopisů a lepila nad postel.

Ne že by byl hezoun. To vůbec ne. Ale vypadal... nebezpečně. Pořádně nebezpečně.

„A já co?“ Věděla jsem, že se chovám hrubě. Ale bylo mi to fuk.

„Jak se jmenuješ ty?“

Zírala jsem na něj. „Hele. Řekni mi, co potřebuješ, a zmiz. Je mi vedro a potřebuju se převlíct. Neměla jsem ani čas –“

Přerušil mě, tak přívětivě, jako by vůbec neslyšel, co jsem řekla: „Ta žena – tvá matka – ti říkala Suzie.“ Blýskl po mně černýma očima. „To je zkratka pro Susan?“

„Susannah,“ opravila jsem ho neochotně. „Jako v té písničce. *Sjíždím z hor do údolí, kde hučí Tennessee, jedu za svou Susannah přes hory přes lesy.*“

Usmál se. „Tu znám.“

„Jasně. Nejspíš vedla hitparádu, když ses narodil, ne?“

Nepřestával se usmívat. „Takže tohle je teď tvůj pokoj, Susannah?“

„Jo,“ souhlasila jsem. „Je to můj pokoj. Takže bys měl vypadnout.“

„Já bych měl vypadnout?“ nakrčil udiveně jedno tmavý obočí. „Bydlím tady už sto padesát let. Proč bych měl jít pryč zrovna já?“

„Protože.“ Už jsem fakt začínala zuřit. Možná proto, že mi bylo tak horko a potřebovala jsem otevřít okno, ale okno bylo až za ním a já se k němu nechtěla dostat tak blízko. „Tohle je *můj* pokoj. A nehodlám se o něj dělit s nějakým mrtvým kovbojem.“

To ho dostalo. Sundal nohu z křesla a narovnal se. Najednou jsem přála, abych radši držela klapačku. Byl

vysokej, mnohem vyšší než já, a to mám v těch kotníkových botách přes sto sedmdesát.

„Nejsem kovboj!“ informoval mě rozčileně. Pak něco nezřetelně zabručel španělsky, ale protože jsem měla ve škole jen francouzštinu, neměla jsem ani páru, co to mele. V tu chvíli se starožitný zrcadlo nad mým toaletním stolem na zdi začalo nebezpečně houpat. Věděla jsem, že to není zemětřesení, i když v Kalifornii občas bejvají. Tohle dělal on. Měl psychokinetický schopnosti.

To je ten problém s duchama – jsou tak nedůtkliví! Každá maličkost je vyvede z míry.

„Klid,“ pronesla jsem konejšivě a zvedla obě ruce dlaněma vzhůru. „Klid. Nerozčiluj se.“

„Moje rodina,“ vykřikl Jesse a namířil mi prstem do obličeje, „dřela na téhle půdě jako otroci, aby z ní něco dostala, ale nikdy, nikdy ne jako *vaquero* –“

„Hele,“ přerušila jsem ho. A pak jsem udělala chybu. Natáhla jsem se dopředu, protože se mi vůbec nelíbilo, jak na mě míří prstem. Chytila jsem ho za ukazováček, pevně ho stiskla a přitáhla si ho k sobě tak blízko, abych si byla jistá, že mě uslyší. Pak jsem na něj vztekle zasyčela: „Přestaň s tím zrcadlem! A přestaň mi píchat prstem proti obličeji. Zkus to ještě jednou – a zlomím ti ho!“

Pustila jsem jeho ruku a s ulehčením si všimla, že se zrcadlo přestalo pohupovat. Ale pak jsem se mu podívala do obličeje.

Duchové nemají krev. Jak by taky mohli? Nejsou přece živí. Ale podle toho, jak byl rudej, bych mohla přísahat, že se mu v tu chvíli všechna krev nalila zpátky do žil.

Nebyl naživu a neměl v sobě žádnou krev, takže by neměl mít žádný tělo – aspoň ne opravdický. Myslíte, že jsem ho nemohla chytit za prst, když byl nehmotnej? Že moje ruka měla projít skrz něj?

Chyba. Takhle to funguje u většiny lidí. Ale ne u lidí, jako jsem já. Ne u mediátorů. Vidíme duchy, mluvíme s nima, a

když je potřeba, můžeme je taky občas pořádně nakopat do zadku.

Ale nedělám to zvlášť ráda. Většinou se vyhejbám tomu, abych se jich dotýkala, pokud to teda jde. Jenom když selžou všechny další prostředky mediace a musím použít trochu fyzický korekce k usměrnění vzpurnejch duší. Ale dávám přednost tomu, aby radši neuhodly předem, že se na to chystám. Nečekaný chvaty jsou nejlepší, protože lidi z druhýho břehu většinou bojujou dost zákeřně.

Jesse zíral dolů na svůj malíček a tvářil se, jako bych mu do něj propálila díru. Vypadalo to, že není schopen slova. Bylo to pravděpodobně poprvý za půldruhýho století, co se ho někdo dotkl. Něco takovýho dokáže člověka rozhodit. A zvlášť člověka, co už je po smrti.

Využila jsem momentu překvapení a řekla svým nejkomisnější, nejprísnejší tónem: „Tak hele, Jesse. Tohle je můj pokoj, chápeš? Nemůžeš tady zůstat. Bud' mě necháš, abych ti pomohla dostat se tam, kde máš bejt, nebo spolu zkusíme najít nějaký jinej dům, kde můžeš strašit. Lituju, ale jinak to nejde.“

Jesse odtrhl oči od svýho ukazováčku, ve tváři pořád ještě výraz naprostýho údivu. „Kdo jsi?“ zeptal se slabě. „Co jsi to... za dívku?“

Váhal tak dlouho, než ze sebe vypravil to *za dívku*, jako by pochyboval o tom, že je to přiléhavý označení tvora jako já. To mě naštvalo. Aby bylo jasné, určitě nejsem nejoblíbenější holka ze školy, ale zatím ještě nikdo nezpochybnil, že jsem dívka. Občas na mě na přechodech houkali řidiči tiráků, a ne proto, že by chtěli, abych jim uhnula z cesty. Dělníci z lešení na mě pokřikovali oplzlosti, zvlášť když jsem měla na sobě koženou minisukni. Nejsem ani ošklivá, ani mužatka. Dobře, tak jsem vyhrožovala, že mu zlomím ukazováček, ale to přece krucinál neznamená, že nejsem *dívka*!

„Řeknu ti, co nejsem za dívku,“ vyhrkla jsem dotčeně. „Nejsem holka, co by byla ochotná bydlet v pokoji s osobou opačného pohlaví. Rozumíš tomu? Takže buď vysmahneš, nebo tě k tomu donutím. Je to na tobě. Dám ti čas na rozmyšlenou. Ale až se sem vrátím, Jesse, chci, abys byl pryč.“

Otočila jsem se a odešla středem.

Musela jsem. Obvykle mi při konverzaci s duchy nedocházejí argumenty, ale měla jsem pocit, že s tímhle by dojít mohly... a hezky rychle. Nechtěla jsem se k němu chovat stroze nebo příkře, fakt nevím, co mě to popadlo. Jenomže...

Myslím, že jsem prostě jenom nečekala, že najdu u sebe v ložnici ducha, a že to bude takovej sexy kluk.

Bože, myslela jsem si, když jsem sestupovala po schodech do haly. Co budu dělat, když nezmizí? To se nebudu moct u sebe v pokoji ani převlíknout?

Dej mu trochu času, pošeptal mi můj vnitřní hlas. Byl to ten hlas, co bych se o něm ani za nic na světě nezmínila před máminou terapeutkou.

Dej mu trochu času a odejde. Vždycky nakonec odejdou.

No, vždycky ne. Ale většinou to tak funguje.

4

Večeře u Ackermanů probíhala stejně jako večeře ve všech velkých rodinách, aspoň pokud to můžu posoudit. Všichni mluvili jeden přes druhýho – samozřejmě až na Somnu, co mluvil, jen když se ho někdo přímo zeptal – a po jídle nechtěl nikdo sklízet ze stolu. Udělala jsem si v duchu uzel na kapesníku, že musím zavolat Gině a říct jí, že se plete. Mít bráchy není žádná zvláštní výhoda, teda při jídle určitě ne. Polykají s otevřenou pusou všechno, co jim padne pod ruku, a spolýkají všechny bagety ještě dřív, než se pro ně vůbec stačíte natáhnout.

Po večeři jsem usoudila, že bude lepší, když se budu ještě chvíli vyhýbat svému pokoji, a poskytnu tak Jessemu co nejvíc času na úvahy, jestli ho má opustit se svým svítivě bílým chrupem, anebo bez něj. Ne že bych nějak zvlášť horovala pro násilí, ale občas je to nezbytný vedlejší produkt mé profese. Někdy je vaše pěst to jediný, čím přimějete lidi, aby vás poslouchali. I když to není zrovna dorozumívací metoda, kterou by doporučovaly psychologický příručky.

Ale nikdo netvrdí, že jsem terapeut.

Můj plán ale trochu zaskřípal, protože byla zrovna sobota večer. Ve všem tom zmatku se stěhováním jsem úplně zapoměla, co je to vlastně za den. Kdybych byla v sobotu večer doma v Brooklynu, nejspíš bych se stavila pro Ginu a vyrazily bysme metrem do Village do kina, nebo se poflakovaly kolem *Joe's Pizza* a šmírovaly lidi, co chodí dovnitř. No jo, sice jsem holka z velkoměsta, ale ne že bych se zrovna pohybovala v jeho zářivejch světlech. Ještě nikdy jsem neměla rande s klukem, když nepočítám to, jak mi v

pátý třídě Daniel Bogue na kluzišti v Rockefellerově centru navrhnul, abych s ním bruslila na pár písniček.

A jak jsem se okamžitě ztrapnila, když jsem sebou hned při první sekla rovnou na hubu.

Mamka měla samozřejmě starost, aby mě rychle zapojila do společenského života v Carmelu. Hned jak jsme sklídili nádobí do myčky, začala s dohazováním: „Brade, co děláš dneska večer? Jdeš na nějaký večírek nebo máš něco jiného? Možná bys mohl vzít Suze s sebou, aby se tady s někým seznámila.“

Mimoň, který si zrovna míchal proteinovej koktejl – nejspíš ho ani dvacet obřích garnátů a mamutí řízek, co spolykal při večeři, dostatečně nezasytily – zdráhavě přitakal. „No, to bych moh, jestli Jake nemá dneska šichtu.“

Somna, kterej se vzbudil, když zaslechl svoje jméno, se podíval na hodinky. „Do háje,“ zaklel, popadl svou džínovou bundu a vystartoval z domu.

Prófa se podíval na hodiny a nespokojeně zamlaskal. „Zase pozdě. Koleduje si, že ho vyrazí, jestli to nestihně.“

Somna má práci? To byla pro mě novina, takže jsem se zeptala: „A kde dělá?“

„Peninsula Pizza.“ Prófa prováděl nějaký bizarní experiment se psem a mamčíným rotopedem. Obrovský zvíře – podle mýho kříženec mezi bernardýnem a medvědem – sedělo trpělivě na podlaze, zatímco mu Prófa přikládal kontakty na ty místa na kůži, kde nemělo chlupy. Nejdivnější bylo, že to asi nikomu nevadilo – a nejmíň ze všeho psovi.

„Somn-totíž, Jake pracuje v pizzerii?“

Andy, který čistil ve dřezu zapékací misky, prohodil: „Rozváží po domech podle objednávek.“

„Šetří,“ prozradil Mimoň a olízl si úzký knírek od mléka. „Na camaro.“

„Fakt?“ podivila jsem se.

„Já vás někam hodím,“ nabídl se velkodušně Andy. „Vůbec mi to nevadí. Co ty na to, Brade? Chceš ukázat Suze hypermarket dole ve městě?“

„Ne-e,“ zamumlal Mimoň, jak si čistil pusku rukávem košile. „Všichni jsou stejně na prázdninách v Tahoe. Radši někdy jindy.“

Málem jsem omdlela úlevou. Slovo *hypermarket* mě naplňovalo takovým pocitem hrůzy, že duchové mu mohli jen tiše závidět. V New Yorku jsme hypermarkety neměli, ale Gina ráda jezdila vlakem do jednoho v New Jersey. Asi tak hodina vždycky stačila k tomu, že jsem začala ztrácet vědomí, a musela jsem se posadit pod plakát *To nemůže být jogurt* a usrkávat bylinkovej čaj, dokud se mi tlak trochu nezklidnil.

A vlastně mě pomyšlení na to, jak mě někdo musí „někam házet“, docela štválo. Co je to s tímhle místem, sakra? Možná že při těch zdejších zemětřeseních není metro zrovna nejlepší nápad, ale to tady někdo nemůže vymyslet fungující systém nadzemní hromadné dopravy?

„Já vím co,“ vyhrkl Mimoň a postavil prázdnou sklenici od koktejlu do dřezu. „Zahrajeme si spolu Coolboardera, Suze.“

Zůstala jsem na něj zírat. „Cože?“

„Zahraju si s tebou Coolboardera.“ Když jsem na něj vytrvale civěla, Mimoň potřásl hlavou. „Tys nikdy neslyšela o Coolboarderovi? Hele!“

Vedl mě k plochý televizní obrazovce v pracovně. Ukázalo se, že Coolboarder je videohra. Každý hráč měl svého snowboardistu a mačkáním páček na joysticku určoval, jak rychle pojede nebo jaký pohyby při tom bude dělat.

Porazila jsem Mimoně osmkrát, než konečně zavrčel: „No, nekoukneme se radši na film?“

Přepadl mě pocit, že jsem udělala chybu – měla jsem chudáka kluka nechat aspoň jednou vyhrát –, a pokusila jsem

se ji napravit tím, že jsem dobrovolně odešla do kuchyně připravit popcorn.

Cítila jsem, že na mě padá únava. Mezi Kalifornií a New Yorkem byl časovej rozdíl tři hodiny, takže i když tady bylo teprve devět, byla jsem tak ospalá, jako by právě odbila půlnoc. Andy s mamkou už odpočívali ve společný ložnici, ale dveře nechali dokořán, asi proto, abysme neměli žádný pochybnosti o tom, co tam uvnitř dělají. Andy si četl špionážní román a mamka koukala na film.

Myslím, že to dělali jen kvůli nám dětem; dala bych krk za to, že většinu sobotních večerů nechávali dveře do ložnice zavřené, nebo aspoň chodili někam ven s Andyho kamarádama nebo s mamčinejma kolegama z televizní stanice v Monterey, kde teď pracovala. Evidentně se snažili poskytnout nám dětem pocit domova a bezpečí. Člověk jim musel dát jedničku s hvězdičkou za snahu.

Zajímalo by mě, přemýšlela jsem v kuchyni, zatímco jsem čekala, až se udělá popcorn v mikrovlnce, co si o tom myslí táta. Nebyl moc nadšenej z toho, že se mamka chce znova vdát, i když, jak už jsem řekla, Andy prostě nemá chybu. Ale táta byl naštvanej, a ještě víc z toho, že se stěhuju na západní pobřeží.

„Jak se mám o tebe starat,“ stěžoval si, když jsem mu to řekla, „když budeš bydlet pět tisíc kilometrů daleko?“

„Jenže, tati,“ odpověděla jsem mu, „věc se má tak, že ty se o mě nemáš starat. Jsi přece mrtvej, chápeš? Měl bys dělat to, co obvykle lidi po smrti dělají, ne špehovat mě a mamku.“

Vypadalo to, že se ho to dotklo. „Já vás nešpehuju,“ namítl. „Dávám na vás jenom pozor. Abych věděl, že jste šťastné a tak.“

„No, tak já teda jsem,“ ujistila jsem ho. „Jsem moc šťastná, a mamka taky.“

Jasně že jsem kecala. Ne o mamce, ale o sobě. Byla jsem z té záležitosti se stěhováním děsně nervózní. Dokonce ani

ted' jsem si nebyla jistá, jestli to bude fungovat. A ta věc s Jessem... No, kde byl teda můj táta, co? Proč se nezjevil tam nahoře, aby vyrazil s tím mladým dveře? Nakonec, Jesse byl kluk a nechtěl se hnout z mojí ložnice, a většinou se čeká, že otce něco takovýho spolehlivě nadzvedne...

Ale to je tak s duchy pokaždý. Nikdy nejsou po ruce, když je fakticky potřebujete. Dokonce ani když je ten duch náhodou váš tat'ka.

Myslím, že jsem snad musela na chvíli usnout, protože jsem sebou najednou trhla, když mikrovlnka zacinkala. Vyndala jsem popcorn a nasypala ho do velký dřevěný mísy, když vtom do kuchyně přišla mamka a rozsvítla velký světlo.

„Ahoj, zlato,“ řekla. Pak se na mě podívala líc. „Jsi v pořádku, Suzie?“

„Jasně, mami,“ zahuhlala jsem a rychle si strčila do pusy pár kousků kukuřice. „Mim-, totiž Brad a já se díváme na televizi.“

„Vážně?“ Mamka mě zkoumavě pozorovala. „Vážně ti nic není?“

„Jasně, jsem v pohodě. Jenom trochu ospalá.“

Mamka vypadala, že se jí ulevilo. „No jistě, to bude ten časový posun. Víš, já jenom... žes vypadala tak rozčileně, kdyžs poprvé přišla nahoru do pokoje. Já vím, že postel s nebesy je možná trochu... moc, ale nedokázala jsem odolat.“

Polkla jsem. Tohle se mi stávalo pořád. „Postel je prima, mami,“ řekla jsem popravdě. „A pokoj je bezva.“

„Tak to jsem moc ráda,“ řekla s ulehčením mamka a odhrnula mi z očí pramen vlasů. „Jsem moc ráda, že se ti líbí, Suze.“

Mamka vypadala tak spokojeně, že jsem ji začala okamžitě litovat. Chápejte, je to prima ženská a nezaslouží si mít dceru, která je mediátor. Víím, že jsem ji svým způsobem dost zklamala. Když mi bylo čtrnáct, zařídila mi vlastní telefon, protože byla přesvědčená, že mi bude volat spousta

kluků, takže by se k nám její kamarádky vůbec nedovolaly. Asi chápete, jak ji zklamalo, když mě na mou zvláštní linku nevolal nikdo kromě Giny, a ta jen proto, aby mi vykládala o schůzkách, na kterých byla *ona*. Už jsem vám říkala, že kluci ze sousedství se zrovna nepředháněli, kdo *mě* pozve na rande?

Chudák máma. Vždycky chtěla mít doma normální pubertáčku. Místo toho vyfasovala mě.

„Nechtěla by ses převléct, holčičko?“ zeptala se mě. „Tyhle věci máš už na sobě od šesti ráno, nebo ne?“

Řekla to zrovna ve chvíli, kdy do kuchyně přišel Prófa, aby si trochu promazal kontakty. No, ne že bych se jinak chystala říct něco na způsob *Jasně, mami, moc ráda bych si vyměnila šaty, jenže, víš, nechce se mi to dělat před duchem mrtvého kovboje, co bydlí u mě v ložnici*.

Takže jsem jen pokrčila rameny a řekla s předstíranou bezstarostností: „Jasně, máš pravdu, měla bych se převlíknout.“

„A opravdu nechceš, abych ti pomohla vybalit? Cítím se hrozně, že jsem –“

„Ne, nepotřebuju pomoci. Už jsem si něco vybalila.“ Uviděla jsem, jak za jejíma zádamy nakukuje do kuchyně Mimoň, kterej čekal na popcorn. „Radši jdu, abych stihla začátek,“ řekla jsem rychle.

Ale samozřejmě jsem nakonec prošvihla začátek, prostředek i konec filmu. Usnula jsem na pohovce a probrala se, teprve když mi Andy krátce po jedenáctý zatřásl ramenem.

„Vstávej, dítě, a běž si lehnout,“ řekl mi laskavě. „Musíš být ze všeho hrozně utahaná. Neboj, Brad to nebude nikomu vykládat.“

Vrávoravě jsem vstala a vydala se nahoru do pokoje. Dívala jsem se přímo k oknu, ale naštěstí tam nebyl žádný Jesse, co by mi bránil ve výhledu. Jo. Tak to jsem zvládla.

Vzala jsem si svou příruční tašku a vydala se do koupelny, kde jsem se osprchovala a pro jistotu – nemohla jsem vědět jistě, jestli mě Jesse opravdu pochopil a jestli se zase za chvíli neobjeví – jsem si v koupelně natáhla i pyžamo. Když jsem vyšla ven, byla jsem už trochu probuzená. Rozhlídla jsem se po pokoji a cítila jsem, jak do něj oknem proudí chladnější vzduch a jak v něm voní sůl. Doma v Brooklynu byly zvenčí pořád slyšet sirény nebo aspoň alarmy aut, ale tady v kopcích panovalo ticho. Jediným zvukem bylo houkání sovy.

Zjistila jsem překvapeně, že jsem opravdu sama. Žádný duchové. Přesně to, po čem jsem vždycky toužila.

Vlezla jsem si do postele a zhasla lampičku. Pak jsem se zachumlala do své nové peřiny.

Těsně předtím, než jsem usnula, jsem měla pocit, že kromě sovy slyším ještě něco. Jako by někdo v dálce tichounce zpíval. *Ó Susannah, zdali mě ráda máš, Susannah, moje milá, zdali si vzpomínáš.*

Ale to už nejspíš pracovala jenom moje fantazie.

Katolická akademie Junipera Serry se v osmdesátech letech změnila z chlapecké školy na koedukovanou střední. V poslední době k mé značný úlevě taky upustila od striktního požadavku, aby žáci nosili do školy uniformy. (V královský modrý a bílý, což nejsou zrovna moje barvy.) Naštěstí byly tak nepopulární, že bylo jejich nošení zrušený spolu s novou orientací školy, a přestože ani teď nedovolovali nosit do školy džíny, jinak jste si mohli oblíknout skoro všechno, co vás napadlo. A protože jediný, co jsem chtěla, bylo nosit značkový oblečení, který jsem s Gininou pomocí nakoupila v butikách v New Jersey, bezvadně mi to vyhovovalo.

Trochu problém – ale problém je asi moc silný slovo – bylo to katolictví. Mamka mě nikdy neobtěžovala tím, aby mě přihlásila na nějaký konkrétní náboženství. Táta byl žid, kterej nechodil do synagogy, ona sama křesťanka. Náboženství ale v jejich životě nehrálo žádnou roli a musím říct, že to mě trochu mátlo. Jeden by si asi řekl, že bych měla mít k náboženství blíž než normální lidi, ale ve skutečnosti jsem neměla ani potuchy o tom, kam mají mrtví odejít potom, co zemřou. Věděla jsem jen to, že když jim pomůžu, už se nevrátí. Nikdy. Tečka. Konec.

Takže když jsme v pondělí po přiletu do slunný Kalifornie s mamkou vešly do kanceláře misijní školy, byla jsem trochu vyvedená z míry Ježíšem na kříži v životní velikosti, co visel za pracovním stolem sekretářky.

Asi mě to nemělo překvapit. Mamka mi ukazovala školu z okna mého pokoje, když mi v neděli ráno pomáhala

vybalovat. „Vidíš tu velkou červenou kopuli?“ zeptala se. „To je misie. A tohle je střecha kaple.“

Prófa se motal kolem – všimla jsem si, že to dělá často – a zase začal s jednou ze svých zasvěcených přednášek, tentokrát o františkánech. To byli mniši z římskokatolického náboženského řádu, co založil svatej František v roce 1209. Bratr Junipero Serra byl podle Prófy tragicky nepochopenou historickou postavou. Tenhle kontroverzní katolický hrdina byl svatořečený, ale, jak vysvětloval Prófa, domorodí Američané zpochybňují jeho svatost tvrzením, že „se podílel na kolonizační a vykořisťovatelské taktice Španělů. Ačkoli se Junipero Serra zasazoval o uznání indiánských práv na majetek a ekonomickou prosperitu, zároveň vystupoval proti jejich právům na politickou samosprávu a byl neochvějným zastáncem fyzických trestů, čímž podporoval španělskou provinciální vládu, která dávala indiány bičovat.“

Když Prófa skončil s výkladem, podívala jsem se na něj s povytaženým obočím a zeptala se: „Fotografická paměť?“

To ho zaskočilo. „No,“ vypravil ze sebe, „je fajn vědět něco o historii města, kde žiješ.“

Uložila jsem si to do závitů. Prófa by se mi moh hodit, kdyby se Jesse zase objevil.

Ted' když jsem seděla ve studeném sekretariátu Serrovy misie, postavený proto, aby pomohla zlepšit životní podmínky indiánů, jsem byla zvědavá na to, kolik duchů tady uvidím. Ten chlápek Junipero Serra musel naštvat spoustu domorodců, zvláště tou svou podporou bičování – a já nepochybovala o tom, že se tady se spoustou z nich uvidím.

Ale když jsme s mamkou prošly masivní branou na nádvoří školy, nezdálo se mi, že bych zahlédla někoho, kdo by sem nepatřil. Viděly jsme pár turistů, kteří si fotili majestátní fontánu, zahradníka, co se pachtil na trávníku pod palmama – dokonce i tady, ve škole, rostly palmy –, mnicha, kterej krácel zamyšleně přes nádvoří. Bylo to nádherný,

tichý místo, zvlášť na tak starou budovu. Na budovu, kde muselo zemřít tolik lidí.

Nerozuměla jsem tomu. Kam se všichni duchové poděli?

Možná se báli strašit zrovna tady. *Já sama* jsem se lekla, když jsem viděla ten ohromnej krucifix. Teda ne že bych měla něco proti náboženskému umění, ale proč museli zobrazovat Ježíše tak realisticky, s těma strupama a tak?

Asi jsem nebyla sama, kdo o něm přemýšlel. Klukovi, kterej se svalil do pohovky naproti nám, když jsme s mamkou čekaly na přijetí, asi došlo, kam se dívám, a tak prohodil: „Říká se, že pláče krvavý slzy pokaždý, když tady maturuje nějaká panna.“

Nedokázala jsem si pomoci a trochu jsem vyprskla. Mamka se na mě káravě podívala. Sekretářka, baculatá žena ve středních letech, která vypadala, jako by to urazilo osobně ji, protočila panenky a pronesla znechuceně: „No, Adame...“

Adam, pohlednej kluk v mém věku, se na mě zadíval s naprosto vážnou tváří. „Je to pravda,“ prohlásil zasmušile. „Stalo se to vlani. Mý sestře. Ale je adoptovaná.“

Znova jsem se rozesmála a mamka se na mě zamračila. Většinu neděle strávila tím, že mě přesvědčovala, jak moc, ale *opravdu moc* obtížné bylo dostat mě na tuhle školu, zvlášť když nemohla ani argumentovat tím, že jsem pokřtěná. Nakonec mě přijali jenom kvůli Andymu a kvůli tomu, že tady studují všichni jeho kluci. Řekla bych, že v mém přijetí sehrál ne nepodstatnou roli taky tučnej sponzorský dar, ale o tom se mamka nezmínila. Povídala mi to jen proto, abych si dobře rozmyslela, až zase budu chtít něco vyhazovat z okna. Marně jsem jí připomínala, že to vůbec nebyla moje vina. Poprala jsem se s jedním mladým duchem, co v bejvalý škole odmítal přestat strašit v holčičí šatně. To, že jsem ho prohodila oknem, ho přece jen nakonec přesvědčilo, aby kráčel po cestách spravedlivejch.

Mamce jsem samozřejmě řekla, že jsem si zkoušela v šatně tenisovej úder a že mi raketa vylítla z ruky – což byla

dost nedůvěryhodná historka, protože ta raketa se nikdy nenašla.

Zrovna jsem se jí pokoušela znova vnutit tuhle pitomost, když se otevřely těžký dřevěný dveře a do místnosti vešel kněz. Pozdravil nás: „Paní Ackermanová, moc rád vás zase vidím. A tohle musí být Susannah Simonová. Pojd'te, pojd'te se mnou.“ A pokynul směrem ke dveřím do své kanceláře. Pak se zadíval na chlapce na pohovce a lítostivě zavrtěl hlavou: „Ale ne, pane McTavishi. Hned první den semestru?“

Adam pokrčil rameny. „Co na to mám říct? Ta škatule mě nenávidí.“

„Nemluvte laskavě o sestře Ernestině jako o škatuli, pane McTavishi. Přijmu vás, až si promluvíím tady s dámami.“

Šly jsme za ním do ředitelny a otec Dominik – tak se ředitel jmenoval – se usadil za psacím stolem a chvíli s námi konverzoval. Ptal se, jak se mi líbí v Kalifornii. Odpověděla jsem, že líbí, hlavně oceán. Neděli jsme strávili celou na pláži, teda kromě rána, kdy jsem vybalovala. Našla jsem svoje sluneční brýle, a i když byla voda moc studená na koupání, ležela jsem na písku v lehátku a koukala na vlny. Byly obrovský, větší než v *Pobřežní hlídce*, a Prófa strávil většinu odpoledne tím, že se mi pokoušel vysvětlit, čím to je. Všechno jsem to zapoměla, protože jsem byla tak zpitomělá sluncem, že jsem ho skoro nevnímala. Zjistila jsem, že jsem se zamilovala do pláže; líbilo se mi, jak voní, nadšeně jsem sledovala, jak vlny narážejí na břeh, užívala jsem si chlad písku pod bosejma nohama i palčivost soli na kůži, když jsem přišla domů. V Carmelu si sice nekoupíte bagely, ale na Manhattanu zase není pláž.

Otec Dominik vyjádřil upřímnou naději, že se mi bude ve škole líbit, a prohlásil, že i když nejsem katolička, rádi mě mezi sebou uvítají na mších. Během povinných mší se katoličtí studenti akademie odebírají místo vyučování do

kostela. Já můžu buď jít s nima, nebo zůstat ve třídě, záleží na mně.

Pomyslela jsem si, že je to trochu legrační, ale každopádně jsem se vydržela nechechtat. Otec Dominik byl už starší, ale temperamentní a připadal mi něčím přitažlivej v tom bílým kolárku a černým rouchu – myslím jako přitažlivej na šedesátníka. Měl bílý vlasy a jasně modré oči a pečlivě udržovaný nehty. Neznám moc duchovních, ale připadalo mi, že tenhle konkrétní je fajn: zvlášť proto, že se nerozčílil nad klukem, co říká o jeptišce, že je škatule.

Když otec Dominik vypočítal všechny možné přestupky, kterejch bych se měla vystříhat – ulejvání z hodin a fetování na půdě školy a tyhlety věci –, zeptal se, jestli se nechci na něco zeptat. Ani ne. Pak se zeptal mamky, jestli se nechce zeptat ona. Nechtěla. Otec Dominik se vzpřímil a pronesl: „Takže to je všechno. Mějte se hezky, paní Ackermanová. Já teď odvedu Susannah na první hodinu. Co ty na to, Susannah?“

Pomyslela jsem si, že je dost zvláštní, když se sám ředitel, kterej toho má určitě tolik na práci, obtěžuje doprovodit mě na hodinu, ale neřekla jsem ani bé. Vzala jsem si svetr – vlněnou vestu od Espritu, *très chic* (mamka mi nedovolila vzít si první den školy koženou bundu) – a čekala jsem, až si ředitel a mamka potřesou rukama. Mamka mě políbila na rozloučenou a připomněla mi, že se mám ve tři před školou dívat po Somnovi, protože ten má za úkol odvézt mě domů... jenomže mu neříkala Somna, to dá rozum. Už zase. Kvůli tomu, že v tomhle městě neexistuje veřejná doprava, jsem závislá na tom, aby mě do školy a ze školy vozili nevlastní bráchové.

Pak mamka odešla a otec Dominik se vydal se mnou přes dvůr. Předtím nařídil Adamovi, aby na něj počkal.

„Jasan, *padre*,“ odpověděl Adam. Vrhnul po mně žádostivej pohled, když jsem vykročila za ředitelem. Nebyla jsem zvyklá, aby se na mě žádostivě dívali stejně starý kluci.

Kéž by to byl můj spolužák! Mamčiny naděje na moje zespolečenštění by se tak mohly konečně začít naplňovat.

Když jsme šli přes nádvoří, otec Dominik mi vyprávěl o budově – nebo o budovách, protože ve skutečnosti jich tady stálo víc. Několik budov z nepálených cihel spojovaly zastřešený chodby. Ty obklopovaly půvabný nádvoří s bublající fontánou, palmama a sousoším otce Serry a několika indiánkami s kojencema přivázanými na zádech, který klečely u jeho nohou. V otevřených chodbách stály kamenné lavice pro lidi, co se chtěli pokochat nádherou dvora. Mezi nimi byly dveře do jednotlivých tříd. Přímo na vepřovicový stěně visely kovové skřínky. Jedna z těch skřínek, jak mi otec Dominik vysvětlil, teď patří mně. Číselnou kombinaci zámku měl u sebe. Chtěla bych si tam odložit svetr?

Překvapilo mě, když jsem se v neděli ráno vzbudila a klepala jsem se zimou. Vymotala jsem se zmateně z postele, abych zavřela okna. Pod nimi, jak jsem si zklamaně všimla, se povalovala hustá mléčná mlha, která mi bránila ve výhledu na záliv. Byla jsem přesvědčená, že se k nám žene nějaká hrozná tropická bouře, ale Prófa mi vysvětlil – trpělivě jako obvykle –, že ranní mlha je pro severozápad typická, a že *Pacífico* – což španělsky znamená klidný – pojmenovali oceán proto, že bouře jsou tady dost vzácné. Mlha, jak mě Prófa ujistil, se zvedne v poledne, a pak bude tak horko jako včera.

A měl recht. Když jsem se vrátila domů z pláže, rozpálená sluncem, bylo u mě v pokoji zase jako v peci a já jsem rychle otevřela okna a nechala je tak... jenomže dneska ráno po probuzení jsem zjistila, že je někdo opatrně zavřel. Pomyslela jsem si, jak je od mamky hezký, že na mě tak myslí.

No, aspoň jsem *doufala*, že to byla mamka. Jenomže když jsem nad tím trochu uvažovala... ale ne. Neviděla jsem

Jesseho od chvíle, kdy jsem poprvý vstoupila do pokoje. Musela to bejt mamka, kdo je zavřel.

Každopádně když jsem vyšla z domu, abych si sedla k mamce do auta, zjistila jsem, že je pěkná kosa. Takže jsem si natáhla svetr.

Otec Dominik mi prozradil, že moje skříňka má číslo 273. Vypadalo to, že mě chce nechat, abych si ji našla sama, protože šel za mnou s očima upřenejma na trámy ve stropě, za kterejma k jeho očividnému potěšení hnízdily rodinky vlaštovek. Vypadalo to, že má rád ptáky – anebo spíš zvířata vůbec, protože jedna z jeho prvních otázek byla, jak vycházím s Ackermanovic psem Maxem. Zjevně mu bylo jedno, co tvrdil Andy – že vlaštovky zničí dřevěný trámovi v chodbách.

268, 269, 270. Pochodovala jsem otevřenou chodbou a sledovala čísla na běžovejch skříňkách. Na rozdíl od skříňek u nás v Brooklynu na nich nebyly ani graffiti, ani samolepky heavymetalovejch kapel, ani nebyly promáčkнутý. Člověk by skoro myslel, že studenti na západním pobřeží jsou na svou školu opatrnější než Yankeeové.

271, 272. Zarazila jsem se.

Před číslem 273 stál duch.

Každopádně to nebyl Jesse. Byla to holka, oblečená podobně jako já, jenže měla dlouhý blond'atý vlasy – já jsem bruneta. Tvářila se hodně namíchnuté.

„No,“ oslovila mě, „na co tak čumíš?“ Pak řekla někomu za mejma žádama: „Tak tahle přišla místo mě? To jako myslíte vážně?“

Fajn, přiznávám. Dostala mě. Otočila jsem se k otci Dominikovi a zjistila jsem, že si mě pátravě prohlíží.

„Aha,“ hlesl. „Myslel jsem si to.“

6

Těkala jsem očima z otce Dominika na tu mrtvou holku a zase zpátky. Nakonec jsem vyhrkla:
„Vy ji vidíte?“

Přisvědčil. „Ano. A když jsem poprvé slyšel tvou matku, jak mi líčí tvoje problémy ve staré škole... napadlo mě, že budeš jedna z nás, Susannah. Ale neměl jsem samozřejmě jistotu, a tak jsem mlčel. Ale i tvoje příjmení, Simon... což jistě víš... znamená ve staré hebrejštině *horlivě naslouchající*, a to je právě to, co dělá mediátor...“

Sotva jsem ho vnímala. Nemohla jsem se vyrovnat s faktem, že po všech těch letech, konečně, jsem potkala dalšího mediátora.

„Tak proto tady nejsou žádný duchové indiánů!“ Skoro jsem křičela. „Vy jste jim pomoh! Jéžiš, a já se tak divila, že tady žádný nevidím! Musely jich tady bejt stovky...“

Otec Dominik pokýval skromně hlavou a přisvědčil. „Nu, stovky to nebyly, ale pár jich tady pobývalo, když jsem sem poprvé přišel. Ale nejde o nic zvláštního. Plnil jsem jenom svoji povinnost, když jsem využil daru, jež nám poskytl Bůh.“

Zašklebila jsem se. „Takže *ten* za to může?“

„Náš dar samozřejmě pochází od Boha.“ Otec Dominik se na mě zadíval s lítostí přesvědčenejších věřících, co soucítí s náma ubohýma pochybujícíma. „Odkud by jinak mohl pocházet?“

„To nevím. Vždycky jsem měla chuť promluvit si s tím, kdo za to může, vy ne? Kdybych si mohla vybrat, radši bych se bez tohohle *daru* obešla.“

Otec Dominik vypadal překvapeně. „Ale proč, Susannah?“

„Protože to pro mě znamená jediné problémy. Dovedete si představit, kolik hodin jsem strávila v ordinacích cvokařů? Moje mamka je přesvědčená, že jsem schizofrenička.“

„Jistě,“ přisvědčil zamyšleně otec Dominik. „Chápu, že náš zázračný dar může být nevědomými chápán jako... ehm... podivný.“

„Podivný? To má bejt *vtip*?“

„Obávám se, že jsem se právě proto uchýlil sem do misie,“ připustil otec Dominik. „Nikdy mě nenapadlo, jak těžké to musí být pro ty venku, kteří nemají žádnou duchovní podporu –“

„Pro ty?“ Nakrčila jsem obočí. „Myslíte, že to nejsme jen vy a já?“

Vypadal překvapeně. „No, předpokládám... že nás musí být víc. Nemůžeme být poslední svého druhu. Ne, ne. Určitě jsou i další.“

„Pardon.“ Mrtvá holka se na nás sarkasticky zašklebila. „Ale co kdybyste mi jako řekli, o co tady kráčí? Kdo je tahle mrcha? Ta má přijít na moje místo?“

„Hele! Dávej si bacha na pusu!“ okřikla jsem ji. „Tohle je kněz, jestli sis nevšimla.“

Ušklíbla se na mě. „No ne, fakt? Já vím, že je kněz. Už tejdén se mě snaží zbavit.“

Překvapeně jsem se na otce Dominika podívala. Trochu rozpačitě prohodil: „Víš, Heather je trochu tvrdohlavá...“

„Jestli si myslíte,“ ozvala se svým arogantním tónem Heather, „že se budu jen tak dívat, jak dáváte mou skříňku tyhle potvoře...“

„Řekni ještě jednou, že jsem potvora, holka,“ vyzvala jsem ji, „a strávíš věčnost ve své skřínce, na to vem jed.“

Heather se na mě zadívala beze stopy strachu. „*Potvoro*,“ protáhla rozkošnický, jako by to slovo mělo mnohem víc slabik než ve skutečnosti.

Praštila jsem ji tak rychle, že si ani nestačila všimnout, kde se vzala moje pěst, a tak silně, až narazila zády do skříněk a promáčkla do nich díru. Pak se složila na kamennou podlahu, ale o vteřinu později už zase stála na nohou. Myslela jsem, že se na mě vrhne, ale Heather se místo toho napřímila a se záupněním se vrhla chodbou pryč.

„Uf,“ zamumlala jsem sama k sobě. „Husa.“

Zase se vrátí, jasně. Jenom jsem ji trochu vylekala. Ale vrátí se. Doufejme, že až se zase vrátí, vylepší si trochu slovník.

Heather zmizela a já si pofoukala klouby. Duchové mají překvapivě kostnatý sanice.

„No,“ ozvala jsem se. „Co jste to říkal, otče Dominiku?“

Otec Dominik nedokázal odtrhnout oči z místa, kde předtím stála Heather. Na kněze podivuhodně nevzrušeně zamumlal: „Na východě jsou teď v módě zvláštní techniky mediace.“

„Heleďte,“ přerušila jsem ho. „Nikdo mi nebude nadávat. A je mi fuk, jak trpěl v předchozím životě. Nebo trpěla.“

„Řekl bych,“ pronesl přemýšlivě otec Dominik, „že je tady pár věcí, o kterých si musíme my dva promluvit.“

Pak si najednou zvedl k puse ukazováček. Vedle nás se otevřely dveře a vysoký zarostlý chlápek vykouknul do chodby, nejspíš proto, že uslyšel náraz Heatherina těla do skříněk. Je to zvláštní, že astrální tělo může nadělat takovej randál.

„Všechno v pořádku, Dome?“ zeptal se, když uviděl otce Dominika.

„V pořádku, Carle,“ souhlasil otec Dominik. „V naprostém pořádku. Podívej, koho ti vedu.“ A položil mi ruku kolem ramen. „Naše nová žákyně Susannah Simonová. Susannah, tohle je tvůj třídní učitel Carl Walden.“

Natáhla jsem ruku, kterou jsem předtím vrazila do Heatheriny brady. „Těší mě, pane Waldene.“

„I mě, slečno Simonová, i mě.“ Jeho obrovská dlaň pohltila moji. Nepřipadal mi moc jako učitel. Spíš jako dřevorubec. Musel se skoro přitisknout ke zdi, abych kolem něj mohla projít do třídy. „To je výtečné, že vás tady máme,“ pronesl svým zvučným hlasem. „Díky, Dome, žes ji přivedl.“

„Není zač,“ odpověděl zdvořile otec Dominik. „Měli jsme jen trochu problém s její skříňkou. Asi jsi nás slyšel. Snad jsme vás moc nevyrušili. Musím poslat školníka, aby se na to podíval. Takže, Susannah, čekám tě u sebe v ředitelně ve tři, abys... ehm... vyplnila zbývající formuláře.“

Mile jsem se na něj usmála. „Ale to já nemůžu, otče. Ve tři na mě čeká bratr.“

Otec Dominik se trochu zamračil. „V tom případě tě uvolním z výuky. Přijď ve dvě.“

„Tak jo,“ souhlasila jsem a zvedla ruku na pozdrav. „Zatím se mějte.“

Řekla bych, že na západním pobřeží asi nejsou zvyklí mávat ředitelům a říkat jim „mějte se“, protože když jsem napochodovala před svoje budoucí spolužáky, všichni na mě zírali s otevřenou pusou.

Ale možná to bylo kvůli tomu, co jsem měla na sobě. Vzala jsem si trochu víc černý než obvykle, protože jsem byla nervózní. A jak už jsem říkala, když jsem vynervovaná, nosím černou. S tou se nikdy nesecknete.

Anebo možná jo. Protože když jsem se rozhlížela po těch civějících tvářích, neviděla jsem ani nejmenší záblesk černě. Spoustu bílý, něco béžový a khaki, ale žádnou černou.

Ajaj.

Nezdálo se, že by si pan Walden mejch rozpaků všiml. Představil mě třídě a donutil mě vysvětlit jim, odkud pocházím. Vyhověla jsem mu. Nepřestávali na mě zírat. Cítila jsem, jak mi vzadu tuhne krk. Řeknu vám, že někdy bych dala přednost společnosti duchů před vlastníma

vrstevníkama. Šestnáctiletí pubertáči dovedou nahánět hrůzu mnohem víc.

Ale pan Walden byl docela fajn. Nechal mě tam blekotat jen minutu a pak mě vyzval, abych se posadila.

Vypadá to jednoduše, co? Prostě jdete a sednete si. Jenže co když jsou tam dvě místa? Jedno bylo vpředu, vedle moc hezký opálený holky se záplavou vlnitejch, medově zlatejch vlasů. Druhý až vzadu, za dívkou, která měla tak bílý vlasy a tak růžovou plet', že to musela bejt albínka.

Ne, nedělám si legraci. *Albínka*.

Moje rozhodnutí ovlivnily dvě věci. Když jsem si prohlížela to místo vzadu, všimla jsem si, že hned vedle něj je okno, kterým je vidět dolů na parkoviště.

No, není to zrovna povznášející pohled, uznávám. Ale hned za parkovištěm začínalo moře.

A to taky není vtip. Moje nová škola měla okno s výhledem na Pacifik, ještě kouzelnějším, než byl ten z mé ložnice, protože škola stála blíž pláži. Chtěla jsem se k tomu oknu dostat tak blízko, jak jen to půjde.

Druhej důvod byl ještě jednodušší. Nechtěla jsem si sednout vedle té hezký blondýnky a nechat albínku, aby si myslela, že nechci sedět vedle někoho, kdo vypadá tak šíleně. Hloupost, co? Jako kdyby jí na tom záleželo. Ale už jsem neváhala. Viděla jsem moře, viděla jsem albínku, a vykročila jsem dozadu.

Jen co jsem dosedla, jiná hezká blondýnka vpředu se zahihňala a zamumlala, ale bylo to perfektně slyšet: „No paráda, dřepni si vedle obludy, proč ne.“

Zadívala jsem se na ni. Měla dokonale natočený vlasy a dokonale obkreslený oči. Pronesla jsem, a vůbec ne tiše: „Promiň, ty máš Touretta?“

Pan Walden byl právě otočený, aby napsal něco na tabuli, ale zvuk mého hlasu ho zarazil. Všichni se po mně začali otáčet, včetně dívky, která předtím promluvila. Ta na mě zůstala civět. „Cože?“

„Tourettův syndrom,“ vysvětlila jsem. „To je neurologická porucha, která způsobuje, že lidi blábolí něco, co si ve skutečnosti nemyslí. Trpíš tím?“

Její tváře se začaly pomalu polívat tím nejsytějším odstínem rudý. „Ne.“

„Aha,“ řekla jsem. „Takže jsi jenom hrubá.“

„Tou obludou jsem nemyslela tebe,“ vyhrkla dívka snaživě.

„To mi došlo,“ souhlasila jsem. „Proto ti taky po škole nezlámu všechny prsty, ale jen jeden.“

Bleskově se otočila tváří zase k tabuli. Já se konečně usadila na židli. Nestarala jsem se o to, co si všichni začali mezi sebou špitat. Ale viděla jsem, jak albínčina kůže pod bílými vlasama získává fuchsiovej odstín. Pan Walden nás začal vyzývat, abychom se ztišili, a když nikdo nemínil poslechnout, bouchl pěstí do stolu a zařval, že když toho máme tolik na srdci, můžeme to vyjádřit v čtyřstránkovém eseji o bitvě u Bladensburgu v roce 1812, psaným ob řádek, který bude ležet na jeho stole zítra ráno.

Bezva. Ještě že jsem netoužila najít si ve škole přátele.

7

Jenže právě to jsem udělala. Našla jsem si přátele.

Ne že bych to zkoušela. Ne že bych po tom nějak prahla. Měla jsem přátele v Brooklynu. Měla jsem Ginu, nejlepší kámošku, jakou si holka může přát. Nepotřebovala jsem nikoho.

A fakticky by mě vůbec nenapadlo, že bych tady někomu padla zvlášť do oka. Rozhodně ne po tom, co jim můj příchod vynesl čtyřstránkový esej. A už vůbec ne pak, co jsme zaslechli, že je konec hodiny – v misijní škole nezvonilo, měnili jsme vždycky po hodině třídy a měli jen pět minut na přesun tam, kde máme podle rozvrhu sedět příště. Pan Walden ještě ani neopustil třídu, když se ke mně albínka otočila a její rudý oči za brejlema po mně vztekly blejskly: „Čekáš, že ti budu vděčná nebo co, za to, cos řekla Debbiei?“

„Pokud jde o mě,“ odsekla jsem a vstala, „tak já od tebe nic nečekám.“

Taky se postavila. „Tak pročs to udělala? Bránila chudáčka albína? Protože mě lituješ?“

„Udělala jsem to,“ řekla jsem pomalu a přehodila si svetr přes ruku, „protože Debbie je nána.“

Viděla jsem, jak se jí nepatrně zvedly koutky úst. Debbie mezitím shrábla svoje učebnice a vyrazila dveřma ven právě v tom okamžiku, kdy v nich zmizel pan Walden, spolu s bandou dalších holek, včetně té opálený, co vedle ní bylo taky volný místo. Šuškalý si mezi sebou a vrhaly po mně zlostný pohledy, luxusní svetříky od Ralpa Laurena přehozený přes ramena.

Připadalo mi, že albínka měla chuť se rozesmát, když jsem řekla, že Debbie je nána, ale nedovolila si to. Místo toho prudce vybuchla: „Já si dokážu svoje bitvy vybojovat sama, rozumíš? Nepotřebuju ničí pomoc, madam z New Yorku.“

Pokrčila jsem rameny. „Jasně, lady z Carmelu.“

Ted' už se nedokázala udržet. Když se rozchechtala, odhalila dvě řady rovnátek, který jí svítily na zubech jako moře za okny. „Cee Cee,“ řekla.

„Co je to Cee Cee?“

„Já. Tak se jmenuju.“ Natáhla ke mně průsvitně bílou ruku, nehty natřený ostře oranžovým lakem. „Ať se ti tady líbí.“

V devět nás pan Walden opustil. V devět nula dva mě už Cee Cee stačila představit asi dvaceti dalším lidem, který se táhli za mnou, když jsme se přesouvali do vedlejší třídy, a snažili se vyzvědět, jaký to je bydlet v New Yorku.

„Je to fakt taková...“ vypískla váhavě dívka s koňským obličejem. „Taková...“ vypadalo to, že marně hledá to správné slovo, „taková *metropole*, jak říkají?“

Holky, co za náma táhly – nejspíš to ani nemusím dodávat – nepatřily rozhodně k třídním krasavicím. Hned jsem si všimla, že se žádná z nich nebaví s partou kolem Debbie, který jsem slíbila zlomit prst, a opálený holky s prázdným místem vedle sebe, čili s tou partou v drahejších svetrících a khaki šortkách. Kolem mě se vytvořila různorodá skupina – jedna holka s akné, další byla tlust'oška a jiná zase hrozně vychrtlá. S hrůzou jsem si všimla, že ta má na nohou v pantoflích natažený punčocháče. Tlustý béžový punčocháče. A bílý zdravotní pantofle. Kristepane!

Zřejmě jsem měla talent lákat k sobě právě tyhle lidi.

Vypadalo to, že houfu velí Cee Cee. Byla šéfredaktorkou školního časopisu *Misijní zprávy*, o kterém tvrdila, že je to mnohem spíš literální magazín než aktuální noviny. Cee Cee měla pravdu, když mi tvrdila, že si svoje bitvy dokáže

vybojovat sama. Měla na to dost munice, včetně bezedného arsenálu slovních jedovatostí a vášnivého pracovního nasazení v časopise. První věc, na kterou se mě zeptala – teda po tom, co se nade mnou přestala rozčilovat – byla, jestli bych nechtěla napsat pro jejich časopis článek.

„Žádný fabulace,“ prohodila bezstarostně. „Prostě esej, ve kterém porovnáš život mládeže na východním a západním pobřeží. Řekla bych, že musíš vidět spoustu rozdílů mezi tím, jak žijeme my a jak tví kámoši v New Yorku. No, co ty na to? Naše čtenáře to bude moc zajímat, zvláště Kelly a Debbii. Možná bys mohla naznačit něco na ten způsob, že opálení se na východě považuje za módní *faux pas*.“

Pak se rozesmála, ne zlomyslně, ale rozhodně taky ne nevinně. Ale tohle, jak jsem brzo zjistila, byla celá Cee Cee – pořád skytala smíchy, zářila víc než rovnátka v její puse, pořád temperamentní a dobře naložená. Ve škole byla pověstná jak svou inteligencí a činorodostí, tak hurónským smíchem, kterej jí v jednom kuse vybublával ze rtů, jako by ho nedokázala zkrotit, a dával najevo její nespoutanou radost ze života. To nevyhnutelně rozčilovalo afektovaný novicky, co dávaly na chodbách pozor, aby studenti nerušili turisty, který si přišli vyfotit bronzového Junipera Serru s bandou nebohejch indiánků.

Misijní škola nebyla velká, jen asi sedmdesát studentů v jednom ročníku. Byla jsem ráda, že Mimoň a já máme odlišný rozvrhy, takže jediná doba, kterou jsme spolu první den strávili, byl oběd. Jídlo se podávalo na školním dvoře, kterej sousedil s parkovištěm – na rozlehlém travnatém prostranství, odkud bylo vidět moře. Na lavicích seděli společně studenti ze všech ročníků, kolem nohou se jim potulovali rackové a vrhali se na každého, kdo byl tak hloupej, že je začal krmit. Já to vím, protože jsem to zkusila. Sestra Ernestina – ta, který Adam říkal *škatule* – přiběhla okamžitě ke mně a nařídila mi, ať už mě to víckrát nenapadne. Jako bych to nepochopila sama v okamžiku, kdy

se na mě shora najednou sneslo padesát vřískajících racků velikosti slepic a obklopili mě, jako to dělají holubi ve washingtonském Square Parku, když jste tak pitomí, že jim začnete drobit preclík.

U oběda jsem se sešla s Prófou, Mimoněm i Somnou. To bylo poprvé, kdy jsem uviděla ve škole někoho z Ackermanovic kluků. Bylo zajímavý sledovat je v přirozeném prostředí. Potěšilo mě, že jsem se v odhadu jejich povah moc nesešla. Prófa seděl ve skupince dětí, na kterejch bylo na první pohled poznat, že jsou to šprti, a dokonce i při obědě měly na klínech rozevřený laptopy – něco, co jsem nikdy předtím ve škole neviděla. Mimoně obklopovala banda nohsledů, na který se slítaly – přesně jako na mě rackové – opálený štíhlý holky z naší třídy, včetně tý, vedle který jsem si nesesla. Jejich konverzace se točila kolem toho, co dělali o Vánocích – tohle byl jejich první den ve škole po zimních prázdninách – a kdo z nich si zlámal víc kostí při lyžování v Tahoe.

Somna byl asi nejzajímavější. Ne snad, že by se vzbudil. Prosím vás. Seděl na lavici vedle stolu se zavřenýma očima a nastavoval tvář slunci. Na tomhle samozřejmě nic zajímavýho nebylo; to dělal i doma. Ale to zajímavý bylo vedle Somny. Vedle něj seděl neskutečně hezkej kluk s neskutečně smutným výrazem, kterej jenom zíral před sebe. Občas, když kolem něj prošla nějaká holka – jak už tak holky často procházejí kolem míst, kde sedí hezký kluci – a pozdravila ho, odtrhnul svůj pohled od moře a nepřítomně odpověděl: „Aha, ahoj.“ Pak se zase vrátil očima k zálivu.

Napadlo mě, jestli Somna a jeho kámoš nekouří marjánku. To by o Somnovi leccos vysvětlovalo.

Ale když jsem se zeptala Cee Cee, jestli neví, co je to za kluka, a jestli náhodou nemá problémy s drogama, řekla: „Tamhle? To je Bryce Martinson. Ne, nefetuje. Je jenom na dně, protože jeho holka o prázdninách umřela.“

Polkla jsem sousto párku v kukuřici. Menu v misijní škole by potřebovalo trochu vylepšit. Už jsem pochopila, proč si tolik dětí přineslo jídlo z domova. Věřili byste, že dnešní hlavní chod byl párek? Fakt, nedělám si legraci. Párek. „A jak umřela?“

„Vystřelila si mozek,“ prohlásil Adam, ten kluk, co jsem ho viděla ráno před ředitelovou pracovnou. Chroupal obloženou bagetu v obrovským sáčku, kterej vytáh ze své kožený brašny. Brašny od Louise Vuittona, jak jsem si všimla. „Odletěla jí půlka hlavy.“

Holka s koňským obličejem se ohlédla přes rameno a káravě řekla: „Ale, Adame, jak o tom můžeš takhle mluvit?“

Adam pokrčil rameny. „No... Neměl jsem ji rád, když byla naživu, takže teď nebudu tvrdit, že ji mám rád jen proto, že je po smrti. Pokud něco, tak mi leze krkem ještě víc. Slyšel jsem, že půjdeme ve středu všichni na zádušní mši.“

„Jasně,“ souhlasila Cee Cee. „Budeme se modlit za její nesmrtelnou duši, protože spáchala sebevraždu a je odsouzena k věčným plamenům pekelným.“

Adam se na ni zamyšleně zadíval. „Fakt? Já myslel, že sebevrazi přijdou do očistce.“

„Ne, ty pitomče. Proč myslíš, že monsignor Konstantin nedovolil Kelly uspořádat tu její hloupou vzpomínkovou bohoslužbu? Sebevražda je smrtelnej hřích, a monsignor Konstantin nedovolí, aby se v jeho kostele vzpomínalo na sebevraha. Nedovolí dokonce ani jejím rodičům, aby ji pohřbili v posvěcený půdě.“ Cee Cee protočila vztekle panenky. „Nikdy jsem neměla ráda Heather, ale *nenávidím* monsignora Konstantina a jeho debilní pravidla. Uvažuji o tom, že o něm napíšu článek. Bude se jmenovat *Ve jménu Otce, Syna a Pokrytce Svatého*.“

Ostatní holky se nervózně zahihňaly. Počkala jsem, až ztichnou, a zeptala se: „A proč se zabila?“

Adam se zatvářil znuděně. „No přece kvůli Bryceovi. Rozešel se s ní.“

Hezká černoška Bernadette, která se nad náma ostatníma tyčila do vejšky asi tak dvou metrů, se sklonila a zašeptala: „Slyšela jsem, že to udělal v obchodě. Věřili byste tomu?“

Další z holek se přidala: „Jo, na Štědrej den. Byli spolu na vánočních nákupech a ona viděla ve výloze u Bergdorfa diamantovej prsten, a začala tvrdit, že ho chce. Myslím, že ho to zaskočilo. Chápejte, byl to evidentně zasnubní prstýnek! A tak se s ní na místě rozešel.“

„A ona šla jako domů a zastřelila se?“ Celá ta historka mi připadala ujetá. Když jsem se předtím ptala Cee Cee, kde se ve škole obědvá, když – bože chraň – prší, odpověděla mi, že všichni obědvají ve třídách a že jeptišky pak roznášejí dětem stolní hry – třeba Člověče, nezlob se –, aby si mohly zahrát. Takže jsem dost pochybovala, jestli historka o sebevraždě nebyla taky z tohohle pytle. Cee Cee byla přesně ten typ holky, co by si dokázala takhle utahovat z nový spolužačky – ne proto, aby jí ublížila, ale proto, že ji to baví.

„Hned ne,“ namítla Cee Cee. „Zkoušela se s ním dát zase dohromady. Volala mu v desetiminutovějch intervalech, až jí nakonec jeho matka řekla, že k nim už nemá telefonovat. Pak mu začala posílat dopisy a tam mu vyhrožovala, co udělá – že se zabije, jestli se k ní zase nevrátí. Když jí neodpovídal, vzala si tátovu čtyřiačtyřicítku, jela k Bryceovi domů a zazvonila.“

Tady se ujal vyprávění Adam, takže jsem už tušila, že poteče krev. „Jo,“ navázal a postavil se, aby nám to mohl přehrát. Nakousnutou bagetu držel jako zbraň. „Martinsonovi pořádali silvestrovskej večírek – bylo to zrovna na Silvestra –, takže byli všichni doma a tak. Otevřeli dveře a uviděli na verandě hysterickou holku, co si míří revolverem na hlavu. Řekla, že jestli jí nepřivedou Bryce, prostřelí si hlavu. Jenže oni jí nemohli přivýst Bryce, protože toho předtím poslali do Antiguy –“

„– doufali, že mu sluníčko a surfování pomůžou spravit pocuchaný nervy. Protože má před sebou zrovna teď

zkoušky na univerzitu, víš, a to její pronásledování mu moc nepřidalo.“

Adam ji zarazil pohledem a pokračoval, zatímco si přitiskl konec bagety ke spánku. „No a Martinsonovic večírek se změnil v horor. Jak uslyšela, že Bryce není doma, stiskla kohoutek a kus hlavy jí odletěl, a krev a kousky mozku se rozprskly po všech těch vánočních ozdobách, co tam Martinsonovi měli.“

Všichni kromě mě se při jeho poslední větě zašklebili odporem. Já už ale myslela na něco jinýho. „To prázdný místo ve třídě. Vedle tý – jak-se-jmenuje – Kelly. Tam ta mrtvá seděla, že jo?“

Bernadette přisvědčila. „Jo. Proto jsme se tak divili, když sis tam hned nesesdla. Bylo to tak nějak... jako bys *věděla*, že je to Heatherino místo. Říkali jsme si, jestli nejsi jasnovidka nebo něco na ten způsob –“

Neobtěžovala jsem se s vysvětlováním, že důvod, proč jsem si nesesdla na Heatherino místo, nebyl vůbec tajuplný. Neřekla jsem nic a myslela jsem si: *Díky, mami, to bylo od tebe fakt bezva, žeš mi řekla všechno o tom, proč se pro mě v přeplněný škole najednou našlo místo.*

Zírala jsem na Bryce. Po výletě do Antiguy byl hezky opálenej. Seděl na stole s nohama na lavici, lokty opřený o kolena, a zíral do vln Pacifiku. Mírnej větřík mu cuchal špinavě blond vlasy.

Nic netuší, uvědomila jsem si. Vůbec nic netuší. Myslí si snad, že se pro něj stal život peklem? Tak ať chvíli počká.

Ať počká.

8

Nemusel čekat dlouho. Vlastně za ním přišla hned po obědě. Ne že by o tom snad věděl. Zahlídla jsem ji v davu, když všichni ostatní spěchali ke skříňkám. Duchové kolem sebe šíří zvláštní záři, která je odlišuje od živých – díkybohu, jinak by mi trvalo mnohem delší dobu, než bych je rozezнала.

Každopádně na něj zírala, jako by ho probodávala dýkou. Lidi, co ji neviděli, proudili skrz ni. Trochu jsem jim záviděla. Přála jsem si, aby pro mě byli duchové taky tak neviditelný jako pro všechny ostatní. Sice by to znamenalo, že bych si celý ty roky nemohla povídat s tatškou, ale zároveň by to taky znamenalo, že bych teď netušila nic o tom, že je Heather tady a že se snaží vyvést něco strašného.

Ne snad, že bych tušila, co mu chce udělat. Ale duchové bejvají pěkně krutí. To, co udělal Jesse se zrcadlem, fakticky není vůbec nic. Některý na mě zkoušeli takový věci, že kdybych se nedokázala bránit, už by mi asi taky nejspíš zbyla jen duchovní podstata. Měla jsem otřes mozku a kosti zlomený tak často, že už to ani nepočítám. Mamka si myslí, že přitahuju nehody. Jasně, mami. Je to tak. Jenomže příčinou *nehody*, při který jsem spadla ze schodů a zlomila si zápěstí, bylo, že do mě strčil tři sta let mrtvej španělskej dobyvatel.

A jen co jsem zahlídla Heather, věděla jsem, že z toho nekouká nic dobrýho. Ne že bych to uhodla jen z toho, jak se předtím chovala ke mně. Ale stačilo sledovat její pohled. Nedívala se na Bryce. Dívala se upřeně na jeden z trámů ve stropě chodby, pod kterým Bryce zrovna procházel. A jak jsem sledovala, kam se dívá, začal se trám zřetelně třást. Ne

celý zastřešení. Jenom ten jedinej, těžkej trám. Trám, co visel přímo nad Bryceovou hlavou.

Vystartovala jsem bez rozmyslu. Vrhla jsem se vší silou na Bryce. Oba jsme se na vteřinku vznesli, pak spadli na zem a začali se kutálet, když vtom jsem uslyšela výbuch. Sehnula jsem hlavu, abych si chránila oči, takže jsem ve skutečnosti neviděla, jak to starý dřevo explodovalo. Ale slyšela jsem to. A cítila. Zasypaly mě ostrý třísky a některý se mi zabodly do kůže. Ještě že nosím vlněný spodní prádlo.

Bryce ležel pode mnou tak tiše, až jsem se začala bát, že snad dostal nějakým velkým polenem po šíšce nebo tak něco. Ale když jsem zvedla obličej z jeho prsou, viděla jsem, že je v pořádku – jenom zděšeně zíral na obrovskej, tlustej trám, kterej dopad na zem kousek od nás. Kolem nás se povalovaly třísky, který se odštípily od hlavní klády. Myslím, že si začínal uvědomovat, že kdyby mu ten trám dopad na hlavu, byla by kamenná podlaha chodby pokrytá taky malejma úlomkama Bryce.

„Promiňte, promiňte –“ Slyšela jsem vyděšeněj hlas otce Dominika a pak jsem zahlídla, jak se prodírá davem čumilů. Strnul, když uviděl trám na podlaze, ale pak zase ožil, když uviděl mě a Bryce.

„Dobrý Bože na nebesích!“ vykřikl a vrhnul se k nám. „Jste v pořádku, děti? Susannah, nejsi zraněná? A co ty, Brycei?“

Pomalu jsem se posadila. Už jsem si počítala zlomený kosti tolikrát, že jsem věděla, že čím pomalejc se budu hejhat, tím větší je šance, že poznám, co mám zlomený, dřív než na to přenesu váhu.

Ale tentokrát to vypadalo, že jsem si nic nezlomila. Postavila jsem se.

„Díky Bohu,“ vydechl otec Dominik. „Opravdu jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ ujistila jsem ho a začala se čistit. Měla jsem na sobě spoustu třísek a pilin. Na svém nejlepším

svetru od Donny Karan! Ohlídla jsem se po Heather – vážně, kdybych ji teď uviděla, nejspíš bych se ji taky pokusila zabít... kdyby mě samozřejmě nepředěšla sama. Ale už byla fuč.

„Bože,“ řekl slabě Bryce a postavil se vedle mě. Nezdálo se, že by byl zraněnej, jen trochu otřesenej. Asi bylo dost těžký zranit kluka, co byl takhle vysokoj. Měl skoro dva metry a širokej hrudník, celej Alec Baldwin.

A teď mluvím se mnou. *Se mnou!*

„Bože, nestalo se ti nic?“ chtěl vědět. „Děkuju. Bože. Myslím, žeš mi zachránila život.“

„To nic,“ zamumlala jsem. „To nestojí za řeč, fakt ne.“ Neodolala jsem a natáhla ruku, abych vyprostila třísku z jeho svetru. Kašmír. To jsem si mohla myslet.

„Co se to tady děje?“ Vysokoj chlápek v kněžském rouchu a s červenou čapkou na hlavě se prodíral davem. Uviděl trám na podlaze, zahleděl se do stropu, kde najednou zela obrovská díra, a pak oslovil otce Dominika: „Vidíš? Vidíš to, Dominiku? To je z toho, že necháváš ty svoje ptáčky hnízdit, kde je napadne! Pan Ackerman nás varoval, že se to stane, a podívej! Už je to tady! Vždyť to mohlo někoho zabít!“

Takže tohle je monsignor Konstantin.

„Je mi to líto, monsignore,“ omluvil se otec Dom. „Nechápu, jak se to mohlo stát. Díky Bohu se nikomu nic nestalo.“ Obrátil se k Brycemu a ke mně. „Vy dva jste určitě v pořádku? Řekl bych, že slečna Simonová je trochu bledá. Odvedu tě na ošetřovnu, Susannah, abychom měli jistotu, že ti nic není. Vy ostatní honem do tříd. Všechno dobře dopadlo. Běžte, běžte!“

A lidi ho překvapivě poslechli. Otec Dominik měl v sobě něco... něco, co vás nutilo poslechnout ho. Naštěstí ale využíval svou sílu v dobrým, ne ve zlým.

Přála bych si, aby to platilo i o monsignorovi. Zůstal stát v chodbě, která se najednou vyprázdnila, a zíral dolů na

rozbitej trám. Bylo jasné, že dřevo nevypadá vůbec shnilé. Ne že by nebylo starý, ale bylo taky perfektně suchý.

„Ta hnízda půjdou pryč, Dominiku,“ ucedil suše monsignor. „Všechna. Nemůžeme takhle riskovat. Co kdyby tady byl někdo z turistů? Nebo, Bože chraň, sám pan arcibiskup? Přijede už za pár týdnů. Co kdyby tady v chodbě stál pan arcibiskup Rivera, když se ten trám uvolnil? Co pak, Dominiku?“

Jeptišky, co se seběhly, když uslyšely rámus, se na chudáka otce Dominika zadívaly tak vyčítavě, že jsem už už otevírala pusku, abych něco řekla. Ale než jsem to stačila udělat, otec Dom mě objal kolem ramen a odváděl mě pryč. „Jistě,“ zavolal přes rameno, „máte pravdu. Domluví se se školníkem, monsignore. Nemůžeme dopustit, aby se nám tady zranil sám pan arcibiskup. To rozhodně ne.“

„Kristepane, co je to za dutou hlavu?“ zeptala jsem se, když jsme za sebou zavřeli dveře ředitelny. „Dělá si srandu, nebo si fakt myslí, že to udělalo pár ptáků?“

Otec Dominik přešel přes ředitelnu k malému kabinetu, kde visela spousta diplomů a medailí – učitelských trofejí, jak jsem zjistila později. Předtím než ho v diecézi vybrali na ředitelský místo, byl otec Dominik žádaným a oblíbeným učitelem biologie. Sálh do jednoho z pohárů a vylovil z něj krabičku cigaret.

„Nevím, jestli to není svým způsobem svatokrádež, Susannah,“ řekl a zadíval se do červenobílý krabičky. „Tvrdit o monsignorovi katolické církve, že je dutá hlava.“

„Pak je klika, že nejsem katolička,“ usoudila jsem. „A vy si jednu klidně zapalte.“ Pokývla jsem hlavou k cigaretám. „Nikomu to nepovím.“

Dlouze se zadíval na krabičku, kterou držel, pak se ztěžka nadechl, a vrátil ji zase tam, odkud ji předtím vylovil. „Díky,“ řekl. „Ale radši bych neměl.“

Jéžiši. Měla bych si dát bacha, abych tomuhle nikdy nepropadla.

Napadlo mě, že bych měla změnit téma, a tak jsem si začala prohlížet jeho vyznamenání. „1964,“ přečetla jsem. „Jste borec.“

„To jsem.“ Otec Dom se usadil za stůl. „A teď, při Bohu všemohoucím, co se to tam vlastně dělo, Susannah?“

„Ale,“ pokrčila jsem ramenama, „to jenom Heather. Myslím, že teď už víme, proč se tady potuluje. Chce zabít Bryce Martinsona.“

Otec Dom potřásl hlavou. „To je strašné. Opravdu. Ještě jsem nepotkal tak... tak agresivního ducha. Nikdy, za celá ta léta, co dělám mediátora.“

„Fakt ne?“ Podívala jsem se z okna, ale ředitelna nebyla obrácená k moři. Viděla jsem kopce, kde stál náš dům. „Hele,“ upozornila jsem ho, „odtud je vidět k nám domů!“

„A taková to bývala klidná dívka. Nikdy jsme neměli s Heather Chambersovou kázeňské problémy, nikdy za celou dobu, co tady studovala... Co v ní vyvolalo takovou nenávist k chlapci, kterého předtím milovala?“

Ohlédla jsem se přes rameno. „To si děláte legraci?“

„No, já vím, že se rozešli, ale takové... extrémní emoce... ta smrtící zášť. Ona je opravdu nezvykle –“

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiňte, já vím, že žijete v celibátu a tak, ale to jste se fakt nikdy nezamiloval? Nevíte, o co gou? Ten kluk ji zradil! Ona si myslela, že se vezmou. Já vím, že je to blbost, zvlášť když jí bylo, kolik vlastně? Šestnáct? Ale stejně. Zradil ji! A jestli se vám to nezdá dost, aby kvůli tomu holka chtěla zabíjet, tak už fakt nevím, co byste ještě chtěl.“

Zamyšleně mě pozoroval. „Mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Já? Ne, ne úplně. Teda, byla jsem zamilovaná, už párkrát..., ale nemůžu říct, že by to bylo oboustranný.“ Bohužel pro mě. „Ale dokážu si *představit*, jak muselo být Heather, když se na ni vykašlal.“

„Bylo jí tak, že se zabila,“ připomněl otec Dominik.

„Přesně. Ale to se jí nezdá dost. Nedá si pokoj, dokud ho nedostane.“

„To je příšerné,“ prohlásil otec Dom. „Opravdu... příšerné. Mluvil jsem do ní, až jsem skoro zmodral v obličej, ale ona mě vůbec nevnímala. A teď, první den školy, se stane tohle. Měl bych doporučit tomu mladému muži, aby zůstal doma, dokud se to nevyřeší.“

Rozesmála jsem se. „A jak to uděláte? Řeknete mu, že se ho pokouší oddělat jeho mrtvá bejvalka? No, už se těším, jak se na to zatváří monsignor.“

„Vůbec ne.“ Otec Dominik otevřel zásuvku a začal se v ní přehrabovat. „S trochou důvtipu vymyslíme něco, co by udrželo pana Martinsona aspoň týden dva mimo školu...“

„To nejde!“ Myslím, že jsem docela slušně zbledla. „Chcete mu snad dát jed? Myslela jsem, že jste kněz! Copak vám to nezakazuje víra nebo tak něco?“

„Jed? Ne, ne, Susannah. Myslel jsem třeba na to, že mu nasadíme do hlavy vši. Už se tady minulé pololetí objevily. Myslím, že pan Martinson bude zvlášť těžký případ –“

„Panebože!“ vyjekla jsem. „To je nechutný! Vy mu chcete nasadit vši do těch jeho vlasů?“

Otec Dom se přestal hrabat v zásuvce a překvapeně ke mně zvedl oči.

„A proč ne? Naším účelům to poslouží dokonale. Udržíme ho mimo školu tak dlouho, dokud my dva nevymyslíme něco, co by zarazilo slečnu Chambersovou –“

„Nemůžete mu nasadit do vlasů vši,“ pronesla jsem s větší vehemencí, než bylo potřeba. Vlastně ani nevím, proč jsem byla tolik proti tomu, snad jen že... no, má tak hezký vlasy. Všimla jsem si toho dobře, když jsme spolu leželi na zemi. Hebký, vlnitý vlasy, o kterých jsem si dovedla představit, jak mi protejkají mezi prstama. Ucítla jsem divnej, svíravej pocit kolem žaludku.

„Jéžiši,“ zamumlala jsem. „Zapomeňte na vši, jasný? Nechte mě, ať to s Heather zařídím. Jak dlouho jste s ní mluvil? Týden?“

„Od Nového roku,“ připustil otec Dominik. „Ano. Tenkrát se tady ukázala poprvé. Ted’ vidím, že čekala jenom na Bryce.“

„Dobře. Tak ted’ mě nechte, ať to s ní vyřídím. Možná si potřebuje promluvit s nějakou holkou.“

„No nevím.“ Otec Dominik se na mě pochybovačně usmál. „Mám pocit, že jsi trochu náchylná... no, k agresivitě. Ale mediátor nesmí používat násilí. My máme duším v nouzi *pomáhat*, ne jim *ublížovat*.“

„Haló? Nevypad vám signál? To jako že jsem měla stát a povídat si s ní, zatímco by ten trám rozbíjel tomu chudákovi lebku?“

„Tak to samozřejmě nemyslím. Jen kdybys v sobě mohla vyvolat trochu soucitu –“

„Jo. Já mám v sobě spoustu soucitu, otče. Moje srdce pro tu holku fakticky krvácí. Ale tohle je *moje* škola, jasný? Ne její. Už ne. Jednou se rozhodla a musí nýst následky. A já jí nedovolím, aby s sebou vzala Bryce – nebo někoho dalšího. Prostě nedovolím.“

„Dobře.“ Otec Dom se zatvářil skepticky. „Dobře, pokud víš jistě –“

Vstala jsem. „Vím to jistě. Jen to nechte na mně, ano?“

Otec Dom přitakal, ale vyslovil to dost zdráhavě, jak jsem si všimla. Musel mi podepsat propustku, abych se dostala zpátky do třídy a cestou mě nechytla žádná jeptiška. Jedna – s obličejem pinče – už tam na mě číhala, a podrobně mi zkoumala propustku, právě přede dveřma s nápisem OŠETŘOVNA. Stála jsem před ní ještě ve chvíli, kdy z nich vyšel Bryce s vlastním lejtrem v ruce.

„Ahoj,“ vyhrkla jsem. „Co se děje? Udělala ti... chci říct, stalo se ti ještě něco?“

Zatvářil se trochu rozpačitě. „Ne, teda, až na tu velkou třísku, co jsem si vrazil pod nehet na palci. Víš, čistil jsem si kalhoty od toho sajrajtu a jedna mi vjela pod nehet a –“ Zvedl pravou ruku, s velkým bílým obvazem kolem palce.

„Jau,“ povzdechla jsem si.

„Dík.“ Vypadal posmutněle. „Polila mi to dezinfekcí. Nesnáším tyhle věci.“

„Člověče,“ vydechla jsem soucitně, „ty máš teda den.“

„Vlastně ani ne,“ namítl a svěsil ruku. „Teda zdaleka ne tak špatnej, jako kdybys tady nebyla. Nebejt tebe, už bylo po mně.“ Všiml si, že jsem přišla od ředitelny: „Copak? Nějakej průšvih?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Otec Dominik chtěl ode mě jenom vyplnit nějaký dotazníky. Jsem tady nová, víš.“

„A protože jsi nová studentka,“ ozvala se mi za zády nepříjemně ta jeptiška se špičatým obličejem, „musím tě upozornit, že potulování halou a vybavování se není dovoleno. Oba byste se teď měli vrátit do tříd.“

Omluvila jsem se a vzala si od ní propustku. Bryce mi kavalírsky nabídnul, že mě dovede tam, kde je teď naše třída, a novicka konečně odplachtila. Jakmile byla z doslechu, Bryce se zeptal: „Ty jsi Suze, vid’? Jake mi o tobě říkal. Přijelas z New Yorku.“

„To jsem já,“ souhlasila jsem. „A ty jsi Bryce Martinson.“

„Jake ti o mně povídal?“

Při představě, že by Somna dobrovolně promluvil, jsem se skoro rozchechtala. „Ne, to nebyl Jake.“

Pak řekl, tak smutným tónem, že jsem ho musela politovat: „Ve škole o mně teď asi hodně mluví, co?“

„Trochu.“ Rozhodla jsem se do toho skočit rovnýma nohama. „Je mi líto, co se stalo tvojí přítelkyni.“

„No, to mně taky, věř mi.“ Nedokázala jsem poznat, jestli ho našťvalo, že jsem s tím takhle vyrukovala. „Nechtěl jsem se sem ani vracet, jenže... Vždyť víš. Chtěl jsem přestoupit na RLS, jenže mají plno. Dokonce ani na veřejný škole mě

nevzali. Je to kvůli tomu, že už mám před maturitou. Praštil bych s tím úplně, jenomže... no, chci jít na vysokou, a to bez maturity nejde.“

Usmála jsem se. „Něco jsem o tom zaslechla.“

„Je to tak.“ Bryce si všiml, že mám pořád ještě přes ruku svetr, který jsem takhle vláčela od rána – když jsem praštila s Heather o skříňku, zámek se pravděpodobně trvale poškodil. „Můžu ti to vzít?“ zeptal se.

Ta nečekaná zdvořilost mi vyrazila dech, takže jsem bez přemejšlení kejvla a svetr mu podala. Přehodil si ho přes ruku a prohodil: „No, já myslím, že mi to asi všichni dávají za vinu. To, co se stalo s Heather.“

„To bych neřekla,“ namítla jsem. „Myslím, že z toho, co se stalo Heather, může člověk obviňovat jediné Heather.“

„Uhm,“ zamumlal Bryce. „Ale udělala to přece kvůli mně, víš? V tom to je. Kdybych se s ní nerozešel –“

„Ty máš asi o sobě pořádně vysoký mínění, co?“

Zaraženě se na mě podíval. „Cože?“

„No, když předpokládáš, že se zabila kvůli tobě. Já si vůbec nemyslím, že by to udělala kvůli tobě. Udělala to, protože byla nemocná. Takový věci nemůžeš ovlivnit. Možná že ten rozchod byl něco jako katalyzátor, co vyvolal zhroucení, ale zrovna tak to mohla bejt nějaká jiná krize v jejím životě – třeba kdyby se její rodiče rozvedli, kdyby ji nezvolili vedoucí roztleskávaček, kdyby jí chcipla kočka. Cokoli. Tak na sebe nebud' tak tvrdej.“ Stáli jsme už u dveří naší učebny – teď jsme měli geometrii se sestrou Mary Catherine. Otočila jsem se k němu a natáhla se pro svůj svršky. „No, tak já už jsem tady. Díky za doprovod.“

Nepřestával držet rukáv mého svetru. „Počkej,“ řekl. Díval se na mě dolů. Bylo těžký uhodnout, jakou barvu mají vlastně jeho oči – v chodbě byla dost tma a stín. Ale všimla jsem si, už jak jsme spolu předtím spadli na zem, že jsou modré. Krásně, jasně modré. „Hele, poslouvej,“ oslovil mě.

„Můžu tě dneska večer někam pozvat? Abych ti poděkoval a tak.“

„Díky,“ hlesla jsem a přitáhla si svetr. „Ale už něco mám.“ Nedodala jsem ale, že moje plány na večer se týkají jeho, a to dost intimním způsobem.

„Takže zejtra večer?“ navrhnul. Pořád ještě se odmítal vzdát mého svetru.

„Víš,“ vymluvila jsem se, „já nesmím chodit ve všední dny večer ven.“

To byla vyložená lež. I když mě párkrát přivedla domů policie, mamka mi bezvýhradně důvěřovala. Kdybych jí řekla, že si chci vyjít s klukem ze školy, určitě by mě pustila. Jenže pravda byla, že jsem něco takového zatím neřešila. Nikdo mě totiž nikam nezval, ve všední den ani o víkendu.

Ne že bych byla taková šereda. Nevypadám sice jako Cindy Crawfordová, ale taky nejsem žádná obluda. Řekla bych, že mě nikdo nezval proto, protože mě v bejvalý škole měli tak trochu za cvoka. Holky, co pořád mluví samy k sobě a mají problémy s policií, nebejvají moc oblíbený.

Podívejte, aby bylo jasné, občas přišel do školy nějaký nově kluk a tvářil se, jako že se mu líbím... ale jenom tak dlouho, dokud mu někdo nevysvětlil, co jsem zač. Pak už se mi taky vyhejbal, jako kdybych ho mohla nakazit nebo tak něco.

Kluci z východního pobřeží. Co vůbec mohli vědět?

Ale teď jsem měla šanci začít znova, s klukama, co o mé minulosti nevěděli vůbec nic – jasně, až na Somnu a Mimoně, ale pochybovala jsem, že by tihle dva o mně něco vykládali, protože nebyli zrovna... jak bych to řekla... verbálně na výši.

Přinejmenším o mně ani jeden z nich nemluvil s Brycem, protože ten se snažil dál: „Tak o víkendu, no. V sobotu večer máš čas?“

Nebyla jsem si jistá, jestli je dobrý nápad vyjít si v sobotu s klukem, co se ho pokouší zabít jeho mrtvá přítelkyně.

Heleďte, co když se o tom dozví a bude mít na mě pifku? Věděla jsem, že otec Dominik by rozhodně nepokládal za moudrý, abych s Brycem někam chodila.

Jenomže na druhou stranu, jak často pozve někam holku, jako jsem já, tak senzační kluk jako Bryce Martinson?

„Tak dobře,“ souhlasila jsem. „V sobotu. Stavíš se pro mě v sedm?“

Zašklebil se. Měl moc pěkný zuby, bílý a rovný. „V sedm.“ Konečně pustil můj svetr. „Takže v sobotu. Pokud se neuvidíme dřív.“

„Ahoj.“ Zastavila jsem se s rukou na klice učebny geometrie. „Jo, a Brycei...“

Vykročil už chodbou dolů, směrem ke své třídě. „Co?“

„Hlídej si záda.“

Připadalo mi, že na mě vytřeštil oči, ale ve stínu chodby to bylo těžký přesně určit.

9

Když jsem se po vyučování vyšplhala do ramblera, Prófa do mě nepřestával hučet. „Všichni mluví jen o tom!“ vykřikoval a vrtěl se na sedadle. „Všichni to viděli! Zachránilas mu život! Zachránilas Bryce Martinsona!“

„Nezachránila jsem mu život,“ namítla jsem mírně a natočila se trochu, abych si ve zpětném zrcátku zkontrolovala vlasy. Perfektní. Slanej vzduch jim evidentně svědčil.

„Ale zachránila! Viděl jsem tu obrovskou kládu! Kdyby mu spadla na hlavu, určitě by ho to zabilo! Tys ho zachránila, Suze. Fakt zachránila.“

„No dobře.“ Přejela jsem si rty tyčinkou s leskem. „Tak třeba jo.“

„Páni! První den, a už jseš ta nejpobláznější holka v misijní škole!“

Prófa se vůbec nedokázal ovládat. Až jsem si začala říkat, jestli by to nechtělo něco na uklidnění. Ne snad, že bych neměla ráda děti. Upřímně řečeno jsem měla Prófu ze všech Andyho kluků nejradši – což, jak si uvědomuju, neznamená zrovna moc, ale je to to jediný, na co se teďka zmůžu. Bylo to hlavně kvůli tomu, že Prófa za mnou včera večer přišel do pokoje, zrovna když jsem se rozhodovala, co si vezmu na sebe první den školy. Tvářil se trochu vyjeveně, když se mě ptal, jestli bych si s ním nechtěla vyměnit pokoj.

Podívala jsem se na něj, jako by mu přeskočilo. Prófův pokoj byl taky moc hezkej a vůbec, ale proboha! Abych se dobrovolně vzdala vyhlídky na moře? Nikdy. Ani kdyby to znamenalo, že se budu muset nějak zbavit Jesseho, svého

nečekaného spolubydlícího. Ale popravdě řečeno jsem ho nezahlídla od chvíle, kdy jsem mu nařídila, aby se klidil.

„Proč bych si proboha měla chtít vyměnit pokoj?“ zeptala jsem se ho nechápavě.

Prófa pokrčil rameny. „Já jenom... no, tenhle pokoj je trochu strašidelnej, nezdá se ti?“

Zůstala jsem na něj zírat. Pak jsem si znova prohlídla svoje království. Lampičku nad postelí, která vrhala kolem sebe růžový stíny, přehrávač CD, na kterým jsem si zrovna pouštěla Janet Jacksonovou – tak nahlas, že už na mě mamka zdola dvakrát křičela, ať to trochu ztlumím... *Strašidelnej* byl teda ten poslední přívlastek, kterej bych použila. „Strašidelnej?“ opakovala jsem nahlas. Jesseho jsem nikde neviděla. Ani žádného jiného ducha. Byli jsme úplně a naprosto v říši živých. „A kvůli čemu?“

Prófa sešpulil rty. „Neříkej to tátovi,“ požádal mě, „ale dělal jsem tady v domě trochu průzkum a došel jsem k závěru – zcela jednoznačným –, že tady straší.“

Dívala jsem se na jeho hubenej pihovatěj obličejík a došlo mi, že to myslí vážně. *Smrtelně* vážně, jak dokazoval jeho komentář.

„I když moderní badatelé z větší části odhalili prozaické pozadí mnoha paranormálních jevů v naší zemi, stále ještě zbývá dostatek důkazů o tom, že ve hmotném světě působí nevysvětlitelné duchovní síly. Moje osobní výzkumy tohoto domu sice bohužel neprokázaly nevyvratitelně spirituální přítomnost, ale fakt, že v tomto pokoji bez příčin kolísá teplota, mě přivedl k domněnce, že tady v minulosti patrně došlo k přinejmenším jednomu násilnému incidentu – možná i vraždě – a že nějaký zbytek oběti, říkejme tomu třeba duše, tady stále setrvává, možná v naději, že se jí podaří dosáhnout spravedlivého objasnění její nečekané smrti.“

Opřela jsem se o jeden ze sloupků postele. Musela jsem, jinak by to se mnou snad švihlo. „Jéžiši,“ vypravila jsem ze

sebe a jen s námahou se přitom ovládala, „To po tomhle se tady člověk bude vážně cejtit jako doma.“

Prófa vypadal zaskočeně. „Promiň,“ omluvil se a průhledný špičky odstávajících uší mu zrudly. „Neměl jsem ti nic říkat. Pověděl jsem to Jakeovi a Bradovi a oni si myslí, že jsem cvok. Asi jsem.“ Statečně polkl. „Ale myslel jsem, že je to moje povinnost, teda jako povinnost muže, nabídnout ti výměnu pokoje. Já se totiž duchů nebojím.“

Usmála jsem se na něj a moje leknutí se rozplynulo v návalu sympatie. Vážně mě to dojalo. Bylo jasné, že ten kluk musel sebrat všechnu odvahu, aby mi to navrhnul. On opravdu a vážně věří, že u mě v pokoji straší, navzdory tomu, co tvrdila celá ta jeho věda, ale stejně je ochotnej obětovat se pro mě, asi z nějakýho záchvatu vrozený rytířskosti. Toho kluka jste si museli zamilovat. Prostě museli.

„To je v pohodě,“ ujistila jsem ho. „Jen bych se chtěla na něco zeptat.“ Snížila jsem trochu hlas, pro případ, že by se Jesse potuloval někde poblíž. „Když jsi tak dělal ty svoje výzkumy, nenarazils někde na jméno toho chudáka, co tady u mě v pokoji straší?“

Prófa zavrtěl hlavou. „Ale mohl bych to zjistit, jestli to chceš vážně vědět. Můžu zajít do města do knihovny. Mají tam všechny noviny, co vyšly od chvíle, kdy tady vůbec začal tisk vycházet, což bylo krátce předtím, než postavili tenhle dům. Mají je na mikrofiších, ale když je budu chvíli studovat –“

Připadalo mi, že je krutý chtít od něho, aby trávil hodiny v temný knihovně a brejlil na mikrofiše, když jen o blok nebo o dva dál je krásná pláž. Jenomže každému, co jeho jest, nebo jak se to říká?

Takže jsem jenom špitla: „To by bylo bezva.“

A teď jsem zjistila, že Prófa mě začal pokládat za tvora, kterej se vymyká všem konvencím. Nejdřív jsem se dobrovolně rozhodla setrvat v místnosti, kde straší, a pak

jsem ještě zachránila život Brycei Martinsonovi. Co se mnou bude dál? Zaběhnu rekord na kilák a půl?

„Hele,“ oslovila jsem ho, když Somna začal trápit zapalování auta, který nemělo evidentně chuť naskočit. „Udělala jsem jen to, co by udělal každý, kdyby byl dost blízko.“

„Brad byl blízko,“ připomněl mi Prófa. „A neudělal vůbec nic.“

Mimoň se ozval: „Kristepane, já ten debilní trám neviděl, jasný? Kdybych ho viděl, udělal bych to samý. Kristepane!“

„Jo, tys ho neviděl. Koukals jinam. Asi na Kelly Prescottovou.“

To Prófovi vyneslo tvrdou ránu pěstí do ramene. „Drž hubu, Davide,“ vyštěk Mimoň. „Nemel o tom, čemu nerozumíš!“

„Vy všichni držte huby,“ vyhrknul Somna nezvykle podrážděně. „Jestli mě budete pořád vyrušovat, nikdy tohle zatracený auto nenastartuju! Brade, přestaň mlátit Davida! Davide, ty mi přestaň ječet do ucha, a jestli Suze neuhne hlavou od zrcátka, nebudu sakra vůbec vidět, kam couvám! Kruci, už se nemůžu dočkat, až budu mít to camaro!“

Po večeri zazvonil telefon. Mamka na mě musela nahoru pořádně zaječet, protože jsem měla na uších sluchátka. I když to byl teprve první den ve škole, měla jsem spoustu úkolů, hlavně z geometrie. V bejvalý škole jsme dělali teprve sedmou lekci, ale tady v misijní už druháci začali s dvanáctou. Věděla jsem, že jestli to nedoženu, budu v tom za chvíli pořádně plavat.

Když jsem seběhla dolů, abych si vzala telefon, mamka na mě byla pořádně našťvaná – že musela tolik ječet, když si potřebuje šetřit hlasivky kvůli práci a tak – a ani mi neřekla, kdo volá. Zvedla jsem sluchátko a řekla opatrně. „Haló?“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval hlas otce Dominika: „Haló? To jsi ty, Susannah? Omlouvám se, že tě ruším takhle doma, ale musím o tom pořád přemýšlet. Opravdu si

myslím, že bychom měli něco rychle udělat. Nedokážu si vůbec představit, co by se stalo chudákovi Bryceovi, kdybys tam nebyla.“

Ohlídla jsem se přes rameno. Mimoň hrál Coolboardera se svým tátou, což byl jedinej člověk v tomhle baráku, kterej ho nechal vyhrát. Mamka t'ukala něco na počítači. Somna byl pryč, zaskakoval v roznášce pizzy za kluka, co byl zrovna marod. A Prófa seděl u stolu a chystal si nějakej vědeckej projekt, co měl odevzdat až v dubnu.

„Ehm,“ odfrkla jsem. „Heleďte. Já teďka nemůžu moc mluvit.“

„Já vím,“ souhlasil otec Dom. „A nedělej si starosti – poprosil jsem jednu z novicek, aby ti zatelefonovala. Maminka si bude myslet, že je to prostě nějaká dívenka, se kterou ses spřátelila ve škole. Susannah, ale vážně si myslím, že bychom měli něco podniknout už dnes v noci –“

„Heleďte,“ nadechla jsem se, „nelamte si s tím hlavu. Mám to pod kontrolou.“

To otce Dominika zřejmě překvapilo. „Ty? A jak? Jak to můžeš mít pod kontrolou?“

„Na tom nezáleží. Už jsem to zmákla. Všechno bude v pohodě, stopro.“

„Dobře, dobře, to je sice krásné, že mi slibuješ, jak to bude v pořádku, ale já tě viděl v akci, Susannah, a musím říct, že tvoje technika na mě moc nezapůsobila. Za měsíc má přijet pan arcibiskup a já bych nerad –“

V telefonu se ozvalo zabzučení. Rychle jsem řekla „Počkejte minutku, mám další telefon,“ a přepnula tlačítkem nový hovor. „Ackermanovi-Simonovi, prosím.“

„Suze?“ Klučicí hlas, kterej jsem nepoznávala.

„Ano...“

„Aha, no, ahoj. Tady Bryce. Tak... jak je?“

Ohlídla jsem se na mamku. Mračila se nad textem, kterej psala. „Ehm,“ zamumlala jsem. „Nic moc. Brycei, můžeš prosím chvilku počkat? Mám někoho na druhý lince.“

„Jasně,“ souhlasil Bryce.

Přepnula jsem zpátky na otce Dominika. „Ahoj,“ oslovila jsem ho hloupě, protože jsem ho nechtěla oslovit jménem. „Budu muset končit, mamka má někoho důležitýho na druhý lince. Senátora. Kalifornskýho senátora.“ Asi za to přijdu do pekla – pokud něco takovýho existuje –, ale copak můžu vykládat otci Dominikovi, že si zrovna povídám s bejvalým klukem zuřícího ducha?

„Ano, samozřejmě,“ pronesl otec Dominik. „Já – dobře, jestli máš plán...“

„To mám. Nedělejte si starosti. Návštěvu arcibiskupa vůbec nic neohrozí. Slibuju. Nashle.“ Rychle jsem ho vypnula a vrátila se k Bryceovi. „Ehm, už jsem tady. Promiň. Tak co se děje?“

„Nic, já jen... myslel jsem na tebe. Kam bys chtěla v sobotu jít? Teda, šla bys radši na večeři, nebo do kina, nebo obojí...?“

Zase se ohlásil další hovor. Vyhrkla jsem: „Brycei, fakt se moc omlouvám, ale už zase někdo volá, vydržíš ještě minutku? Díky. Haló?“

Dívčí hlas, který jsem nikdy předtím neslyšela, se zeptal: „Dobrý večer, to je Suze?“

„U telefonu,“ potvrdila jsem.

„Aha, ahoj, Suzie. Tady Kelly. Kelly Prescottová, ze třídy. Hele, já jsem ti chtěla jen říct, že to, cos udělala dneska pro Bryce, to bylo fakt úžasný. Chci říct, že jsem něco tak statečného nikdy v životě neviděla. Měli by tě rozhodně ukázat ve zprávách nebo tak něco. No, každopádně, u nás doma bude v sobotu večer taková slezina – nic moc, prostě party u bazénu, naši budou pryč z města, a bazén je pochopitelně vytápěnej –, tak jsem si říkala, kdyby ses chtěla stavit, že by to bylo fajn.“

Stála jsem se sluchátkem v ruce, totálně rozhozená. Kelly Prescottová, nejbohatší a nejhezčí holka z druháku, mě zve na svůj večírek ve stejnou dobu, kdy už mám domluvený

rande s tím nejvíc sexy klukem ze školy. Kterej na mě navíc čeká na druhý lince.

„Jasně, ráda, Kelly,“ řekla jsem. „Budu se těšit. Ví Brad, kde to je?“

„Brad?“ opakovala Kelly. „Jo, *Brad*. On je teď napůl tvůj brácha nebo něco na ten způsob, vid’? Jasně, vem ho s sebou. Hele –“

„Moc ráda bych si povídala, Kelly, ale někdo na mě čeká na druhý lince,“ přerušila jsem ji. „Vysvětlíš mi to zítra ráno ve škole, jo?“

„Aha, chápu. Ahoj.“

Přepnula jsem na Bryce, poprosila ho ještě o vteřinku strpení, zakryla sluchátko rukou a zakřičela: „Brade, v sobotu večer jdeme na večírek u bazénu ke Kelly Prescottové! Ber, nebo nech ležet!“

Mimoň upustil svůj joystick. „To není možný!“ vyjeknul nadšeně. „Já se poseru!“

„Cože?!“ Andy ho třepnul po hlavě. „Dávej si pozor na jazyk!“

Vrátila jsem se k Bryceovi. „Večeře by byla prima,“ navrhla jsem. „Cokoli, jen ne zdravou výživu.“

Bryce vyhrknul: „Bezva! Já zdravý jídla taky nesnáším. Není nad kus flákoty, víš, přes půl talíře a k tomu hranolky a nějaká omáčka –“

„Uhm, dobře, Brycei. Hele, já musím zvednout další hovor. Opravdu je mi to moc líto, ale už musím končit. Uvidíme se ráno ve škole.“

„Aha. Dobře.“ Bryceův hlas zněl trochu zaskočeně. Asi jsem byla první holka, která ho nechala čekat a pak mu položila telefon s tím, že má další hovor. „Tak se měj, Suze. A... rád bych... ještě jednou díky.“

„Nemáš zač.“ Přepnula jsem tlačítko. „Haló?“

„Suze! Tady je Cee Cee!“

Někde v dálce jsem slyšela Adama, jak huláká: „A taky já!“

„Hele, kamarádko,“ oslovila mě Cee Cee, „vyrážíme zrovna do Clutche. Můžem se pro tebe stavit? Adam už má řidičák.“

„Nepadělal jsem ho!“ zakřičel Adam do telefonu.

„Do Clutche?“

„Koukni, to je kavárna ve městě. Piješ přece kafe, nebo ne? Chci říct, nejseš snad z New Yorku nebo tak něco?“

Chvilku jsem váhala. „No, víš... jde o to... musím teď něco dělat...“

„Ále, pojed'! Co musíš dělat? Mejt si vlasy? Hele, já chápu, že jsi teď velká hrdinka a tak, a že nemáš čas zahazovat se s náma obyčejnejma lidma, ale –“

„Nemám asi slovo z toho eseje o bitvě u Bladensburgu pro pana Waldena,“ řekla jsem. „A musím se doučit spoustu stránek z geometrie, abych se vyrovnala vám carmelskejm génium.“

„No fuj,“ řekla znechuceně Cee Cee. „Tak fajn. Ale slib mi, že si zejtra vedle nás sedneš při obědě. Chceme slyšet všechno o tom, jak ses přitiskla tělem k Bradovi a cos přitom cítila a tyhlety věci.“

„Já nechci,“ zaslechla jsem Adamův zhrozenej hlas.

„Tak jo,“ připustila Cee Cee. „Ale *já* rozhodně chci.“

Ujistila jsem ji, že nebudu šetřit detaily, a zavěsila jsem. Pak jsem chvíli hypnotizovala telefon, ale k mému údivu už nezazvonil. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ještě nikdy v životě jsem nebyla tak oblíbená. Tohle je neskutečný.

O tom učení jsem lhala. Esej už jsem napsala a taky už jsem si prošla dvě kapitoly z geometrie, což bylo maximum toho, co jsem si mohla za jeden den nacpat do hlavy. Fakt je, že jsem před sebou měla jistou záležitost... a musela jsem se na ni trochu připravit.

K tomu, abyste dělali mediátora, nepotřebujete moc věcí. Víte, co mám na mysli, všechny ty kříže a svěcenou vodu – možná je to potřeba, když chcete zabít upíra, ale můžu vám říct, že já se nikdy v životě s upírem nesetkala, a to trávím na

hřbitovech spoustu času – ale s duchama vám to vcelku k ničemu není.

Ale občas, když máte dovést práci až do konce, se nějaká ta pomůcka hodí. Doporučuju ovšem popadnout to první, co vám přijde pod ruku. Ale pro velmi speciální případy jsem měla po ruce pás s baterkou, v něm pár šroubováků, kleště a další nářadí, ktere jsem nosila přes černý legíny. Připevnila jsem si ho kolem boků krátce před půlnocí, přesvědčila jsem se, že všichni v domě spí – včetně Somny, ktere j se už vrátil z roznášky –, a zrovna jsem se začala oblíkat do svý motorkářský bundy, když mě navštívil můj starej dobrej kámoš.

„Jéžiši,“ vyhrkla jsem, když jsem v zrcadle, před kterým jsem se upravovala, zahlídla jeho tvář. Aby bylo jasný, člověk může bejt na duchy zvyklej jak chce, ale stejně ho vždycky vyděsí, když se před ním nějakěj zhmotní. Naštvaně jsem se otočila. Nenadzvedlo mě ani tak to, že byl zase tady, jako spíš to, že mě takhle nachytal. „Co tady zase děláš? Řekla jsem ti snad jasně, že máš vysmahnout!“

Jesse se naprosto nenuceně opřel o sloupek postele. Jeho temný oči těkaly od mý hlavy v kapuci až po černý šněrovací boty. „Trochu pozdě na to, aby člověk chodil ven, nemyslíš, Susannah?“ zeptal se konverzačním tónem, jako kdybysme se bavili, já nevím, třeba o zrušení otroctví – ke kterému došlo, pokud dobře počítám, zrovna někdy v době, kdy umřel.

„Ehm,“ zabručela jsem a sundala si kapuci. „Hele, nic ve zlým, Jesse, ale tohle je můj pokoj. Co kdyby ses od něj zkusil držet dál? A do toho, co dělám, ti taky nic není.“

Jesse se ani nepohnul. „Tvé matce by se nelíbilo, kdybys chodila takhle pozdě z domu.“

„Matce?“ Zírala jsem na něj. Nahoru, musím říct. Byl opravdu nezvykle vysokej na někoho, kdo je po smrti. „Co je ti po tom, co by se líbilo matce?“

„Mám tvoji maminku rád,“ řekl tiše Jesse. „Je to hodná žena. Máš štěstí, že máš matku, která tě tolik miluje. Ranilo by ji, kdyby tušila, že se chceš vydat vstříc nebezpečí.“

Vstříc nebezpečí! Tos teda vystihl! „Hele, Jesse, něco ti prozradím. Byla jsem už takhle pozdě venku mockrát, a mamka nikdy neřekla ani popel. Ví, že se o sebe postarám.“

Lhala jsem, to se ví. Ale jak by to moh zjistit?

„Postaráš?“ Jesse pochybovačně nadzvedl obočí. Nemohla jsem si nevšimnout, že má uprostřed obočí jizvu, jako by mu někdo sekl proti obličejí nožem. Ucítla jsem k tomu útočníkovi záchvěv sympatie. Zvlášť potom, co se Jesse přidušeně zasmál a prohlásil: „To si nemyslím, *querida*. Ne v tomhle případě.“

Zvedla jsem ruce. „Fajn. Zaprvý, už nikdy neříkej to španělské slovo. Zadruhý, nemáš ani ponětí, kam jdu, tak buď prosím tě tý lásky a přestaň se do mě navážet.“

„Jenže já vím, kam jdeš, Susannah. Jdeš do vaší školy promluvit si s tou dívkou, co se pokouší zabít toho chlapce... toho, co pro něj máš *slabost*. Ale říkám ti, *querida*, tu sama nezvládneš. Jestli to musíš udělat, měl by s tebou jít kněz.“

Civěla jsem na něj. Nejspíš jsem měla dost vyvalený oči, ale nemohla jsem si pomoci. Nevěřila jsem tomu. „Cože?“ vyprskla jsem. „Jak tohle všechno můžeš vědět? Ty mě... *šmíruješ*?“

Z mýho výrazu asi pochopil, že to přehnal, protože se narovnal a řekl: „Nevím, co to slovo znamená... šmírovat. Vím jenom, že se chceš zničit.“

„Tys mě sledoval!“ obvinila jsem ho a namířila proti němu ukazováček. „Ne snad? Jéžiši, Jesse, já už mám staršího bráchu. Takže díky moc. Nepotřebuju, abys mě špehoval –“

„Ale jistě,“ přerušil mě sarkasticky Jesse. „Ten bratr se o tebe vážně stará. Skoro tak jako o svoje spaní.“

„Hele!“ Navzdory vlastním výhradám jsem teď měla pocit, že se musím Somny zastat. „Pracuje po nocích, chápeš? Šetří si na camaro!“

Jesse udělal gesto, který nejspíš znamenalo něco vulgárního – tenkrát v roce 1850. „Nepůjdeš nikam!“ nařídil mi.

„Ale. Fakt ne?“ Otočila jsem se na podpatku a vyrazila ke dveřím. „Zkus mě zastavit, ty mrtvá trosko.“

Udělal to dobře. Měla jsem právě ruku na bambuli dveří, když se závora sama zaklapla. Předtím jsem si nevšimla, že by na mých dveřích byla závora. Musí bejt pěkně stará, a jen bůh věděl, kde je k ní klíč.

Stála jsem tam asi půl minuty a zírala na svou ruku, která bezmocně svírala bambuli. Pak jsem se zhluboka, „očistně“ nadechla, jak mi doporučovala mámina terapeutka. Teda ne že by mi to doporučovala pro situace, až budu chtít zarazit špehujícího ducha. Myslela tak všeobecně, když jako budu ve stresu.

Ale pomohlo to. Dost mi to pomohlo.

„Tak jo,“ řekla jsem a otočila se. „Jesse. To není fér.“

Jesse vypadal, že mu to vadí. Když jsem viděla, jak se tváří, bylo mi jasné, že z toho není ve svý kůži. Určitě ho nezabili pro vrozenou krutost nebo proto, že by mučil lidi. Byl to dobrý člověk. Nebo se aspoň snažil.

„Nemůžu,“ hlesl. „Susannah, nechod tam! Ta žena – ta dívka, Heather, ona není jako ti duchové, se kterými ses setkala dřív. Je plná nenávisti. Zabije tě, pokud bude chtít.“

Povzbudivě jsem se na něj usmála. „Právě proto ji musím odstranit, chápeš? Tak mě nech. Odemkni ty dveře.“

Zaváhal. Na chvíli jsem si už myslela, že to udělá. Ale neudělal. Jen tam stál a vypadal nesvůj – a neústupně.

„Jak myslíš,“ řekla jsem a prošla kolem něj, přímo k oknům s výhledem na záliv. Postavila jsem se na sedátko, který tam pro mě Andy vyrobil, a z něj lehce vylezla na

prostřední okno. Už jsem přehodila jednu nohu přes parapet, když jsem ucítla, jak se mi kolem zápěstí sevřely jeho prsty.

Otočila jsem se k němu. Neviděla jsem mu do tváře, protože moje noční lampička byla zastíněná jeho zádama. Ale slyšela jsem naléhavost v jeho hlase.

„Susannah,“ řekl.

Nic víc, jen tohle.

Mlčela jsem. Vlastně jsem nemohla mluvit. Teda ne že bych měla v krku knedlík nebo tak něco, ale stejně. Jenom jsem... nevím.

Místo toho jsem se jen podívala na jeho ruku, která byla dost velká a snědá, dokonce i proti mý kožený bundě. Na ducha mě držel pořádně pevně. A nejen na ducha. Podíval se, kam jsem sklopila oči, a uviděl svou ruku, sevřenou pevně kolem mého zápěstí.

Pustil mě a ucouvnu, jako by ho moje kůže najednou popálila nebo co. Přelezla jsem přes parapet. Když jsem úspěšně seskočila na střechu verandy a potom dolů na zem, ohlédla jsem se za sebe, do okna svého pokoje.

Ale Jesse už byl pryč.

10

Byla chladná, jasná noc. Měsíc v úplňku. Když jsem stála vpředu před domem, vypadalo to, jako by tam nad mořem visela holá žárovka – ne stovka, jako když svítí slunce, ale jedna z těch pětadvacítek, který dáváte do lustrů s hodně ramenama. Takhle z dálky vypadal Pacifik hladkej jako sklo a černej, až na úzký proužky osvětlený svitem měsíce, který byly naopak zářivě bílý.

V měsíčním svitu se přede mnou vynořila i červená kopule nad kostelem misijní školy. Ale to, že jsem školu viděla, ještě neznamenal, že by byla nějak blízko. Bylo to dobrý tři kiláky odtud. V kapse bundy jsem měla klíčky od ramblera, který jsem ztopila před pár hodinama, a jejich kov pálil, jak jsem je svírala v prstech. Tyrkysový auto vypadalo teď, když stálo ve stínu domu na příjezdový cestě, spíš šedě.

Jasně. Nemám řidičák. Ale když bez něj může jezdit Mimoň...

Ale pak jsem začala zbaběle couvat. Nebylo by lepší, kdybych se na to vykašlala? Vždyť vlastně vůbec nevím, jak se s tím jezdí a tak... Teda samozřejmě že vím. Akorát jsem neměla zatím moc šancí si to vyzkoušet, když se vezme v úvahu, že jsem prožila většinu života ve městě s fungující sítí městský dopravy...

Ale co. Kašlu na to. Otočila jsem se ke garáži. Určitě tam bude pár kol – tři kluci, no ne? Aspoň jedno tam najít musím, to je tutovka.

A taky jsem jedno našla. Klučicí kolo, samozřejmě, s tím pitomým rámem a hodně tvrdým, nepohodlným sedlem. Ale

vypadalo, že jezdí normálně. Přinejmenším gummy byly napumpované.

Pak mě napadlo, no jo, holka v černém a neosvětlený kolo po půlnoci – takže co ještě tak potřebuju?

Nedoufala jsem, že bych našla zrovna světlo nebo reflexní pásky, ale myslela jsem aspoň na helmu, kdyby něco. Na věšáku na stěně garáže jedna visela. Stáhla jsem si z hlavy kapuci a narazila si helmu místo ní. Perfektní. Bezpečnost i stylová čistota, to jsem prostě celá já.

A tak jsem vyrazila a zatočila na cestu. I když to nebyla žádná sláva – štěrka není zrovna to, po čem by se jezdilo dobře na kole, zvláště dolů z kopce. A celá moje cesta vedla dolů z kopce, protože náš dům, z kterého byla tak krásná vyhlídka na záliv, stál až nahoře na úbočí. Sjet z kopce bylo určitě jednodušší než šlapat do kopce; nedovedla jsem si představit, že bych pak dokázala makat do toho krpálu, takže mi bylo jasné, že nazpátek budu muset kolo pěkně tlačit. Ale ten sešup byl taky děs. Aby bylo jasné, kopec byl dost příkřej a cesta dost klikatá a noc poměrně chladná, takže jsem šlapala se srdcem v krku a vítr mi vháněl do očí slzy, který mě studily na tvářích. A všechny ty díry –

Panebože! To stupidní sedlo teda vyvádělo věci, když jsem vlítla do díry!

Ale ten kopec nebyl to nejhorší. Když jsem sjela dolů, dostala jsem se na křižovatku. Ta byla mnohem nebezpečnější než štěrkový sjezd, protože i po půlnoci tady projížděla spousta aut. Jedno z nich na mě zatroubilo. Ale nebyla to moje chyba. Jela jsem tak rychle proto, že jsem se řítla dolů a nedalo se to ubrzdit. Kdybych na to dupla, nejspíš bych přeletěla přes řídítka. Takže jsem prostě jela dál, o fous se vyhnula pickupu, a ani nevím jak, ocitla jsem se na školním parkovišti.

Misie vypadala v noci trochu jinak než ve dne. Parkoviště bylo ve dne plné aut, kterejma přijížděli učitelé, starší žáci i turisté, co si chtěli prohlídnout komplex. Ted' bylo prázdné,

nestála tam ani tříkolka, a tak tichý, že bylo slyšet vzdálený šumění vln, narážejících na carmelskou pláž.

Další nezvyklou věcí byly reflektory – nejspíš instalovaný kvůli turistům –, který měly osvětlovat části budov, jako třeba kopuli (ta byla celá zalitá světlem) anebo vchod do kostela, ty velký dubový vrata. Ale zadní část budovy, u který jsem teď stála, byla ponořená do tmy. Což mi naprosto vyhovovalo. Opřela jsem kolo o popelnici, pověsila helmu na řídítka a popošla blíž k oknu. Misie byla postavená před trilionem let nebo tak nějak, když ještě neznali klimatizaci ani centrální vytápění. Když tenkrát chtěli udržet v budově v létě chládek a v zimě teplo, museli ji postavit s pořádně silnejma zdma. Což znamenalo, že před všema okna v misii byla římsa na šířku cihly a za ní stejně širokej parapet, než se člověk dostal do třídy.

Vylezla jsem si na ten cihlový stupínek před oknem a rozhlídla se kolem, jestli mě nikdo nevidí. Ale všude bylo ticho a pusto, až na pár racků, který kroužili kolem popelnice a hledali v ní nejspíš zbytky od oběda. Pak jsem si zaclonila oči rukama, aby mě neoslňoval svit měsíce, a nakoukla dovnitř.

Byla to pracovna pana Waldena. V chabým osvětlení měsíce jsem rozeznávala jeho rukopis na tabuli a na zdi velkej plakát s jeho oblíbencem Bobem Dylanem.

Trvalo mi jenom chvilku, než se mi podařilo rozbít sklo v jedný ze starodávnejch železně orámovanejch tabulek. Strčila jsem dovnitř ruku a otevřela si okno. To nejtěžší na tomhle nikdy není rozbít okno nebo vlízt dovnitř, nejtěžší je nezranit si ruku o všechny ty střepy. Nosila jsem vždycky svoje nejlepší rukavice krotitelky duchů, silný, černý, s gumovým zpevněním na kloubech, ale jednou jsem strčila dovnitř ruku až po předloktí a střepy mi prosekly rukáv.

Ale tentokrát jsem to zvládla. Okno se navíc otvíralo ven, ne nahoru, takže ho stačilo pootevřít jen trochu, aby se holka jako já mohla protáhnout dovnitř. V New Yorku jsem

se občas musela dostat do baráků, kde se po něčem takovým okamžitě spustil alarm – což většinou skončilo tím, že mě domů vez policejní anton – ale misie se v zabezpečení školy ještě nedostala na tuhle technickou úroveň. Popravdě řečeno to vypadalo, že jejich představa o zabezpečení spočívá v tom, že zavrou okna, zamknou dveře a doufají, že to dobře dopadne.

Což mi ovšem skvěle vyhovovalo.

Když jsem byla uvnitř Waldenova kabinetu, hned jsem za sebou okno zase zavřela. To poslední, o co bych stála, by bylo upozornit na sebe hlídače, kterej je na obchůzce – pokud někdo takovej vůbec existoval. Bylo snadný pohybovat se mezi lavicemi, právě proto, že měsíc svítil tak silně. Když jsem otevřela dveře a ocitla se v chodbě, zjistila jsem, že baterku vůbec nebudu potřebovat. Celej dvůr byl zalitéj světlem. Řekla bych, že misie zůstává pro turisty otevřená ještě dlouho po setmění, protože pod okapama chodby číhaly obrovský žlutý reflektory, který mířily na nejruznější zajímavý místa – nejvyšší palmu, na jeden z velkejch ibiškových keřů u jejího kmene; na fontánu, která stříkala i teď, když byla budova zavřená; a samozřejmě na sochu otce Serry. Jedno nasvěcovalo jeho bronzovou hlavu a další hlavy indiánek, klečících u jeho nohou.

Kristepane. Ještě že byl chudák otec Serra po smrti. Řekla bych, že by ho taková socha musela dost rajcovat.

Chodba byla prázdná, stejně jako nádvoří. Nikde nikdo. Slyšela jsem jen šplouchání vody ve fontáně a cvrkání cvrčků zalezlejších v zahradě. Bylo to prostě tichý místo – a to bylo divný. Chci říct, že žádná z mejch bejvalejch škol mi nikdy nepřipadala tichá. Ale tahle opravdu byla, dokud se mi u ucha neozval tvrdej hlas. „Co ty tady děláš?“

Otočila jsem se. Stála tam. Prostě se opírala o svou skříňku – pardon, o *mou* skříňku – a zírala na mě, ruce zkřížený na prsou. Měla na sobě hnědý kalhoty – fakt moc pěkný – a šedej kašmírovej svetr. Kolem krku měla perlovej

náhrdelník, jedna perla za každý narozeniny a Vánoce, určité dárky od štedrejch dědečků a babiček. Na nohou lesklý černý mokašiny. Její vlasy, v odlescích reflektorů stejně zářivý jako její boty, vypadaly hladce a zlatě. Byla to fakticky moc hezká holka.

Škoda že si prostřelila hlavu.

„Heather,“ oslovila jsem ji a sundala si z hlavy kapuci. „Ahoj. Promiň, že tě ruším –,“ s duchy je lepší jednat zdvořile „– ale myslím, že si my dvě potřebujeme promluvit.“

Heather se ani nepohnula. No, to vlastně nebyla pravda. Oči se jí zúžily. Měla je světlý – asi šedý, řekla bych, i když to bylo ve stínu těžký uhodnout. Byly obtažený hnědýma linkama a zakroucený řasy měla nalíčený maskarou.

„Promluvit?“ opakovala po mně. „No jistě. Já si s tebou chci taky promluvit. Vím o tobě, *Suzie*.“

Zašklebila jsem se. Nemohla jsem si pomoci. „Jsem Suze,“ opravila jsem ji.

„To je mi fuk. Vím, co tady děláš.“

„Tak fajn,“ řekla jsem. „Aspoň ti to nemusím vysvětlovat. Co si takhle na chvilku sednout a dát řeč?“

„Dát řeč? Proč bych s tebou měla dávat řeč? Myslíš snad, že jsem blbá? Bože, ty si myslíš, jak nejseš mazaná! Myslíš si, že sem jen tak můžeš přijít, co?“

Zírala jsem na ni. „Prosím?“

„Na moje místo!“ Narovнала se, odstoupila od skříňky a zamířila na nádvoří, jako by chtěla začít obdivovat fontánu. „Ty,“ vyplivla a mrskla po mně pohled přes rameno. „Nová holka. Nová holka, co si myslí, že prostě skočí na moje místo. Dostalas mou skříňku! Chceš mi ukrást mou nejlepší kamarádku! Vím, že ti Kelly volala a pozvala tě na svůj stupidní večírek. A teď si ještě myslíš, že mi ukradneš můjho kluka!“

Dala jsem si ruce v bok. „Ale to už není tvůj kluk, Heather, vzpomínáš? Rozešel se s tebou. Proto jseš mrtvá. Vystřelila sis mozek před jeho mámou.“

Heatheřiny oči se rozšířily. „Drž hubu!“ zasyčela.

„Vystřelila sis mozek před jeho mámou, protože byla moc pitomá na to, aby sis uvědomila, že žádný kluk – dokonce ani Bryce Martinson – nestojí za to, aby pro něj holka umřela.“ Šla jsem za ní, po jedný z pěšinek v trávě na zahradě. Nechtěla jsem si to připustit, ale po tom, co se stalo Bryceovi, jsem se s ní v chodbě necejtila moc dobře. „Muselas bejt v šoku, když sis uvědomila, cos udělala. Zabít se. Kvůli něčemu tak pitomému. Kvůli klukovi.“

„Drž hubu!“ Tentokrát to neřekla, ale zaječela, tak nahlas, že přitom zařala ruce v pěst, zavřela oči a nahrbila ramena. Její jekot byl tak silnej, že mi z něj začalo zvonit v uších. Ale z fary, kde jsem zahlídla svítit světlo, nikdo nevyběhl. Jenom divoký holubi, který jsem předtím slyšela klopat v okapech, teď nevydali ani pípnutí, a taky cvrčci v trávě při Heatheřině jekotu okamžitě přerušili svou půlnoční serenádu.

Lidi nemůžou duchy slyšet – teda většina lidí nemůže – ale to se nedá říct o zvířatech, a dokonce ani o hmyzu. Ti mají zvláštní smysl pro paranormální jevy. Ackermanovic pes Max se k mému pokoji radši nepřibližuje – kvůli Jessemu.

„Vřískání není k ničemu,“ řekla jsem jí. „Kromě mě tě stejně nikdo neuslyší.“

„Budu si vřískat, jak budu chtít!“ vyjekla. A pak mi to hned předvedla.

Zatímco ječela, popošla jsem k dřevěný lavičce pod sochou otce Serry a posadila se. Všimla jsem si, že na podstavci sochy je cedulka. Ve světle měsíce a reflektorů se dala celkem lehce přečíst.

Ctihodný otec Junipero Serra, uváděl štítek, 1713-1784. Jeho bohabojnost a spravedlivost byly příkladem pro všechny, kdož ho znali a jimž se dostalo dobrodiní jeho výuky.

Uf. Musím se kouknout doma do slovníku, co znamená bohabojnost. Zajímalo by mě, jestli to je něco jako nutit ostatní, aby se báli Boha, bičováním – protože o otci Serrovi a mrskání jsem už něco zaslechla.

„Posloucháš mě vůbec?“ zaječela Heather.

Podívala jsem se na ni. „Víš, co to znamená bohabojnost?“ zeptala jsem se jí.

Přestala vřískat a zůstala na mě civět. Pak vykročila ke mně a její obličej připomínal zuřivou masku.

„Poslouchej, ty čůzo,“ zavrčela, když se zastavila těsně přede mnou, „chci, abys vypadla, jasný? Prostě vypadneš z týchle školy! Tohleto je moje skříňka. Kelly Prescottová je moje nejlepší kámoška. A Bryce Martinson je můj kluk! Ty vymázneš pryč a vrátíš se tam, kam patříš. Nežs sem přišla, všechno bylo fajn –“

Musela jsem ji přerušit. „Promiň, Heather, ale všechno asi fajn *nebylo*, než jsem přišla. A víš, proč si to myslím? Protože jseš mrtvá. Chápeš? *Jsi mrtvá*. Mrtví nemají skříňky, kámošky ani nechodí na rande. A víš proč? Protože jsou mrtví!“

Heather vypadala, jako by se chystala začít znova s vřískotem, ale já ji předešla. Pokračovala jsem, klidně a vyrovnaně: „Já vím, žeš udělala chybu. Udělalas hroznou, strašlivou chybu –“

„Já nejsem jediná, kdo udělal chybu,“ pronesla nevýrazně Heather. „To Bryce udělal chybu. To Bryce se se mnou rozešel.“

„No jasně, ale to nebyla ta chyba, o který jsem mluvila. Já mluvila o tom, žeš udělala chybu, když sis prostřelila hlavu kvůli tomu, že se s tebou nějaký pitomec rozešel –“

„Když si myslíš, že je pitomec,“ ušklíbla se Heather, „tak proč s ním máš v sobotu večer rande? Tak to je. Slyšela jsem ho, jak tě zval. Ta krysa! Možná mi zahejbal celou tu dobu, co jsme spolu chodili!“

„Ale,“ pronesla jsem, „to je teda super. Další důvod, aby se kvůli němu holka zabila.“

Na konečcích řas se jí zaleskly drobný slzy, jako třpytky, co si člověk koupí a nalepí na nehty. „Milovala jsem ho,“ vydechla. „Když jsem ho nemohla mít, nechtěla jsem už dál žít...“

„A teď, když jseš mrtvá,“ řekla jsem unaveně, „uvažuješ o tom, že byste mohli být zase spolu, nebo jak?“

„Nenávidím to,“ zakňourala. „Nikdo mě nevidí. Jenom ty a o-otec Dominik. Jsem tak sama...“

„Jasně. To chápu. Jenže, Heather, když se ti povede zabít ho, nejspíš tě za to nebude moc milovat.“

„Donutím ho k tomu,“ prohlásila sebevědomě Heather. „Koneckonců budeme sami. Jenom on a já. Bude mě muset milovat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, Heather. Takhle to nefunguje.“

Zírala na mě. „Jak to myslíš?“

„Když Bryce zabiješ, nikde není psáno, že skončí tady s tebou. Nevím, co se děje s lidma, když umřou – ale myslím si, že je to nejspíš u každého jiný. Když Bryce zabiješ, půjde tam, kam má jít. Nebe, peklo, další život – to nevím jistě. Ale jistě vím, že neskončí tady s tebou. Takhle to nikdy nefunguje.“

„Ale –“ Heather vypadala rozzuřeně. „To není fér!“

„Většina věcí není fér, Heather. Není fér, že musíš celou věčnost trpět za chybu, kterou jsi udělala v rozrušení. Věřím, že kdybys věděla, jaký to je být mrtvá, nikdy by ses nezabila. Ale tak by to nemuselo skončit, Heather.“

Dívala se dolů na mě. Slzy jí visely na řasách jako drobný diamanty ledu. „Nemuselo?“

„Ne. Nemuselo.“

„Ty myslíš... myslíš, že bych se mohla vrátit zpátky?“

Přítakala jsem. „Můžeš. Můžeš začít znova.“

Popotáhla. „Jak?“

Řekla jsem: „Všechno, co musíš udělat, je zaměřit se na to celou svou myslí.“

Její hezkej obličejík se zachmuřil. „Ale já už jsem na to zaměřila mysl... chci říct, už jsem pochopila, že to chci. Všechno, co chci od... od chvíle, co se to stalo, je dostat svůj život zpátky.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, Heather,“ namítla jsem. „Ty mi nerozumíš. Není žádnéj způsob, jak bys mohla získat zpátky svůj život – svůj *starej* život. Ale můžeš začít *novej*. Všechno bude lepší než zůstat tady tak sama, potulovat se tady a ubližovat lidem –“

Zaječela: „Tys řekla, že můžu dostat svůj život zpátky!“

Najednou jsem si uvědomila, že jsem to s ní prošvihla. „Ale já nemyslela tvůj bejvalej život. Myslela jsem prostě *život* –“

Ale už bylo pozdě. Už byla ztracená.

Teď jsem teprve pochopila, proč Martinsonovi uznali za vhodný poslat Bryce do Antiguy. Taky jsem si začala přát, abych tam taky byla – nebo někde úplně jinde, jenom ne vedle té zuřící holky.

„Tys mi slíbila,“ řvala Heather, „slíbilas mi, že můžu dostat zpátky svůj život! Lhalas mně!!“

„Já jsem nelhala, Heather! Jenom jsem myslela, že tvůj život – prostě, tvůj život skončil. Samas ho skončila. Já vím, že to není fér, ale měla bys začít myslet na –“

Přerušila mě s nepozemským – no jasně – zakvílením. „Nenechám tě,“ ječela, „nenechám tě ukrást mi život!“

„Už jsem ti řekla, Heather, že se o to nesnažím,“ odsekla jsem jí. „Mám svůj život. Nepotřebuju tvůj –“

Když ptáci a cvrčci ztichli, nejhlasitějším zvukem na nádvoří se stalo zurčení stříkající fontány – samozřejmě až na jakot Heather. Ale voda najednou začala bublat nějak divně. Vypadalo to jako takový legrační praskání. Ohlídla jsem se za sebe a uviděla, jak z fontány tryská pára. Nepřipadalo mi to zvlášť divný – byla fakticky dost chladná

noc –, kdybych si nevšimla, jak se na hladině bazénku vyboulila obrovská bublina.

To mě fakticky dostalo. Dokázala, že se voda ve fontánce začala vařit. Dokázala to svou zuřivostí.

„Heather,“ zkusila jsem to, pořád ještě z lavičky. „Heather, poslouvej mě. Musíš se uklidnit. Nemůžeme spolu mluvit, když –“

„Tys... řekla...“ Oči se jí, jak jsem s úžasem zjistila, stočily dovnitř do hlavy. „Že... můžu... začít... znova!“

Fajn. Nastal čas jednat. Lavička pode mnou se ani nemusela začít třást tak, že jsem z ní skoro spadla. Věděla jsem, že je čas se probudit.

A tak jsem se radši rychle probudila. Tak rychle, aby mě lavička neuhodila. Tak rychle, aby si mě Heather nevšimla. Praštila jsem ji pod bradu tak tvrdě, jak jsem dovedla.

Ale kupodivu se vůbec nezdálo, že by to nějak zaznamenala. Tak mimo ta holka byla. Pořádně mimo. Uhodit ji nemělo cenu – jediným výsledkem bylo, že mě začaly bolet klouby. A taky se zdálo, jako by ji to rozzuřilo ještě víc... což je fakticky plus, když máte co dělat s duševně narušenou osobou.

„Ty,“ vypravila ze sebe Heather hlubokým hlasem, kterej musel mít hodně daleko k jejímu roztleskávačskému povykování, „ty teda budeš litovat!“

Voda ve fontáně už dosáhla bodu varu a vroucí vlny se začaly valit přes okraje nádržky. Proud vody, kterej normálně stříkal asi metr do vzduchu, teď dosáhl výšky asi tří, šesti... a padal zpátky do bublajícího, kouřícího kotle. Ptáci z korun stromů vystartovali pryč a jejich roztažený křídla zastínily měsíční kotouč.

Měla jsem takovej legrační pocit, že si Heather nedělá psinu. Navíc jsem cítila, že to může udělat... aniž pohne prstem.

Potvrdila jsem si to, když se bronzová hlava Junipera Serry najednou uvolnila od těla sochy. Fakticky. Odlomila se

tak lehce, jako by bronzový sousoší bylo z cukru. Hlava se nehlučně odloupkla, na okamžik zůstala viset ve vzduchu; vypadalo to, jako by se její soucitnej, chápající výraz změnil v démonickéj škleb. Stála jsem tam jako přimražená a pozorovala, jak záblesky reflektorů osvětlují mohutnou hlavu Otce zakladatele..., která najednou začala prudce klesat k zemi.

Letěla na mě tak rychle, že se stala jen šmouhou na noční obloze, jako kometa, nebo –

Neměla jsem čas myslet na to, co dalšího mi připomíná, protože v dalším okamžiku mě něco tvrdýho uhodilo do žaludku a srazilo mě na zem. Ležela jsem na zádech a zírala nahoru na oblohu. Noc byla tak temná a hvězdy tak chladný a vzdálený a –

„Vstávej!“ křikl na mě mužskej hlas. „Kdo tvrdil, že to zvládneš?“

Něco dopadlo do prachu jenom pár centáků od mýho obličeje. Otočila jsem se a uviděla hlavu Junipera Serry, jak se na mě obscénně šklebí.

Pak mě Jesse vytáhl na nohy a popostrčil směrem k chodbě.

11

Vrátili jsme se do pracovny pana Waldena. Nevím, jak se nám to povedlo, protože bronzová hlava se celou cestu řítí za náma a tím klouzáním po zemi strašidelně hvízdala, jako by otec Serra taky vřískal. Sotva jsme za sebou přirazili těžký dřevěný dveře, hlava do nich narazila s vervou obrovský dělový koule.

„*Jesus Cristo*,“ vyrazil vzrušeně Jesse, když jsme se se supěním opřeli o dveře, jako by to bylo k něčemu platný – s Heather, která mohla projít zdí, kdykoli se jí zachtělo. „Prý ‚Umím se o sebe postarat‘. ‚Musím se jí zbavit,‘ tvrdilas mi. Bože!“

Pokusila jsem se chytit dech a zoufale uvažovala, co mám dělat. Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila. Nikdy. „Zmlkni.“

„Ty mrtvá trosko,“ dodal Jesse, otočil hlavu a koukal na mě. Jeho prsa se zdvihala a klesala. „Uvědomuješ si, cos to tehdy řekla? Ranilas mě, *querida*. Opravdu ranila.“

„Řekla jsem ti –“ Něco těžkýho narazilo do dveří. Ucítla jsem, jak se mi otřásla celá páteř. Člověk nemusel bejt zrovna génius, aby pochopil, že to byla hlava zakladatele jisté misie, „– abys mi tak neříkal.“

„Dobře, ale já bych ocenil, kdyby sis odpustila znevažující poznámky o mé –“

„Hele,“ přerušila jsem ho. „Tyhle dveře asi moc dlouho nevydrží.“

Souhlasil. Hlava do nich znova narazila ve stejném místě a prorazila malej otvor tam, kde už dřevo začínalo povolovat. „Můžu něco navrhnout?“

Zůstala jsem civět na hlavu, která se znova a znova pokoušela prorazit dveře a zírala na mě studenýma, bronzovýma očima. Bylo to šílený, ale mohla bych přísahat, že se na mě zazubila. „Jasně.“

„Utečeme.“

Neztrácela jsem čas přemejšlením a vrhla se k okennímu parapetu. Tentokrát jsem nekoukala na to, jestli se zraním o střepy, nebo ne, a prostrčila rozbitým sklem ruku. Byl to jen okamžik, než jsem okno zase otevřela, ale Jessemu se zdálo, že to trvá celou věčnost. Držel dveře, za kterými to vypadalo, jako by se do nich opíral hurikán s celým tím svým hukotem. „Pospěš si, ano?“

Vyskočila jsem dolů na parkoviště. Bylo trochu legrační, že když jste se dostali za tlustou zeď, neslyšeli ani neviděli jste už vůbec nic paranormálního. Parkoviště bylo pořád ještě prázdný a pořád tichý, až na vzdálený, rytmický šplouchání vln oceánu. Je zvláštní, co se může lidem dít přímo pod nosem, a přesto o tom nemusí mít ani tušení... Vůbec žádný tušení.

„Jesse!“ zasyčela jsem skrz okno. „Dělej!“

Neměla jsem ponětí, jestli se Heather rozhodne přenést svoji zuřivost na mě na jinou, nevinnou osobu, a pokud to udělá, jestli bude mít Jesse v rukávu nějaký trumfový eso – jako třeba ten trik, co předvedl, když Heather urazila hlavu soše. Věděla jsem jediné to, že čím dřív pláchneme z jejího dosahu, tím líp pro nás.

Chápu, že to teď vypadá, jako bych byla zbabělec, ale to fakt nejsem. A nejsem ani pitomec. Myslím, že když člověk pochopí, že má co dělat se s něčím silnějším, než je on sám, je nejlepší řešení vzít kramle.

Ale nemůžete v tom samozřejmě nechat ostatní.

„Jesse!“ vykřikla jsem skrz okno.

„Snad jsem to řekl dost jasně,“ pronesl rozčilený hlas za mnou. „Utíkej!“

Polkla jsem překvapením a otočila se. Jesse stál na asfaltovém povrchu parkoviště s měsícem v zádech. Na tvář mu dopadal stín.

„Panebože!“ Srdce mi bilo tak rychle, až mi připadalo, že musí každou chvíli vybuchnout. Nikdy předtím jsem nebyla tak vyděšená. Nikdy.

Možná proto jsem udělala to, co jsem udělala. Vztáhla jsem obě ruce a chytila Jesseho vpředu za košili.

„Panebože!“ opakovala jsem. „Jsi v pořádku, Jesse?“

„Samozřejmě.“ Vypadal překvapeně, že se ho na to vůbec ptám. A mě napadlo, že to byla vážně hloupost. Nakonec, co mohla Heather Jessemu udělat? Nemohla ho přece zabít. Už ne. „A co ty? V pořádku?“

„Já? Že váháš.“ Otočila jsem hlavu, abych se podívala do temnejch oken Waldenovy třídy „Myslíš, že je... pryč?“

„Prozatím,“ odpověděl Jesse.

„Ale jak to víš?“ Rozrušilo mě, když jsem si uvědomila, že se třesu. Fakt, třásla jsem se. „Jak víš, že neprojde touhle zdí a nezačne na nás kácet tyhle stromy nebo tak něco?“

Jesse zavrtěl hlavou a já si všimla, že se usmívá. Na kluka, co se narodil dávno předtím, než vynalezli ortodoncii, měl vážně moc hezký zuby. Skoro tak hezký jako Bryce. „To neudělá.“

„Ale jak to můžeš vědět?“

„Neudělá to, protože neví, že by mohla. Není mrtvá moc dlouho, Susannah. Zatím si ještě neuvědomuje, co všechno může.“

Jestli mě to mělo uklidnit, tak to moc nefungovalo. Vlastně tím připustil, že by mohla projít zdí a kácet stromy – že má takovou sílu – a že to neudělá jen z nedostatku zkušenosti. Ale aspoň jsem se přestala tolik třást a pustila jsem Jesseho košili. Věděla jsem, že Heather mě klidně může sledovat, když bude chtít. Mohla to udělat stejně snadno, jako to udělal Jesse, když za mnou šel až do misie.

Jenže Jesse věděl o tom, že může. Byl duchem mnohem delší dobu než Heather. Ona zatím jenom zkoumala možnosti.

Ale to bylo na tom to nejděsivější. Byla nováček... a už takhle silná.

Začala jsem pochodovat kolem parkoviště jako magor.

„Musíme něco udělat!“ vyhrkla jsem. „Musíme varovat otce Dominika – a Bryce! Panebože, musíme varovat Bryce, aby zítra nechodil do školy. Ona ho zabije! Zabije ho v tu chvíli, kdy vkročí do kampusu –“

„Susannah,“ přerušil mě Jesse.

„Musíme mu zavolat. Já vím, že je jedna v noci, ale musíme mu zavolat a říct mu – hele, já nevím, co mu řekneme. Třeba že mu tady někdo hrozí smrtí nebo tak něco. To ho vyděsí. Ne, *my* mu můžeme pohrozit smrtí. Jasně, tohle musíme udělat! Musíme mu zavolat domů a já změním hlas a řeknu něco jako ‚Nechod‘ zítra do školy, nebo zemřeš!‘ Snad mě poslechne. Snad –“

„Susannah,“ opakoval Jesse.

„Nebo to necháme udělat otce Dominika! Můžem zavolat otcí Domovi, aby zavolal Bryceovi a řekl mu, že nemá chodit do školy, že se tam stala nějaká nehoda nebo tak něco –“

„Susannah!“ Jesse mi zahradil cestu, když jsem se otočila, abych zase odpochovala zpátky těch deset kroků, co jsem právě ušla. Zarazila jsem se těsně před ním a prakticky mu vrazila nos do míst, kde se jeho košile začínala rozepínat. Jesse mě chytil za ruce, aby mě uklidnil.

Neměla jsem to dělat. Věděla jsem to už v tu chvíli, co jsem ho popadla za košili, ale nemohla jsem si pomoci. Ani normálně nemám ráda, když se mě někdo dotýká, a zvlášť nemám ráda, když se mě chtějí dotýkat duchové. A už vůbec nesnáším, aby mě chytali duchové, co mají ruce tak silný a tak šlachovitý a tak svalnatý jako Jesse.

„Susannah,“ opakoval znova, dřív, než jsem mu stačila říct, aby ze mě sundal ty svoje lopaty. „To je v pořádku. Není to tvoje chyba. Tady nic nezmůžeš.“

Nějak jsem zapomněla na to, jak mě rozčilují jeho ruce na mejch. „Nic nezmůžu? Děláš si srandu? Musím tu holku zahnat zpátky do hrobu!“

„Ne.“ Jesse zavrtěl hlavou. „Zabila by tě!“

„To je kravina! Mohla jsem ji krásně dostat. Kdyby neudělala tu věc s tou bronzovou hlavou –“

„Susannah.“

„To je fakt, Jesse. Už jsem ji skoro měla, kdyby najednou nezačala zuřit. Vsadím se, že stačí jenom počkat, až se trochu zklidní, a vrátit se tam, kde jsme přestaly. Můžu si s ní zase promluvit –“

„Ne.“ Pustil moje ruce, ale jen proto, aby mi položil paži kolem ramen a vedl mě z parkoviště směrem k popelnici, kde jsem si předtím opřela kolo. „Pojď. Musíme domů.“

„Ale co –“

Jeho ruka se mi kolem ramen najednou obtočila pevnějc. „Ne.“

„Ty to nechápeš, Jesse. Je to moje *práce*. Musím –“

„Taky je to práce otce Dominika, nebo snad ne? Nech ho, ať ji odsud dostane sám. Není žádný důvod, aby ses tím musela trápit sama.“

„Ale to právě je. Já to zpackala.“

„Tys jí přitiskla hlaveň ke spánku a stiskla spoušť?“

„Jasně že ne. Ale to kvůli mně se tak rozzuřila. Otec Dominik za to nemůže. A já nemůžu chtít po něm, aby za mě napravoval moje průšvihy. To by nebylo fér.“

„Já ti řeknu, co není fér,“ pronesl Jesse – připadalo mi, že nezvykle trpělivě. „Vůbec není fér chtít po dívce tak mladé, jako jsi ty, aby bojovala s takovým pekelným démonem –“

„Ona není žádný démon. Je to jen vzteklá holka. Má vztek, protože ji zradil kluk, kterému věřila –“

„Susannah!“ Jesse se zničehonic zarazil. Neupadla jsem přímo na nos jen proto, že mě pořád ještě držel kolem ramen.

Na chvílku – fakt, jenom na malou chvílku – jsem byla přesvědčená o tom, že se mě chystá políbit, protože se zdálo, že všechny okolnosti, za kterých kluk líbá holku, hrajou pro: víte, ta jeho ruka kolem ramen, měsíc na plný pecky, rozbušený srdce – no, a taky jsme oba právě o chlup unikli duchovi, kterej nás chtěl odkráglovat.

Nevěděla jsem, jak bych se cítila, kdyby mě měl poprvé políbit někdo, kdo už není naživu, ale chápejte, člověk si někdy nemůže moc vybírat. A taky vám řeknu, že Jesse byl hezčí než většina živých kluků, co jsem kdy potkala. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tak pohledným duchem. Myslím, že mu nemohlo bejt víc než dvacet, když ho zabili. U duchů je to vždycky dost těžký uhodnout, protože jejich duše mají sklon vytvořit si takový tělo, jako bylo to jejich předtím, než přestalo fungovat. Tak třeba můj tat'ka pořád vypadal tak jako v ten den před deseti lety, kdy si vyrazil na osudnej jogging do Prospect Parku.

Mohla jsem se jenom dohadovat, že Jesse zahynul něčí rukou, protože se mi zdál naprosto zdravej. Možná se stal obětí jedny z těch kulek, co přistály v naší fasádě. To bylo od Andyho moc prima, že je zakonzervoval pro potěšení potomstva.

A teď to vypadalo, že se mě ten sexy duch snaží políbit. A kdo by mu v tom dokázal zabránit?

Takže jsem trochu odtáhla hlavu dozadu a podívala se na něj zpod obočí a moje rty se trochu rozevřely... chápete? Ale pak jsem si uvědomila, že se nedívá na moje rty, ale na něco pod nima. Ale ne na moje prsa.

„Krvácíš,“ vydechl polekaně.

No, tím tu příležitost definitivně zabil. Oči se mi rozšířily úžasem nad tím, co pronesl.

„Nekrvácím,“ řekla jsem automaticky, protože jsem necítila žádnou bolest. Pak jsem se podívala dolů. Na asfalt

pod mejma nohama dopadaly maličký temný kapičky. Ve tmě se nedalo dost dobře uhodnout, jakou mají barvu. V měsíčním světle vypadaly černý. A stejný temný kapky, jak jsem si s hrůzou všimla, byly i na Jesseho košili.

Ale kapaly rozhodně ze mě. Pořádně jsem se prohlídla a objevila, že crčí z jedny malý, ale nejspíš dost důležitý žíly na mém zápěstí. Když jsem mluvila s Heather, stáhla jsem si rukavice a schovala je do kapes. A když jsem otvírala okno na útěku před její zuřivou pomstou, neměla jsem samozřejmě čas si je znova nasadit. Nejspíš jsem se pořezala o úlomky skla v okenní tabulce, když jsem proskakovala oknem ze třídy pana Waldena. Jenom to potvrdilo mou teorii, že je fajn mít je na rukou, když se člověk pouští do něčeho podobného.

„Uf,“ vyhrkla jsem, když jsem viděla, jak ze mě kape krev. „To je hrůza. Promiň, že jsem ti zamazala košili.“

„To nic.“ Jesse sáhl do jedny z kapes u svých úzkých kalhot a vytáhl z nich něco měkkýho a bílýho, co mi několikrát ovázal kolem zápěstí a pak zatáhl pevně, ale tak, že to neškrtilo. Zatímco mě ošetřoval, mlčel, soustředil se na to, co dělá. Teda bylo to fakt poprvý, co mi nějaký duch poskytl první pomoc. Možná to nebylo tak vzrušující, jako by byl polibek..., ale rozhodně to nebyla nuda.

„Tak co?“ zeptal se, když s tím skončil. „Bolí to?“

„Ne,“ odpověděla jsem popravdě. Věděla jsem z praxe, že to nezačne bolet dřív než za pár hodin. Odkáslala jsem si. „Dík.“

„Nemáš zač,“ řekl zdvořile.

„Mám,“ namítla jsem. Najednou, i když to bylo směšný, jsem měla pocit, že se každou chvíli rozbřečím. Fakt. Ale já nikdy nebrečím. „Myslím to vážně. Dík, žes sem za mnou přišel. Nemusels to dělat. Teda, chci říct, že jsem ráda, žes to udělal. A... moc díky. Za všechno.“

Vypadal rozpačitě. Nejspíš ode mě nečekal, že bych mohla tak sentimentálně blekotat jako před chvílí. Jenže

jsem si nemohla pomoci. Nějak jsem tomu pořád nemohla uvěřit. Žádný duch se ke mně nechoval tak laskavě. No, táta to zkoušel, aspoň myslím. Ale na něj nebylo zrovna moc spolehnutí. Člověk s ním nemohl moc počítat, a zvláště ne v krizi.

Ale s Jessem jo. Jesse sem přišel kvůli mně. A to jsem ho o to ani neprosila. Popravdě řečeno, chovala jsem se k němu pěkně hnusně.

„Není zač.“ To bylo všechno, co na to řekl. A pak dodal: „Pojďme domů.“

Pojďme domů.

Znělo to tak důvěrně.

Jenomže ten dům, ve kterém jsme oba bydleli, mně osobně moc jako domov nepřípadal. Jak by taky moh? Bydlela jsem v něm jenom pár dní.

A když se to tak vezme, on tam *nebydlel* vůbec.

Ale ať už to byl duch, nebo ne, zachránil mi život. O tom žádná. I když to možná udělal jen proto, aby si mě naklonil a já ho přestala vyhazovat ze svého pokoje.

Jenže na důvodech vlastně ani moc nezáleželo, protože to od něj bylo prima. Předtím mi ještě nikdy nikdo takhle nepomáhal – i když to bylo nejspíš proto, že jsem se nikoho o pomoc neprosila. Dokonce ani Ginu, která byla u toho, když mně madam Zara sdělila, že jsem mediátor. Ani moje nejlepší kámoška netušila, proč se občas objevím ve třídě s kruhama pod očima, nebo kam chodím, když se uleju ze školy – a obojí se mi stávalo celkem často. Ale nemohla jsem jí to vykládat. Ne proto, že by si Gina myslela, že jsem cáklá. Ale mohla by to někomu říct – nemůžete čekat, že někdo udrží takový tajemství pod pokličkou, když se netýká přímo jeho – a ten někdo to řekne někomu dalšímu, a tak to pojede dál jako kostky z domina, až se nakonec najde někdo, kdo to poví mamce.

A mamka se vyděsí. To je myslím docela přirozená reakce matek v takovém případě, a moje mamka by nebyla výjimkou. Už mě přiměla chodit na terapii, kde mě nutili sedět a vymyšlet si lži a pak doufali, že z nich vyčtou moje asociální sklony. Nepotřebovala jsem ztrácet čas ve

cvokárně, ale přesně tam bych skončila, kdyby mamka zjistila pravdu.

Takže jsem byla fakt šťastná, že tentokrát je se mnou Jesse, i když na druhou stranu mě trošičku znervózňoval. Po tom průšvihy v misi mě odvedl domů, což od něj bylo fakt galantní a tak vůbec. Kvůli tomu, že jsem zraněná, trval taky na tom, že mi bude tlačit kolo. Pokud by se někdo v tu chvíli podíval náhodou z okna, musel by si myslet, že ho šálí zrak: viděl by, jak pochoduju s kolem, který jede vedle mě, *ale moje ruce se vůbec nedotýkají řídítek*.

Ještě štěstí, že lidi na západním pobřeží chodí spát tak brzo.

Celou cestu domů jsem si lámala hlavu, kde jsem s Heather udělala chybu. Ne snad nahlas – tuhle chybu jsem už udělala předtím a nepotřebovala jsem vypadat jako rozbitá hrací skříňka nebo rozladěný piano nebo co to vlastně umělo vyluzovat muziku, když byl Jesse ještě naživu. Jenže na nic jinýho jsem myslet nedokázala. Ještě nikdy během těch let, co jsem dělala mediátora, jsem se nesetkala s tak agresivní a iracionální duší. Prostě jsem si nevěděla rady. Ale věděla jsem, že musím něco udělat, a to hezky rychle. Měla jsem jen pár hodin do chvíle, než začne škola a Bryce napochoduje rovnou do toho, co by se dalo nazvat *Smrtonosná past 2*.

Nevím, jestli Jessemu došlo, proč jsem tak potichu, nebo jestli i on přemýšlí o Heather. Víم jenom, že najednou prudce přerušil ticho: „Ni peklo nezuří jak žena zrazená.“

Podívala jsem se na něj. „Mluví z tebe vlastní zkušenost?“

Viděla jsem, jak se v měsíčním svitu pousmál. „Popravdě řečeno,“ přiznal, „jen parafrázuji Williama Congreva.“

Chvilku jsem nad tím zauvažovala. „Jenomže, víš, někdy má zrazená žena fakticky právo zuřit.“

„A ty mluvíš z vlastní zkušenosti?“ chtěl vědět.

Odfrkla jsem si. „Ani ne.“ Někdo vás musí napřed milovat, aby vás mohl taky zradit. Ale to jsem nahlas

nedodala. Nic na světě by mě nepřinutilo vyslovit tohle nahlas. Aby bylo jasné, ne že by mi až tak moc záleželo na tom, co si o mně Jesse myslí. Proč bych si měla lámat hlavu s tím, co si o mně myslí mrtvej kovboj?

Ale nechtěla jsem před ním přiznat, že jsem ještě neměla kluka. Prostě nemůžete chodit po světě a vykládat tohle frajerům, i když jsou náhodou po smrti.

„Jenže my nevíme, co se ve skutečnosti stalo mezi Heather a Brycem. Možná má právo zuřit.“

„Co se týká jeho, připouštím, že má,“ ozval se Jesse. „Ale nemá právo zuřit na *tebe*. Nemá nejmenší důvod ti ubližovat.“

Vypadalo to, jako by ho to pořádně míchalo, takže jsem se rozhodla radši změnit téma. Nejspíš by to asi mělo míchat mě, jenže já jsem zvyklá na to, že mám co dělat s iracionálníma lidma. No, ne až tak rozhozenýma jako Heather, ale vy víte, jak to myslím. A zjistila jsem, že si to člověk prostě nemůže brát osobně. Jasně, pokusila se mě zabít, ale nebyla jsem si jistá, jestli vůbec věděla, co dělá. Nakonec, co člověk ví, v jaký rodině vyrůstala? Možná že její rodiče taky zkoušeli oddělat každýho, kdo je naštval.

Ale když si člověk vzpomene na ten náhrdelník z perliček, dost o tom pochybuje.

Když jsem tak myslela na vraždění, napadlo mě, proč se možná Jesse tak čílí. Asi ho taky někdo zamordoval. Buď, anebo se zabil sám. Ale nepřipadalo mi, že by to byl typickej sebevrah. Taky jsem pochybovala, že by umřel na nějakou ošklivou nemoc.

Nejspíš to ode mě nebylo moc taktní – z taktu mě totiž asi nikdo dvakrát nepodezírá –, ale když jsme začali šplhat po prudký štěrkový cestě do kopce k našemu domu, otočila jsem se k němu a zeptala se: „Hele, a jak vlastně umřel?“

Nejdřív mi neodpověděl. Asi jsem se ho dotkla. Duchové vůbec neradi mluví o tom, jak umřeli, to už jsem si všimla. A někdy se na to dokonce ani nepamatují. Tak třeba oběti

dopravních nehod nemají většinou ani tucha, co se jim vlastně přihodilo. Proto jsem je vždycky viděla, jak bloumají kolem a shánějí ostatní, co s nima seděli v autě. Musela jsem jít pokaždý za nima a vysvětlit jim, co se stalo, a pak jim pomoci najít ty, co hledali. Můžu vám říct, že tohle bylo úplně nejhorší. Musela jsem jít na policejní stanici ve čtvrti, kde došlo k té nehodě, a předstírat, že o tom píšu článek do školních novin, aby mi nadiktovali jména obětí a co se jim konkrétně stalo.

Řeknu vám, někdy má člověk pocit, že tahle práce prostě nezná padla.

Jesse každopádně pořád mlčel, a já jsem si uvědomila, že z něj odpověď nevylomím. Díval se přímo před sebe, na náš dům – na dům, kde zemřel a kde musel zůstat a strašit, dokud... jasně, dokud nezjistí, co ho nechce pustit z našeho světa někam dál.

Měsíc pořád jasně svítil. Stál tak vysoko na obloze, že jsem viděla Jesseho obličej tak zřetelně, jako by byl den. Nevypadal jinak než za denního světla. Jeho rty – ani silný, ani tenký – se trochu zvlhnily smutným úsměvem, což ale, jak jsem si stačila všimnout, byl jejich obvyklej výraz. A temný oči pod hladkým lesklým černým obočím toho odhalovaly asi tolik jako zrcadlo: mohla jsem v nich zahlédnout svůj odraz, ale nedokázala jsem si z nich vyčíst ani náznak toho, co si myslí.

„Ehm,“ vypravila jsem ze sebe. „Víš co? Na tom nezáleží. Jestli mi to nechceš říkat, nemusíš –“

„Ne,“ namítl. „To je v pořádku.“

„Jsem jen trochu zvědavá, to je celý,“ přiznala jsem. „Ale jestli je to moc osobní...“

„Není to moc osobní.“ Už jsme přicházeli k domu. Dotlačil kolo tam, kde stálo předtím, a opřel ho o stěnu garáže. Na jeho tvář už dopadl stín, když nadhodil: „Víš, že tohle nebyla vždycky rodinná vila?“

Vyhrkla jsem: „Fakt ne?“, i když to bylo ve skutečnosti to úplně první, co jsem se o našem domě doslechla.

„Ne. Dřív to byl hotel. Nebo možná spíš penzion než hotel.“

Zeptala jsem se lehce: „A tys tady byl jako host?“

„Ano.“ Vyšel ven ze stínu garáže, ale pořád se mi nedíval do tváře. Koukal někam směrem k moři.

„A...“, snažila jsem se ho povzbudit, „něco se ti stalo, když ses tady ubytoval?“

„Ano,“ opakoval zase. Teď se na mě podíval. A díval se dlouho, než dodal: „Ale to je dlouhá historie, a ty už jsi unavená. Běž do postele. Ráno se domluvíme, co uděláme s Heather.“

Jestli tohle není podpásovka!

„Počkej,“ zarazila jsem ho. „Nejdu nikam, dokud mi tohle nedopovíš.“

Zavrtěl hlavou. „Teď ne. Je pozdě. Dopovím ti to někdy příště.“

„Prosím!“ Nejspíš jsem škemrala jako dítě, který máma zahání do postele moc brzo, ale to mi bylo fuk. Naštval mě. „Nemůžeš něco nakousnout, a pak to nedokončit. Musíš –“

Jesse se na mě usmál. „Běž si lehnout, Susannah,“ pobídl mě a lehce mě postrčil ke schodišti. „Pro dnešek už bylo dobrodružství dost.“

„Ale ty –“

„Někdy jindy,“ trval na svém. Postrčil mě k přední verandě a já už stála na prvním schodě a dívala se na něj, jak se usmívá.

„Slibuješ?“

Viděla jsem, jak se jeho bílý zuby zaleskly ve tmě. „Slibuji. Dobrou noc, *querida*.“

„Prosila jsem tě,“ zabručela jsem a otočila se čelem ke schodům, „abys mi tak neříkal.“

Ale byly už tři hodiny ráno a já neměla dost sil na to, aby mě to doopravdy pobouřilo. Vlastně jsem jela ještě podle

času v New Yorku, vzpomínáte, což je plus tři hodiny. Bylo pro mě vždycky dost těžký vstát včas do školy, i když jsem měla za sebou osm hodin v posteli. Ale jak těžký to bude, když budu spát jen čtyři?

Vplížila jsem se do domu tak tiše, jak jsem jen dokázala. Naštěstí všichni kromě psa tvrdě spali. Pes zvedl hlavu z pohovky, kde spal, a zavrtěl ocasem na uvítanou. Mamka mu sice nedovolovala válet se na její bílý pohovce, ale to poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby teď začal štěkat. Pokud jsem nechtěla, aby zburcoval celej dům a aby všichni zjistili, že jsem byla venku, neměla jsem jinou možnost než ho nechat ležet tam, kde je.

Vyšplhala jsem do schodů a celou dobu myslela na to, co udělám s Heather. Asi budu muset vstát ráno dřív a zavolat otci Dominikovi, aby čekal na Bryce a poslal ho domů, hned jak ten kluk vkročí do školy. Rozhodla jsem se, že pokud nebude zbytí, může mu klidně nasadit do hlavy vši. Všechno, co může překazit Heather plány, stojí za zkoušku.

Jenomže myšlenka na to, že budu muset vstávat brzo – dokonce i když jsem brala v úvahu, že tím zachráním život prvnímu klukovi, co mě pozval na rande –, nebyla zrovna povznášející. Teď, když mi klesl adrenalin v krvi, jsem cítila jen hroznou únavu. Šla jsem do koupelny, abych si oblíkla pyžamo – byla jsem si úplně jistá, že mě Jesse nešpehuje, ale když mi ještě neprozradil, jak umřel, co jsem si měla myslet? Mohli ho třeba zrovna odprásknout za to, že šmíroval nějakou *queridu*.

A když jsem si pokusila vyměnit obvaz na zápěstí, poprvé jsem si všimla, čím mi to Jesse vlastně převázal.

Byl to kapesník. Takovej, co nosili lidi dávno předtím, než někdo vynalezl papíráky. Tenkrát je měli přeplácaný ozdůbkama a vyšívali si na ně monogramy, asi aby se jim v prádle nepopletly s cizíma.

Jenže na Jesseho kapesníku nebyly jeho iniciály, jak jsem si všimla, když jsem ho vymáchala, abych z něj dostala

skvrny od krve. Byl to bílej plátěnej čtverec – no, teď už spíš růžovej – obroubenej jemnou bílou krajkou. Vypadal trochu zženštile. Už jsem si začala dělat starosti s Jesseho sexuální orientací, když jsem si všimla iniciál v jednom z růžků. Malejma bílejma stehama tam byly vyšitý velký ozdobný písmena: MDS. Přesně tak. MDS. Žádný J.

Divný. To bylo fakt divný.

Pověsila jsem ho, aby uschnul. Nedělala jsem si starosti, že by ho tady mohl někdo najít. Tak zaprvý, ke mně do koupelny nikdo nechodí, a zadruhý, neviděli by ho stejně, jako nemůžou vidět Jesseho. Klidně ho tady můžu nechat až do rána. A nejspíš mu ho nevrátím, dokud mi neposkytne nějaký vysvětlení k těm písmenům. MDS.

Došlo mi to těsně předtím, než jsem usnula. MDS musela bejt nějaká holka. Co by tam jinak dělala ta krajka? A ty kudrlinky kolem písmen? Co když Jesse neumřel kvůli kulce, jak jsem předpokládala původně, ale při milenecký hádce?

Nevěděla jsem, proč mě ta představa tak zneklidnila, ale zůstala jsem pak vzhůru ještě asi tři minuty. Potom jsem se otočila na druhý bok, s lítostí si vzpomněla na svou starou postel, a konečně usnula.

Měla jsem samozřejmě v úmyslu vzbudit se brzo a zavolat otci Dominikovi, abych ho varovala ohledně Heather. Ale hodnota dobrých úmyslů je přímo úměrná hodnotě lidí, co si je vezmou do hlavy. A já jsem nejspíš nestála za nic, protože jsem se nevzbudila, dokud se mnou mamka nezatřásla. To už bylo sedm třicet a můj odvoz byl určitě fuč.

Nebo jsem si to aspoň myslela. Ale dole se všechno zdrželo kvůli tomu, že Somna postrádal klíčky od ramblera. Takže jsem se stačila svalit z postele a nasoukat se do nějakých šatů. Ještě jsem přitom spala, takže jsem si ani neuvědomovala, co si беру. Když jsem sešla po schodech dolů, měla jsem pocit, jako by mě někdo bacil do hlavy velkým kamenem, a to párkrát za sebou. Prófa zrovna vykládal všem okolo, že ho sestra Ernestina varovala, že pokud zmešká ještě jedno shromáždění, nechá ho propadnout.

Teprve pak jsem si uvědomila, že klíče od ramblera zůstaly v kapse mé bundy, kam jsem je strčila večer předtím.

Vrátila jsem se zpátky na schody a předstírala, že jsem našla klíčky na odpočívadle. Kluci zajásali, ale Somna žbrblal, protože si byl jistý, že je pověsil na háček v kuchyni, a nedokázal pochopit, jak se dostaly na podestu. Mimoň prohlásil, že to bude ten Daveův duch, a zaculil se na Prófu, kterej okamžitě zrudnul.

Pak jsme se všichni nacpali do auta a vyrazili.

Jasně že jsme přijeli pozdě. Ranní shromáždění v Misijní akademii Junipera Serry začínalo vždycky přesně v osm. My

dorazili pár minut po osmý. Shromáždění probíhalo tak, že nechali nastoupit studenty odděleně podle pohlaví, kluky na jedny a holky na druhý straně – jako by to byli kvakeři nebo tak něco –, asi tak patnáct minut předtím, než začalo vyučování. Během nich kontrolovali docházku a četli nám oznámení a tyhle věci. Když jsme se dostali dovnitř, shromáždění už probíhalo. Měla jsem v úmyslu jít rovnou do ředitelny za otcem Dominikem, ale nedostala jsem šanci. Sestra Ernestina si všimla, že jdeme pozdě, a každého z nás probodla zlostným pohledem, dokud jsme se nerozdělili do řad. Nestarala jsem se moc o to, co si o mně zapisuje do svého černého notýsku, ale stejně mi bylo jasné, že teď se do ředitelny nedostanu, protože přes všechny průchody na nádvoří byly natažené žluté bezpečnostní pásy – a taky tam byli policajti.

Představovala jsem si, co se asi dělo, když všichni ti mniši a jeptišky spěchali ráno na mši a vyšli na nádvoří a uviděli, že socha zakladatele misie nemá hlavu a že ve fontáně nezůstala skoro žádná voda a že lavička, co jsem na ní seděla, je přelomená vejpůl a že ze dveří do třídy pana Waldena zůstaly jen třísky.

Určitě se vyděsili, odhadovala jsem, a zavolali policii. Lidi v uniformách poskakovali všude, brali otisky prstů a tyhle věci, měřili vzdálenost, jakou urazila hlava Junipera Serry od těla, a počítali rychlost, jakou se musela pohybovat, aby nadělala všechny ty díry ve dveřích z dubového dřeva, a tak různě. Zhlédla jsem chláпка v temně modré bundě s písmeny PCBTS – Policie Carmel-by-the-Sea? –, jak rozmlouvá s otcem Dominikem, kterej vypadal opravdu hodně unaveně. Nedokázala jsem zachytit jeho pohled, ale myslela jsem jen na to, že musím vydržet do konce shromáždění a pak se mu půjdu omluvit.

Sestra Ernestina, která dělala zástupkyni ředitele, prohlásila při shromáždění, že to udělali vandalové. Prej se dostali do misie pracovním pana Waldena a způsobili ve

škole tuhle spoušť. Řekla nám, že naštěstí nebyl uloupenej žádněj ze zlatejch kalichů a podnosů, který se používají na mešní víno a hostie a uchovávají se v malý skříňce za kostelním oltářem. Drzí vandalové připravili o hlavu sochu zakladatele, ale nevzali nic, co by stálo za uloupení. Vyzvala nás, že pokud by někdo z nás věděl něco o tomhle násilným vniknutí, má přijít a neprodleně to ohlásit. A jestli je nám nepříjemný udělat to osobně, můžeme informace oznámit i anonymně. Monsignor Konstantin nám bude k dispozici ve zpovědnici po celý dopoledne.

To zrovna! Heleďte, to nebyla *moje* chyba, že se Heather začala chovat jako magor. Doopravdy. Jestli by někdo měl jít ke zpovědi, tak to byla *ona*!

Stála jsem v řadě hned za Cee Cee, která vypadala potěšeně, že se stalo něco takovýho; člověk prakticky viděl, jak se jí v hlavě líhne titulek *Otec Junipero Serra ztrácí hlavu kvůli vandalům*. Snažila jsem se natáhnout krk co nejvíc, abych dohlédla až na kluky z nejvyššího ročníku. Je tam Bryce? Neviděla jsem ho. Možná že už s ním mluvil otec Dominik a poslal ho domů. Otec Dom určitě pochopil, že ten zmatek na dvoře je výsledkem spirituální, a ne lidský agrese, a zachoval se podle toho. Kvůli Bryceovi jsem jenom doufala, že se otec Dom nerozhodl nasadit vši.

No dobře, možná jsem doufala kvůli sobě, přiznávám. Fakt jsem hrozně chtěla jít v sobotu na rande, a ne aby ho někdo odvolal proto, že má breberky. Ale co je na tom špatnýho? Holky přece nemůžou trávit čas jen tím, že bojujou s psychicky vyšínutejma duchama. Dívčí duše potřebuje taky trochu romantiky.

Jenže když shromáždění skončilo a já se pokusila zdrhnout z naší třídy a dostat se k otci Dominikovi, sestra Ernestina mě zarazila právě ve chvíli, kdy jsem se chystala podlízt žlutou pásku. „Promiňte, slečno Simonová. Možná že u vás v New Yorku je naprosto obvyklé ignorovat policejní

zákazy, ale u nás v Kalifornii považujeme za nutné je respektovat.“

Narovnala jsem se. Už jsem tam skoro byla! Pomyslela jsem si o sestře Ernestině pár ošklivejších věcí, ale nahlas jsem jen uctivě pronesla: „Omlouvám se, sestro. Víte, potřebuju se jenom dostat do ředitelny za otcem Dominikem.“

„Otec Dominik,“ pronesla chladně sestra Ernestina, „má dnes ráno plno práce. Musí probrat s policií ten politováníhodný incident. Neuvolní se minimálně do oběda.“

Vím, že je pravděpodobně hřích představovat si, jak dáváte jeptišce kolem krku karatistické chvat, ale nemohla jsem si pomoci. Šílela jsem z ní.

„Heleďte, sestro,“ začala jsem, „otec Dominik mi řekl, že za ním mám ráno určitě přijít. Mám nějaké, ehm, materiály ze staré školy, na které se chtěl podívat. Musela jsem si je nechat poslat federální poštou až z New Yorku a teď mu je nesu a tak...“

Sama jsem se obdivovala, že dokážu tak rychle lhát, o materiálech a o federální poště, jenže sestra Ernestina natáhla ruku a pobídla mě: „Dejte mi je a já mu je potom ráda předám.“

Sakra!

„Ehm,“ vypravila jsem ze sebe a couvla, „to není potřeba. Já... počkám po obědě.“

Sestra Ernestina se na mě podívala svým Aha-co-jsem-si-myslela pohledem a obrátila svou pozornost směrem k jednomu nebožákovi, co udělal tu chybu, že přišel do školy v leviskách, což bylo nehorázný porušení předpisů o oblékání. „Ale já jiný čistý kalhoty nemám!“ bránil se kluk, jenže sestře Ernestině to bylo jedno. Stála tam, bohužel nepřestávala blokovat jedinou cestu do ředitelny a dávala tomu chudákovi kapky.

Neměla jsem na výběr. Musela jsem jít do třídy. Říkala jsem si, no dobře, ale co ještě můžu říct otci Dominikovi kromě toho, co už mu asi došlo? Určitě se hned dovtipil, že

to byla Heather, kdo poničil školu, a já, kdo rozbil okno u Waldenovy třídy. Každopádně mě za to asi nepochválí, tak proč bych se za ním hrnula? Vlastně bych se možná měla spíš snažit, abych se od něj držela co nejdál.

Jenže... jenže co Heather?

Hádala bych, že zrovna nabírá síly po nočním výbuchu. Ani jsem ji nezahlídla, když jsem pochodovala chodbou k Waldenově třídě. To vypadalo slibně; snad budeme mít s otcem D. dost času vymyslet nějaký plán dřív, než ta holka zase zaútočí.

Zatímco jsem seděla ve třídě a pokoušela se přesvědčit sama sebe, že všechno bude v klídku, nemohla jsem si pomoci, abych nezačala trochu litovat chudáka pana Waldena. Ale nezdálo se, že by si moc lámal hlavu rozbitejma dveřma nebo tím, že mu někdo roztřískal okno. Všichni ve škole si samozřejmě vykládali jen o tom, co se stalo. Spousta lidí tvrdila, že urazit Juniperu Serrovi hlavu mohl být jen vtip a že to nejspíš provedl někdo z vyššího ročníku. Cee Cee mi vypravovala, že maturanti jeden rok nacpali polštáře do kostelních zvonů, takže když měly zvonit, vycházelo z nich místo toho přidušený pleskání. Lidi ze třídy asi mysleli, že tohle je něco na ten způsob.

Kdyby tak věděli, co se tady dělo! Heatherino místo vedle Kelly Prescottovy zůstávalo nápadně prázdné. Skříňka po Heather, která teď patřila mně, byla pořád prakticky nepoužitelná, protože náraz jejího těla poškodil zámek, když jsem tam s ní mrskla.

Byla v tom docela ironie, když jsem o tom tak uvažovala. Kelly Prescottová mezitím zvedla ruku, a když ji pan Walden vyvolal, bez okolků se ho zeptala, jestli mu nepřipadá nefér, že monsignor Konstantin nechce sloužit za Heather zádušní mši.

Pan Walden se opřel do křesla a položil obě nohy na stůl. Když jsme na něj zůstali zírat, prohodil: „Nevšímejte si mě. Pokračuj, Kelly.“

„No,“ řekla Kelly, „vy fakt myslíte, že je to fér?“ Ted’ už se obrátila k celé třídě a oči pod černě nalíčenýma řasama jí mžikaly. „Heather Chambersová tady byla deset let. Je neomluvitelný, že si ji nemůžeme připomenout na půdě školy. A upřímně řečeno, myslím si, že to, co se tady stalo včera, je znamení.“

Pan Walden vypadal trochu zaskočeně. „Znamení, Kelly?“

„Jasně. Řekla bych, že to, co se dělo včera v noci, a to, jak Bryce Martinsona málem zabil ten trám, spolu souvisí. Řekla bych, že sochu otce Serry nezničili vandalové. Já myslím, že to byli andělé. Andělé, kteří se zlobí, že monsignor Konstantin nedovolil Heatherinejm rodičům, aby jí tady uspořádali pohřeb!“

Ve třídě se zdvihla vlna šepotu. Lidi se nervózně ohlíželi po prázdným místě. Já normálně ve škole spíš mlčím, ale tohle jsem nedokázala nechat plavat. Ozvala jsem se: „Tak ty myslíš, že to byl anděl, kdo rozbil tady to okno za mnou, Kelly?“

Kelly se otočila dozadu, aby na mě viděla. „Jo,“ souhlasila. „Něco takovýho...“

„Aha. A myslíš, že to byli andělé, kdo rozmlátil dveře u třídy a urazil hlavu soše a zničil nádvoří?“

Kelly povytáhla krk. „Ano,“ souhlasila. „Myslím si, že se andělé zlobí na monsignora Konstantina, protože nedovolil sloužit zádušní mši za Heather.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To je hovadina.“

Kelly nakrčila obočí. „Co prosím?“

„Řekla jsem, že to je hovadina, Kelly. Myslím si, že tvoje teorie je blbost.“

Kellyin obličej se zalil zvláštním odstínem rudý. Myslím, že už litovala, že mě pozvala na tu svou pitomou party u bazénu. „Nemůžeš vědět, že to nebyli andělé, Suze,“ pronesla sarkasticky.

„Ale můžu. Protože podle všeho, co jsem kdy slyšela, andělé nekrvácejí, a tady byly všude skvrny od krve, na okně i na koberci, jak se ti vandalové zranili, když se dostávali dovnitř. Proto taky policajti sbalili a odvezli kus koberce.“

Kelly nebyla jediná, kdo zůstal zírat. Všichni vypadali trochu šokovaně. No, nejspíš ode mě nebylo moc chytrý upozorňovat na krev, zvlášť když to byla moje krev –, ale přece jsem ji nemohla nechat vykládat ty pitomosti o andělech. Kristepane, to byl teda nápad. Kde si myslí, že žije? Že hraje ve *Městě andělů*?

„Dobře,“ zarazil nás pan Walden. „Koukám, že je pomalu čas ukončit hodinu. Susannah, můžeš na chvíli?“

Cee Cee se otočila a blýskla po mně bílým obočím. „A teď to hodí na tebe, ty naivko,“ zasyčela.

A to netuší, jak blízko je pravdě. Každý si mohl všimnout, že mám ovázaný zápěstí, a každého teď mohlo napadnout, že vím až moc dobře, čím byla krev na koberci.

Jenomže na druhou stranu, proč by měli podezírat zrovna mě?

Došla jsem k Waldenovu stolu se srdcem v krku. Hodí to na mě, letělo mi zděšeně hlavou. A máš utrum, Simonová.

Jenže jsem byla vedle. Pan Walden mě chtěl jenom pochválit za poznámky pod čarou, kterými jsem opatřila svůj esej o bitvě u Bladensburgu.

„Ehm,“ zamumlala jsem. „To nebylo tak těžký, pane Waldene.“

„Jistě, ale poznámkový aparát...“ Povzdechl si. „Neviděl jsem práci s poznámkovým aparátem, ještě navíc zcela korektním, od té doby, co jsem vedl seminář na vysoké škole. Opravdu jsi napsala vynikající práci.“

Skromně jsem zamumlala, že jako děkuju. Nemohla jsem přiznat pravej důvod toho, proč o bitvě u Bladensburgu tolik vím: jednou jsem pomohla veteránovi týhle bitvy, aby se jeho potomci dozvěděli o tašce peněz, kterou tam v průběhu bojů zahrabal. Je legrační, co někdy způsobuje, že se lidi

nedokážou rozloučit se svým životem... nebo bych spíš měla říct – přivítat se se svou smrtí.

Už už jsem řekla panu Waldenovi něco v tom smyslu, že za normálních okolností si moc ráda popovídám o slavnějších amerických bitvách, ale teď už vážně musím jít, abych se podívala, jestli sestra Ernestina ještě blokuje cestu k otci Dominikovi – když mě on sám zarazil slovy: „Je to zvláštní, že jste se s Kelly chytly kvůli Heather Chambersové, Susannah.“

Opatrně jsem po něm střelila očima. „Vážně? A proč?“

„Nevím, jestli jsi o tom něco zaslechla, ale Heather byla místopředsedkyní třídy, a teď, když tu není, jsme museli vypsat nové volby. Věř tomu nebo ne, ale bylas nominovaná. Už aspoň dvanáctkrát.“

Myslela jsem, že mi snad oči vystřelí z hlavy. Úplně jsem zapomněla na to, že jsem chtěla jít za otcem Dominikem. „Dvanáctkrát?“

„Ano. Je to nezvyklé, vid’?“

Nemohla jsem tomu uvěřit. „Ale vždyť jsem tady jenom jeden den!“

„No, udělalas každopádně dojem. Myslím, že by sis včera nezískala žádné nepřátele, kdybys opravdu zlomila Debbii Mancusové prst. Není to zrovna nejoblíbenější děvče ze třídy.“

Zírala jsem na něj. Takže pan Walden slyšel moji výhrůžku. Slyšel ji, a přesto mě nenechal po škole. Začala jsem si ho vážit tak, jak jsem si ještě nikdy učitele nevážila.

„No, a to, jak zachránila Bryce Martinsona před tím spadlým trámem, to ti taky zrovna neuškodilo,“ dodal pan Walden.

„Tý jovka,“ vyhrkla jsem. Myslím, že ani nemusím dodávat, že v mé bývalé škole mě nikdy nikdo nikam nenominoval. Nikdy jsem nebyla roztleskávačka ani jsem se nehlásila do soutěže krásy. Vzhledem k tomu, že dělat v mojí staré škole roztleskávačku byla jen ztráta času a že v

Brooklynu bylo slovo *Miss* spíš nadávka, jsem se od toho držela stranou. Ale ani na žádnou funkci ve škole mě nikdy nikdo nenavrhнул.

Byla jsem v pokušení podlehnout svým instinktům a vykřiknout: „Díky, ale to ne, díky!“ a zdrhnout.

Místo toho jsem řekla: „A co dělá místopředseda třídy?“

Pan Walden pokrčil rameny: „Pomáhá předsedovi rozhodnout, na co se použije třídní fond. Není to moc, jen asi tři tisíce dolarů. Kelly a Heather plánovaly použít je na taneční večírek v Carmel Inn, ale –“

„*Tři tisíce dolarů?*“ Nejspíš jsem pořádně otevřela pus, ale nestarala jsem se o to.

„Ano. Chápu, že to není moc –“

„A to můžeme utratit, jak chceme?“ Mozek mi začal horečně pracovat. „Takže si můžeme udělat třeba pár pikniků na pláži?“

Pan Walden se na mě tázavě zadíval: „Jistě. Musíš pro to jen získat většinu třídy. Mám pocit, že správa školy možná bude vynakládat nenápadný tlak na to, aby se peníze použily na opravu sochy otce Serry, ale –“

Ale ať chtěl pan Walden říct cokoli, nedostal šanci to dokončit. Do třídy vrazila Cee Cee, rudý oči za brejlema navrch hlavy.

„Rychle!“ vykřikla. „Stala se nehoda! Otec Dominik a Bryce Martinson –“

Okamžitě jsem se otočila. „Co?!“ vyjekla jsem mnohem hlasitěji, než bylo potřeba. „Co se stalo?!“

„Jsou asi mrtví!“

Utíkala jsem tak rychle, že mi pozdějc trenérka běžeckýho družstva, sestra Mary Claire, nabídla, jestli nechci začít trénovat s jejich týmem.

Ale Cee Cee se hned třikrát pletla. Otec Dominik nebyl mrtvej. Bryce taky ne.

A nebyla to vůbec nehoda.

Verze pro nezasvěcený zněla: Bryce vešel kvůli něčemu do ředitelovy pracovny, kvůli čemu, to nikdo netušil. Možná kvůli pozdnímu příchodu, protože zmeškal ranní shromáždění – ne proto, jak jsem doufala já, že by ho otec Dominik chtěl chránit. Bryce čekal v sekretariátu pod tím obřím krucifixem, co mi o něm Adam tvrdil, že roní krvavý slzy pokaždý, když na misijní akademii maturuje panna. Sekretářka tam nebyla, protože zrovna vařila kafe policajtům, co hledali stopy na nádvoří. A ukřižovanej Kristus v životní velikosti se najednou uvolnil ze zdi. Otec Dominik otevřel dveře ředitelny právě včas, aby zahlídnul, jak kříž padá přímo na Bryceovu lebku. Ale protože ho otec Dominik včas srazil stranou, skončilo to jen zlomeninou klíční kosti. Jenže naneštěstí otec Dom zadržel padající kříž vlastním tělem. Ten ho přimáčkl na dveře ředitelny a zlámal mu skoro všechny žebra a jednu nohu.

Pan Walden a další učitelé se nás snažili přimět, ať se místo postávání v chodbě a čekání, až vynesou Bryce i otce Doma na nosítkách, rozejdeme zpátky do tříd. Někteří opravdu šli, když jim sestra Ernestina pohrozila, že zůstanou po škole, ale já ne. Bylo mi jedno, jestli mi napaří trest. Musela jsem mít jistotu, že jsou naživu. Sestra Ernestina se kousavě vyjádřila, že slečna Simonová zřejmě ještě netuší,

jak nepříjemné můžou být školní tresty v misijní akademii. Odsekla jsem jí, že jestli má na mysli tresty tělesný, musím o tom informovat svou matku, která pracuje jako reportérka v místní televizi a přijede k nám s kamerou dřív, než se někdo stačí pomodlit otčenáš.

Na to už sestra Ernestina neřekla ani popel.

Krátce nato jsem si všimla, že se těsně ke mně protáhnul Prófa. Překvapeně jsem na něj mrkla a zeptala se, co tady dělá, protože nižší stupeň má přece učebny na druhý straně budovy.

„Chci vědět, jestli je v pořádku.“ Prófovy pihy úplně zmizely, jak byl bledý.

„Budeš mít problémy,“ varovala jsem ho, protože sestra Ernestina si už pilně zapisovala do notýsku.

„To je mi fuk,“ prohlásil Prófa. „Chci ho vidět.“

Pokrčila jsem rameny. Bylo to legrační dítě, tenhle Prófa. Vůbec se nepodobal svým velkým bráchům, a to nemyslím proto, že měl zrzavý vlasy. Vzpomněla jsem si na Mimoňovu žertovnou poznámku o ztracených klíčkách a „Daveovu duchovi“. Zajímalo by mě, co všechno – pokud teda vůbec něco – ví Dave o tom, co se to děje u nás ve škole.

Už to vypadalo, že budeme čekat celý hodiny, když je konečně vynesli. První byl Bryce, přivázaný k nosítkům, a jinak to říct fakticky nejde, brečel jako malej. Můžete mi věřit, jestli někdo ví něco o tom, jak bolí zlámaný a naražený kosti, tak jsem to já. A bolí to, ale určitě ne tak, že byste si museli lehnout na nosítka a brečet. Když se mi něco takovýho stalo, většinou jsem si toho ani nevšimla. Jako třeba včera v noci. Ale to nic nebylo; když jsem se vážně zranila, musela jsem se vždycky rozesmát, protože to bolelo tak, až to bylo k smíchu.

No, musím připustit, že se mi Bryce trochu přestal líbit, když jsem ho viděla takhle skučet...

A zvlášť když jsem uviděla otce Doma, kterýho sanitáci vynesli potom. Byl v bezvědomí a bílý vlasy mu visely kolem hlavy jako zplihlá svatozář. Nad pravým okem měl dlouhou, klikatou ránu, částečně zakrytou obvazem. Když jsem dneska spěchala do školy, nestihla jsem se nasnídat, a z pohledu na chudáka otce Dominika, jak tam ležel bledej a se zavřenýma očima a bez brejlí, se mi udělalo trochu mdlo. Popravdě řečeno jsem zavravorala, a kdyby mě Prófa nechytil za ruku, asi bych se skácela na zem. Naklonil se ke mně a důvěrně prohodil: „Já vím. Taky nemůžu vidět krev.“

Ale mě vůbec nerozhodila krev otce Dominika, která mu na hlavě prosakovala obvazem. Najednou jsem pochopila, že jsem to nezvládla. Za všechno můžu jenom já. Byla to jen neuvěřitelně šťastná náhoda, že se Heather nepovedlo, aby je oba zabila. Jenom díky rychlejší reakcím otce Doma zůstali on i Bryce naživu. Já jim vůbec nepomohla. Ničemu jsem nepomohla.

Protože kdybych včera v noci udělala líp svou práci, nic z toho by se nestalo. Vůbec nic.

Proto jsem byla bez sebe. Ale *doslova* bez sebe.

Najednou mi došlo, co musím udělat. Podívala jsem se na Prófu. „Je tady ve škole počítač? Nějakej, co se na něm dá jít na internet?“

„Jasně,“ odpověděl překvapeně. „V knihovně. Proč?“

Pustila jsem jeho ruku. „To je fuk. Vrať se do třídy.“

„Suze –“

„Každý, kdo se do šedesáti vteřin nevrátí do třídy,“ oznámila neúprosně sestra Ernestina, „bude s definitivní platností vyloučen ze školy!“

Prófa mě zatahal za rukáv. „Co se děje?“ chtěl vědět. „Na co potřebuješ počítač?“

„Na nic,“ odsekla jsem. Za železnejma vratama, který vedly na parkoviště, právě ošetřovatelé přibouchli dveře sanitky, kam naložili Bryce a otce Doma. O vteřinu pozděj

s vytím sirén a zábleskama modrého majáčku vystartovali pryč. „Prostě... tomu bys nerozuměl, Davide. Nejde o vědu.“

Prófa s očividným pobouřením prohlásil: „Já rozumím spoustě věcí kromě vědy. Třeba hudbě. Sám jsem se naučil hrát Chopina na elektronický klávesnici. To není nic vědeckýho. Vztah k hudbě se zakládá na čistě emocionálním přístupu, stejně jako vztah k umění. A já mám hudbu i umění rád. Takže, Suze,“ uzavřel, „mně to můžeš říct. Nemá to něco společnýho s tím... o čem jsme mluvili včera večer?“

Překvapeně jsem se podívala na jeho obličejík. Pokrčil rameny. „Jde prostě jen o logickou úvahu. Provedl jsem zběžný průzkum sochy – hodně zběžný, protože jsem se k ní nedostal tak blízko, jak bych potřeboval, kvůli policii a vyšetřovatelům – a nezaznamenal jsem žádný známky ani náznaky toho, jak byla hlava oddělena. Neexistuje žádná možnost, jak oddělit bronzovou hlavu sochy bez použití těžké techniky, ale takový stroj by se zase nikdy nedostal přes –“

„Pane Ackermane!“ Sestra Ernestina vypadala, jako by mu chtěla navrhnout obchod. „Chcete snad, abych vás zapsala?“

David vypadal rozčileně. „Ne,“ hlesl.

„Co ne?“

„Ne, sestro.“ Otočil se ke mně s omluvným výrazem. „Myslím, že bych měl radši jít. Ale můžeme si o tom promluvit večer doma? Zjistil jsem něco o tom... o tom, cos chtěla vědět. Víš.“ Významně zamrkal. „O našem domě.“

„Aha,“ vyhrkla jsem. „Super. Bezva.“

„Pane Ackermane!“

David se obrátil k jeptišce. „Můžete vteřinku počkat, sestro? Rád bych domluvil.“

Z obličeje strohý čtyřicátnice jako by se najednou vytratila krev. Tak rychle zblednout jsem teda ještě nikoho neviděla.

Pak zareagovala tak dětinsky, jako by dvanáct bylo jí, a ne Davidovi.

„Račte se mnou, mladý muži,“ vyjekla a popadla ho za ucho. „Koukám, že vás vaše nová sestřička už stačila poučit o tom, jak ve velkoměstě mluví malí chlapci s dospělými –“

David zakníkal jako zraněný zvířátko, ale šel s ní, nahrbenej jako mrzáček, jak ho bolestivě vlekla za ucho. Přisahám, že jsem nedokázala nic udělat, fakticky vůbec nic. Ale pak jsem najednou uviděla Heather, jak stojí uprostřed brány a řehtá se na celý kolo.

„Panebože,“ trochu se zajíkla smíchy. „Kdyby ses tak viděla, když ti řekli, že je Bryce mrtvej! Já nemůžu! Nic tak směšnýho jsem ještě nikdy neviděla!“ Přestala se smát jen na tak dlouho, než si odhodila z obličeje svoje dlouhý vlasy, a pak začala nanovo: „A víš co? Myslím, že dneska ještě zkusím oddělat pár lidí tady ze školy. Možná začnu tady s tím mrňousem –“

Vyrazila jsem proti ní. „Zkus se dotknout mého bráčky a pomažeš zpátky do hrobu, ze kterýhos vylezla!“

Heather se hihňala dál. Ale sestra Ernestina, která – jak jsem si uvědomila hned vzápětí – si musela myslet, že mluvím k ní, pustila Davida tak rychle, jako by ji jeho ucho začalo pálit.

„Cos to řekla?“

Zatímco obličej sestry Ernestiny dostával purpurovou barvu, Heather se potěšeně zašklebila. „Tak, a teď sis zavařila! Budeš tejden po škole!“

A pak se ztratila tak rychle, jako se objevila, a nechala za sebou další zmatek, se kterým jsem musela honem něco udělat.

Sestra Ernestina – k svému i mému překvapení – na mě dokázala jen nevěřicně zírat. David stál vedle ní, mnul si červený ucho a vypadal zmateně. Řekla jsem tak rychle, jak jsem jen dokázala: „Vrátíme se teď do třídy. Prostě jsme

jenom chtěli vědět, co se přihodilo otci Dominikovi, a chtěli jsme ho vidět. Díky, sestro.“

Sestra Ernestina na mě nepřestávala zírat, neschopná slova. Byla to vysoká žena, i když ne tak vysoká jako já na svejch deseticentimetrovejch podpatcích – měla jsem na nohou černý batmanský boty –, ale zase mnohem mohutnější, s pozoruhodně vyvinutým poprsím. V jeho úžlabině ležel velký stříbrnej kříž. Sestra Ernestina ho vzala bezmyšlenkovitě do rukou, zatímco na mě pořád civěla. Adam, kterej nás při tom sledoval, mi pozdějc tvrdil, že sestra Ernestina svírala kříž proti mně, jako ji měl přede mnou ochránit. Ale není to pravda. Hrála si s tím křížem jen tak, protože byla nejistá. Což teda byla. Pořádně nejistá.

Myslím, že právě v tu chvíli jsem Davidovi přestala říkat v duchu Prófa. Už to byl prostě David, v duchu i nahlas.

„Nelam si s tím hlavu,“ poradila jsem mu, než jsme se museli rozejít, protože vypadal tak ustaraně a dojemně se zrzavejma vlasama a pihamama a odstávajícíma ušima. Natáhla jsem ruku a pocuchala mu trochu vlasy. „Všechno bude v pohodě.“

David ke mně zdvihl oči. „Jak to můžeš vědět?“ zeptal se slabě.

Odtáhla jsem ruku.

Protože měl pravdu. To nemůžu vědět. Jestli bude všechno v pohodě. Spíš to vypadá přesně naopak.

Všichni už byli skoro po obědě, když jsem dopadla vedle Adama. Strávila jsem skoro celou polední přestávku v knihovně u počítače. Dneska jsem ještě nejedla, ale vlastně jsem vůbec neměla hlad.

„Hele,“ oslovila jsem ho a usadila se vedle něj se zkříženejma nohama, takže se mi moje černá mini vytáhla, jak nejvýš to šlo. „Jels dneska do školy autem?“

Adam se rozkašlal a začal se mlátit do prsou, protože když jsem se vedle něj objevila, začal zrovna žvejkat hranolek. Když se mu ho konečně podařilo spolknout, řekl hrdě: „Jasně že jel. Co jsem dostal řidičák, nehnu se prakticky od volantu. Mělas jít včera s náma, Suze. Přišlas o hodně. Nejdřív jsme jeli do Clutche a pak jsme si udělali okruh po Seventeen Mile. Bylas tam někdy? Člověče, včera svítíl měsíc tak jasně a oceán prostě neměl chybu –“

„A nevadilo by ti hodit mě po škole někam...?“

Adam okamžitě vyskočil a vyděsil tím dva racky, který posedávali poblíž lavičky, co se o ni Adam dělil s Cee Cee. „Děláš si srandu? Kam chceš odvízt? Stačí říct, Suze, vezmu tě, kam chceš. Vegas? Chtěla bys jet do Vegas? Bez problémů. Hele, mně je šestnáct, tobě je šestnáct. Klidně se tam můžeme vzít. Naši nás nechají bydlet v baráku, s tím si nelam hlavu. Nebude ti vadit spát se mnou v jednom pokoji, že ne? Přisáhám, že si začnu po sobě uklízet –“

„Adame,“ ozvala se Cee Cee. „Nedělej ze sebe pitomce. Dost pochybuju, že by si tě chtěla vzít.“

„Myslím, že bych si neměla brát nikoho dřív, než dotáhnu do konce rozvod s mým prvním manželem,“ pronesla jsem

důstojně. „Ale chtěla bych jet do nemocnice a podívat se na Bryce.“

Adamova ramena poklesla a v hlase mu zaznělo nelíčený zklamání. „Aha. A to je všechno?“

Uvědomila jsem si, že jsem asi něco zvorala. Jenomže, jak jinak jsem mu to měla říct? Naštěstí mi z toho pomohla Cee Cee, která váhavě poznamenala: „Co myslíte, historka o tom, jak Bryce a otec Dominik statečně čelí svým zraněním, to by byl dost dobřej námět na článek...? Vadilo by ti, kdybych se k vám přifařila, Suze?“

„Vůbec ne.“ Ale to jsem kecala. S Cee Cee bude dost těžký udělat to, co jsem chtěla. Nebo to aspoň bude chtít spoustu vysvětlování...

Ale mám snad na výběr? Nemám.

Když jsem si pojistila odvoz, začala jsem se rozhlížet po Somnovi. Našla jsem ho, jak podřimuje, opřenej zády o prolízačku. Probudila jsem ho špičkou boty. Když zamžoural nahoru skrz sluneční brejle, řekla jsem mu, aby na mě po škole nečekal, že jsem si našla vlastní svezení. Zabručel na souhlas a okamžitě znova usnul.

Pak jsem našla telefonní automat. Asi je fakt ostuda, že neznám číslo na vlastní matku. Aby bylo jasné, samozřejmě jsem znala z paměti naše starý číslo z Brooklynu, ale neměla jsem ani zdání, jaký číslo máme tady. Naštěstí jsem si ho předtím zapsala do diáře, takže jsem ho teď jenom otevřela a zkusila hledat pod S – jako Simonová. A hned ho taky vytočila. Věděla jsem, že nikdo nebude doma, ale potřebovala jsem si pořádně krejt záda. Namluvila jsem na záznamník vzkaz, že možná přijdu pozdějc, protože si po škole ještě někam vyrazím s novejma spolužákama. Myslím, že až mamka přijede domů ze studia, ráda to uslyší. V Brooklynu si pořád dělala hlavu s tím, že jsem tak nespolečenská. Pořád mi opakovala: „Suze, vždyť jsi tak hezká holka! Já opravdu nechápu, proč ti někdy nějaký

chlapec nezavolá. Možná bys neměla vypadat tak... ehm, tvrdě. Co kdybys na chvíli odložila tu koženou bundu?“

Nejspíš by se roztekla radostí, kdyby byla u toho, jak jsem poprosila o odvoz Adama, a uslyšela jeho reakci.

„Koukni, Cee, tady ji máme.“ Adam doširoka otevřel dveře na sedadle pro spolujezdce (měl toho novýho Brouka od Volkswagenu, člověk by se vsadil, že jeho rodiče asi netrpí nouzí) a zahnal Cee Cee na zadní sedadlo. „Pojď, Suze, sedneš si vedle mě.“

Zamžourala jsem přes sluneční brejle – člověk se tady bez nich fakticky neobejde, ranní mlha se už dávno zvedla a teď, ve tři odpoledne pražilo slunce zase z oblohy bez jedinýho mráčku – na Cee Cee, která se cpala okamžitě dozadu. „Ehm, fakticky,“ zamumlala jsem. „Můžu sedět vzadu. Mně to nevadí.“

„Tohle nebudu poslouchat,“ ohradil se Adam. „Jsi tady nová. Nová holka patří na přední sedadlo.“

„Jasně,“ zabručela Cee Cee z hloubi zadního sedadla, „ale jenom dokud mu nedá. Pak tě taky odsune dozadu.“

Adam pronesl hlasem *Čaroděje ze Země Oz*: „Toho muže za závěsem si nevšímej.“

Vklouzla jsem na přední sedadlo a Adam za mnou galantně přibouchnul dvířka.

„Myslelas to vážně?“ otočila jsem se k Cee Cee, zatímco Adam obcházel auto, aby se dostal na svou stranu.

Cee Cee na mě mrkla za brejlema. „Šílíš? Copak by s *ním* chtěl někdo spát?“

Přemlela jsem si to. „Chápu,“ pronesla jsem potom. „Takže to byl vtip.“

„Trefa. Do černýho,“ souhlasila Cee Cee, když se Adam soukal za volant.

„Tak,“ odkašlal si řidič a protáhl si cvičně prsty, než strčil klíčky do zapalování. „Myslím, že nás všechny celá ta záležitost s Brycem a otcem Dominikem dost vystresovala. Naši mají proti stresu bezvadnou masážní vanu, což je fakt

ideální na odreagování po tom všem, co jsme dneska zažili. Takže navrhuju, abychom vyrazili nejdřív k nám a naložili se do ní...”

„Něco ti řeknu,“ skočila jsem mu do řeči. „Zapomeň teď na masážní vanu a vystartuj rovnou do nemocnice. Pak třeba, když bude čas –“

„Ano.“ Adam pohlédl okénkem zbožně k nebesům. „Bůh existuje.“

„Řekla *třeba*, ty plechová hlavo,“ ozvalo se ze zadního sedadla. „Prokrista, nemůžeš se trochu krotit?“

Adam zašilhal po mně, zatímco couval ze svého místa na parkovišti. „Jdu na tebe moc rychle?“

„Uhm,“ souhlasila jsem. „Asi jo.“

„To bude tím, že se tady už asi tak století neukázala holka, která by byla aspoň něčím zajímavá,“ zalichotil mi Adam. Jak jsem si s uspokojením všimla, řídil opatrně – ne jako Somna, kterež vždycky vypadal, že do poslední chvíle přemýšlí nad tím, jestli červená na semaforu vážně znamená STŮJ. „Tím chci říct, že mě šestnáct let obklopovaly Kelly Prescottové a Debbie Mancusové. Je to taková úleva, mít vedle sebe pro změnu Susannah Simonovou. Tys dneska ráno Kelly pěkně dostala, kdyžs jí řekla, že podle toho, co víš, andělé nekrvácejí! To bylo fakticky hustý.“

Tímhle stylem pokračoval celou cestu do nemocnice. Nebyla jsem si zrovna jistá, jak to snáší Cee Cee. Pokud jsem se nepletla, cítila k němu to samý, co prohlašoval on, že cítí ke mně. Jenomže jeho řeči se nedaly brát vážně – kdyby to tak bylo, nedokázal by o tom vtipkovat. Zato Cee Cee do něj byla asi fakt zamilovaná. Jasně, pořád si ho dobírala a občas ho i urazila, ale podívala jsem se párkrát do zpětného zrcátka a všimla si, jak nedokáže odtrhnout oči od Adamova zátylku a hypnotizuje ho takovým pohledem, co u holky znamená jen jedno: že je do někoho blázen.

Ale jen když si byla jistá, že se na ni Adam nekouká.

Když jsme zajeli před carmelskou nemocnici, měla jsem v první chvíli pocit, že Adam omylem zaparkoval před soukromým klubem nebo před nějakou rezidencí. Teda spíš před pořádně velkou rezidencí, to je fakt, ale tady v údolí takových pár k vidění bylo.

Ale pak jsem uviděla malou diskrétní cedulku s nápisem NEMOCNICE. Vystoupili jsme z auta a pochodovali přes bezvadně udržovanou zahradu, kde záhony přetékaly kytka všech barev. Všude kolem bžikali kolibříci a zahlídla jsem tady i pár palem, o kterých bych se vsadila, že tak severně od rovníku nikdy neporostou.

V hale v recepci jsem se zeptala na pokoj Bryce Martinsona. Samozřejmě jsem netušila, jestli si ho tady vůbec nechali, ale věděla jsem ze zkušenosti – bohužel vlastní –, že každá nehoda, při které je podezření na poranění hlavy, si vyžaduje nejmíň jednodenní hospitalizaci kvůli pozorování. A taky že jo, Bryce tady byl a otec Dominik jakbysmet. Měli pokoje křížem proti sobě přes chodbu, což mi přesně vyhovovalo.

Nebyli jsme jejich jediná návštěva, to ani zdaleka. Bryceův pokoj byl přeplněnej. V týhle nemocnici zřejmě neplatilo žádný omezení v tom smyslu, kolik lidí může najednou navštívit pacienta, a tak jeho pokoj vypadal, že ho obsadila většina maturantů z Misijní akademie Junipera Serry. Uprostřed sluncem zalitý, příjemný místnosti – každá volná plocha byla zastavěná vázama s kytka – ležel na posteli marod s ramenem v sádře a pravá ruka mu ochabě visela na kladce nad postelí. Vypadal teď mnohem líp než ráno, nejspíš proto, jak jsem taky věděla ze zkušenosti, že ho mezitím nadopovali práškama proti bolesti. Když mě uviděl, tvář se mu rozzářila širokým připitomělým úsměvem. Pozdravil mě: „Ahoj, Suze!“

Až na to, že v práškovém opojení to vyslovil jako Sjúú-úz, takže to vypadalo, jako by moje jméno mělo mnohem víc slabik.

„Ehm, ahoj, Brycei,“ pozdravila jsem ho taky, najednou trochu nesvá. Všichni v místnosti se otočili, aby viděli, s kým to mluvím. Většina z lidí tady byly holky, a ty udělaly přesně to, co holky v takových situacích dělají: sjely mě pohledem od vršku hlavy až k podrážkám bot. Dneska ráno jsem se nesprchovala – měla jsem dost rušnej den, vzpomínáte? –, takže moje vlasy měly k dokonalosti dost daleko.

Pak se Bryceovy spolužačky začaly jako na povel afektovaně uculovat.

Ne že by si toho Bryce všimal. Ale uculovaly se.

A i když by mi nemuselo záležet na tom, co si o mně myslí tlupa holek, který jsem nikdy předtím neviděla a nejspíš ani nikdy potom neuvidím, zrudla jsem.

„Koukněte, vy všichni, to je Suze,“ představil mě Bryce. Mluvil trochu přiopile, ale taky potěšeně. „Suze, tohle jsou... všichni.“

„Aha,“ hlesla jsem. „Ahoj.“

Jedna z dívek, která seděla na kraji Bryceovy postele v bílejších vypasovanejších šatech, řekla: „Aha, ty jsi ta, co včera Bryce zachránila, vid’? Jakeova nevlastní ségra.“

„Jo,“ souhlasila jsem. „To jsem já.“ Nešlo to, v žádném případě a vůbec nijak. Nemůžu se zeptat Bryce na to, co bych potřebovala vědět, před tímhle stádem zvědavců. Cee Cee odtáhla Adama k pokoji otce Dominika, abych mohla zůstat s Brycem na chvíli o samotě, ale zdálo se, že se o to snažila úplně zbytečně. Nebyla žádná šance, že bych s tím klukem mohla ztratit pár slov v soukromí. Žádná, kromě toho...

Jasně. Kromě toho, že bych je o to poprosila.

„Heleďte,“ oslovila jsem je, „potřebovala bych si s Brycem na chvíli promluvit. Nevadilo by vám to?“

Dívka, která seděla na Bryceově posteli, se zatvářila překvapeně. „No tak s ním mluv. My ti v tom nebráníme!“

Podívala jsem se jí rovnou do očí a pronesla svým neústupným mediátorským tónem: „Potřebuju s ním mluvit o samotě.“

Někdo z nich dlouze, udiveně hvízdнул. Nikdo se ani nepohnul. Ticho trvalo tak dlouho, dokud se neozval Bryce. „No tak, slyšeli jste. Zvedejte se.“

Díky bohu za morfium, to bylo to jediný, čím se jeho výrok dal komentovat.

Maturitní ročník se zdráhavě začal přelívat z pokoje do chodby a každej, kdo procházel kolem mě, po mně šlehnul znechuceným pohledem. Ale Bryce zvedl ruku, na který měl nějaký malej aparát, a zavolal na mě: „Hele, Suze. Pojď sem a koukni na to!“

Popošla jsem k posteli. Ted', když jsme tady zůstali sami, jsem si teprve uvědomila, jak velkej pokoj Bryce dostal. Místnost vymalovaná žlutou barvou působila optimisticky. Oknem bylo vidět přímo do zahrady.

„Koukni, co mi dali!“ pochlubil se Bryce a ukázal mi přístroj, velkej asi jako palec, s tlačítkem na horním konci. „To je moje osobní dávkovací pumpa. Když mě to začne bolet, stačí stisknout tenhle čudlík a ono to do mě vypustí kodein. Přímo do krve. Není to fantastický?“

Ten kluk byl mimo. Jasná zpráva. Najednou jsem začala věřit tomu, že moje práce tady nebude tak těžká, jak se mi předtím zdálo. Asi ne.

„To je bezva, Brycei,“ prohodila jsem. „Bylo mi moc líto, když jsem slyšela, žeš měl nehodu.“

„Jo.“ Hloupě se zachichotal. „Škoda žeš tam nebyla. Mohlas mě zachránit jako včera. Ty bys to udělala.“

„Uhm,“ odkašlala jsem si, abych se zbavila knedlíku v krku. „Vypadá to, že máš ted' dost špatný období. Jako kvůli těm nehodám.“

„Ano,“ souhlasil. Víčka mu spadly a já zpanikařila, protože to na chvíli fakt vypadalo, že usnul. Pak ale

najednou otevřel oči a zadíval se na mě s podivným smutkem. „Suze, já myslím, že se z toho asi nedostanu.“

Zírala jsem na něj. Panebože, jako malý dítě! „Jasně že se z toho dostaneš. Máš jen zlomenou klíční kost, to je celý. Za pár dní budeš v rychtyku.“

Znova se zahihňal. „Ale ne, já myslel, že se z toho asi nedostanu do soboty a nezvládnou tu naši schůzku.“

Zamrkala jsem. „No, to máš pravdu, to asi nedostaneš. Na to jsem zapomněla. Hele, Brycei, chtěla bych tě o něco poprosit. Možná se ti bude zdát, že je to ujetý –“ popravdě řečeno, když jsem viděla, jak je zdrogovanej, doufala jsem, že by mu nemuselo připadat ujetý vůbec nic, „– ale zajímalo by mě, jestli ti Heather, když jste spolu chodili, nedala něco na památku... ehm, cokoli?“

Zůstal na mě užasle civět. „Jestli mi něco nedala? Ty myslíš jako dárek?“

„Přesně tak.“

„Aha, ano, jo. Dala. Dala mi k Vánocům kašmírovej svetr.“

Přisvědčila jsem, ale kašmírovej svetr k Vánocům mi byl houby platnej. „A jinak nic? Třeba... nedala ti svou fotku?“

„Jo, jasně,“ souhlasil. „Dala mi svou školní fotku.“

„Fakticky?“ Pokusila jsem se nedat najevo, jak jsem napjatá. „A... nemáš ji náhodou ještě u sebe? Třeba v peněžence?“ Byla to jen spekulace, ale většina lidí, co znám, si rovná věci v peněžence tak jednou do roka nebo ani ne...

Jeho obličej se svraštil úsilím. Řekla bych, že ho to přemejšlení muselo dost bolet, protože jsem si všimla, že do sebe napumpoval pár dalších dávek léku. Pak se jeho tvář uvolnila. „Jasně,“ řekl vesele. „Mám pořád její fotku. Peněženka je tamhle v šuplíku.“

Otevřela jsem zásuvku nočního stolku vedle postele. Peněženka tam opravdu ležela, malá, černá, kožená. Vyndala jsem ji a otevřela. Fotka Heather byla zastrčená mezi zlatou kreditkou American Express a permanentkou na lyžařskéj

vlek. Heather na ní vypadala kouzelně, s těma vlnitejma blond vlasama, který jí spadaly přes jedno rameno, a koketně se culila do objektivu. Na fotkách, co se dělaly ve škole, jsem vždycky vypadala jako někdo, kdo zrovna ječí: „Hoří!“ Nechápal jsem, jak se kluk, kterej chodil s tak krásnou holkou, může vůbec obtěžovat zvát na rande někoho, kdo vypadá jako já.

„Mohla bych si tu fotku půjčit?“ zeptala jsem se. „Potřebuju ji jenom na den nebo tak. Zase ti ji vrátím.“ To byla lež, ale měla jsem strach, že by mi ji jinak nepůjčil.

„Jasně, jasně,“ souhlasil a mávnul rukou.

„Díky.“ Strčila jsem fotku do školní brašny právě v okamžiku, kdy do místnosti vstoupila vysoká žena kolem čtyřicítky, ověšená kily zlata, s krabicí zákusků v náručí.

„Brycei, miláčku,“ řekla. „Kam se poděli všichni tví mladí přátelé? Víš, že jsem kvůli nim šla pěšky až do cukrárny, abych jim přinesla něco na zub!“

„Budou za chvíli zpátky, mami,“ uklidnil ji Bryce. „Tohle je Suze. To ona mi včera zachránila život.“

Paní Martinsonová ke mně natáhla hladkou, opálenou ruku. „Tak ráda tě poznávám, Susan,“ zaševalila a stiskla mi konečky prstů stylem leklá ryba. „Nemohli jsme uvěřit, co se to chudáčkovi Bryceovi děje! Jeho otec zuří. Jako bychom si toho už neužili dost, s tou nešťastnou holkou – no, vždyť víš. A teď zase tohle. Mám pocit, jako by celá ta vaše akademie byla prokletá nebo tak nějak.“

„Ano,“ hlesla jsem. „Taky mě těší. Tak já radši půjdu.“

Proti mému odchodu nikdo neprotestoval – paní Martinsonová proto, že jsem ji nemohla zajímat mín, a Bryce proto, že právě usnul.

Adama a Cee Cee jsem našla stát před pokojem na opačný straně chodby. Když jsem se vydala k nim, Cee Cee si varovně položila prst před pusou. „Poslouchej,“ zašeptala.

Udělala jsem, co mi radila.

„Zkrátka se to nemohlo přihodit v méně nevhodnou dobu,“ říkal právě za dveřmi něčí – starší a mužský – hlas.

„Ani ne za dva týdny očekáváme pana arcibiskupa –“

„Je mi to líto, Konstantine.“ Otec Dominik mluvil slabě.

„Chápu, jak stresující to pro tebe musí být.“

„A z celé školy to musí být zrovna Bryce Martinson! Víš, kdo je jeho otec? Nejlepší právník v Salinas!“

„Otec Dominik dostává kapky,“ zašeptal mi Adam.

„Chudák stará.“

„Doufám, že řekne monsignorovi Konstantinovi, aby se teda šel radši utopit,“ zasykla Cee Cee. Červený oči jí plály rozhořčením. „Ten zatracenej starej –“

Taky jsem začala šeptat. „Třeba mu můžeme pomoci. Co kdybyste se vy dva pokusili nějak dostat monsignora pryč. Já bych se pak podívala, jestli otec Dom něco nepotřebuje. Víte, jak to myslím. Jenom ho rychle pozdravit, než půjdeme.“

Cee Cee přisvědčila. „U mě v pohodě.“

Adam se přidal: „Hraju s váma.“

A tak jsem zavolala: „Otče Dominiku?!“, zaklepala a vlítla k němu pokoje.

Ten nebyl tak velký jako Bryceův, ani tak příjemnej. Neměl žlutý, ale béžový stěny a uvnitř stála jenom jedna váza s kytka. Okno mířilo, pokud jsem stačila na půl oka zahlédnout, na parkoviště. A nikdo nepřidělal otci Dominikovi k ruce pumpu na dávkování léků. Nevím, jaký druh zdravotního pojištění mají duchovní, ale zřejmě ne takovej, jaký by si zasloužili.

Když jsem to otci Dominikovi sdělila, vypadal překvapeně a díval se na mě, jako by nic nechápal. Dokonce s otevřenou pusou. Vypadal, že není schopen slova. Ale to bylo v klídku, protože hned za mnou vrazila do pokoje Cee Cee a spustila: „Á, monsignor. To je skvělé! Všude jsme vás hledali. Rádi bychom udělali jako hlavní materiál čísla, pokud to nebude vadit, článek o tom, jak může vandalský čin

ze včerejší noci ovlivnit očekávanou návštěvu pana arcibiskupa. Nepříznivě, že ano? Mohl byste to nějak komentovat? Možná byste se mnou a s mým kolegou mohl jít na chvilku tady na chodbu a odpovědět nám –“

Monsignor Konstantin se nervózně zavrtěl, když vycházel za Cee Cee na chodbu. Zaslechla jsem ještě, jak jí dotčeně říká: „Tak podívejte se, mladá dámo –“

Přiloudala jsem se k posteli otce Dominika. Vlastně jsem nebyla moc nadšená z toho, že se vidíme. Teda ne že bych ho nechtěla vidět, ale věděla jsem, že se na mě asi zlobí. Určitě ví, že to kvůli mně nechala Heather spadnout hlavu Junipera Serry, a pokud to ví, nejspíš se ke mně nebude chovat zrovna dvakrát vřele.

To všechno bych pochopila. Ale ukázalo se, že vlastně nechápu vůbec nic. Jsem dost dobrá v odhadu toho, co si myslí mrtví. Ale u živých mi to občas dělá problémy.

„Susannah,“ oslovil mě vlídně otec Dominik, „co ty tady děláš? Je všechno v pořádku? Dělám si o tebe velké starosti –“

Asi jsem to měla čekat. Otec Dominik na mě vůbec nebyl naštvanej. Jenom si dělal starosti, to bylo všechno. Ale to spíš *o něj* by si měl někdo dělat starosti. Nad okem měl tu ošklivou ránu a obličej jako stěna. Vypadal tak nějak šedivě a mnohem starší než normálně. Jenom jeho oči, modré jako obloha venku za oknem, vypadaly tak jako vždycky. Jasný a plný laskavého, inteligentního humoru.

Jenže když jsem ho tam tak viděla, znova jsem začala šílet z toho, co všechno jsem způsobila. Heather to nemohla vědět, ale trefila se. A jak.

„O mě?“ Zírala jsem na něj. „Jak si o mě můžete dělat starosti? Mě nevzal ráno po hlavě padající krucifix.“

Otec Dominik se lítostivě usmál. „To ne, ale myslím, že bys mi měla něco vysvětlit. Proč jsi mi nic neřekla, Susannah? Proč jsi mi neřekla, co máš v plánu? Kdybych

věděl, že se chystáš sama uprostřed noci do misie, nikdy bych ti to nedovolil.“

„A právě proto jsem vám nic neřekla,“ přiznala jsem. „Heleďte, otče, mně je to fakt líto s tou sochou a dvěma pana Waldena a tak. Ale musela jsem si s ní zkusit promluvit sama, copak to nechápete? Jako žena s ženou. Nevěděla jsem, že po mně tak vyjede.“

„Ale cos čekala? Susannah, vidělas přece, co včera udělala tomu chlapci...“

„Jasně, ale to se dá pochopit. Přece když ho milovala. Byla do něj fakticky blázen. Ale nečekala jsem, že takhle vyjede po mně. Teda když my dvě jako nemáme nic společného. Jenom jsem jí zkusila naznačit, jaký má možnosti –“

„To jsem dělal od chvíle, kdy se poprvé objevila v misii.“

„To jo. Ale Heather se nelíbí žádná z možností, co jsme jí nabídli. Řeknu vám, ta holka je děsně praštěná. Ted' se na chvíli stáhla, protože si myslí, že se jí povedlo zabít Bryce, a je pravděpodobně dost vyčerpaná, ale nebude trvat dlouho, než se zase dá dohromady. A bůhvíco udělá příště, ted', když už ví, co všechno může.“

Otec Dominik se na mě zvědavě zadíval. Vypadalo to, že na arcibiskupovu návštěvu už úplně zapomněl. „Co myslíš tím – ted', když už ví, co všechno může?“

„No, včera v noci to byla jen taková kostýmní zkouška. Ted', když už Heather ví, co všechno zvládne, od ní můžeme čekat větší a lepší kousky.“

Otec Dominik potřásl zmateně hlavou. „Ale jak to všechno víš? Mluvila jsi s ní dneska?“

Nemohla jsem otci Domovi vykládat o Jessem. Vážně nemohla. Tak zaprvý, do toho mu nic není. A zadruhý mám docela silný podezření, že by ho trošku šokovalo, že je ten mladík u mě v pokoji. No, pochopte, otec Dom je přece jenom kněz a ty věci kolem.

„Koukněte,“ řekla jsem rezolutně, „pořád na to musím myslet. Nic jinýho čekat nemůžeme. Pokoušel jste se s ní domluvit, a já taky. Vidíte sám, k čemu to vedlo. Vy ležíte v nemocnici a já se v jednom kuse ohlížím přes rameno. Řekla bych, že je nejvyšší čas skoncovat s tím jednou provždy.“

Otec Dominik vytřeštil oči. „Co tím myslíš, Susannah? O čem to mluvíš?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Mluvím o tom, co my mediátoři musíme udělat jako poslední možnost, když už nic nepomáhá.“

Vypadal dost popleteně. „Poslední možnost? Bojím se, že ti vůbec nerozumím.“

„Asi ne,“ připustila jsem. „Myslím jako exorcismus.“

„O tom ani neuvažuj,“ zarazil mě otec Dominik.

„Heleďte,“ přerušila jsem ho, „nemáme jinou možnost. Dobrovolně toho nenechá, to už oba víme. A aby tady navždycky strašila, na to je moc nebezpečná. Myslím, že ji prostě musíme donutit, aby vypadla.“

Otec Dominik se podíval někam za mě a pak na strop. Nakonec pronesl tím nejsmutnějším tónem, co jsem kdy slyšela. „Ale proto tady lidi jako my dva nejsou, Susannah. My jsme stráž, která stojí u brány mezi světy. Naším úkolem je pomáhat ztraceným duším najít cestu, z níž sešly. A každá z duší, které mi zatím přišly do cesty, prošla tou branou dobrovolně...“

Jasně. A princ si vzal Popelku za ženu, a dokud neumřeli, žijou spolu šťastně dodnes. Napadlo mě, že musí bejt hezký, když se člověk dívá na svět očima otce Dominika. Vypadá pak fakticky jako moc krásný místo. Mnohem krásnější než ten, ve kterém jsem strávila minulejch šestnáct let.

„Jasně,“ souhlasila jsem. „Jenže tady nic jinýho nepomůže.“

„Exorcismus,“ mumlal si pro sebe otec Dominik. Vyslovil to, jako by mu to slovo připadalo odporný, jako třeba sliz nebo něco na ten způsob.

„Heleďte,“ zkusila jsem to ještě jednou, ale pomalu jsem začínala litovat, že jsem s tím vůbec začala. „Tohle fakticky není metoda, kterou bych normálně doporučovala. Ale řekla bych, že nemáme na vybranou. Každopádně Heather není nebezpečná jen Bryceovi.“ A už vůbec jsem mu nehodlala vykládat o tom, jak se Heather vyjadřovala o Davidovi. To

bych se taky mohla dočkat toho, že otec Dom vyskočí z postele a začne se shánět po berlích. Ale i když jsem byla pevně rozhodnutá udělat to, co jsem si umanula, potřebovala jsem ho nějak přesvědčit o tom, že tohle extrémní řešení je prostě nutnost. „Je nebezpečná pro celou školu,“ prohlásila jsem rezolutně. „Někdo ji musí zastavit.“

Otec Dom přisvědčil. „Ano. Ovšemže máš pravdu. Ale slib mi, Susannah, že se o nic pokusíš, dokud se tam nevrátím. Mluvil jsem s doktorkou a ta říkala, že mě pustí domů nejdřív v pátek. Takže máme spoustu času najít odpovídající metodologii...“ Zadíval se na noční stolek. „Podej mi Bibli, Susannah, tamhle leží, buď tak hodná. Pokud budeme používat přesné formulace, mohli bychom –“

Podala jsem mu ji. „Jsem si jistá,“ prohlásila jsem, „že to umím dokonale.“

Zvedl ke mně oči, takže mě zase přišpendlil na zeď tou jejich nevinnou dětskou modří. Věčná škoda, že už mu je tolik a taky že je kněz, to dá rozum. Zajímalo by mě, kolik srdcí zlomil, než se zaslíbil Bohu. „Jak bys mohla znát dokonale,“ podivil se mírně, „něco tak složitého, jako je římskokatolický obřad zaříkávání?“

Nervózně jsem se zavrtěla. „No, já vlastně nemám v plánu provádět tuhle tu... římskokatolickou verzi.“

„Existuje i nějaká jiná?“

„Se ví. Většina náboženství má na to vlastní obřad. Já osobně dávám přednost Mecumbě. Jde rovnou na věc. Není v ní tolik dlouhých zaklínadel a tak.“

„Mecumbě?“

„Jasně. Mecumba je brazilský woodoo. Našla jsem ho na internetu. Potřebujete jen trochu kuřecí krve a –“

„Matko sedmibolestná,“ zasténal otec Dominik. Když se trochu vzpamatoval, řekl: „O tom už ani slovo. Heather Chambersová byla pokřtěna jako římská katolička a bez ohledu na to, jak zemřela, si zaslouží římskokatolický obřad exorcismu, když už ne pohřeb. Její šance na to, že se tím

dostane do nebe, nejsou nijak závažné, to připouštím, ale ta dívka musí dostat aspoň šanci, aby se mohla pozdravit u brány se svatým Petrem –“

„Otče Dome,“ skočila jsem mu do řeči, „já si fakt nemyslím, že by tohle záleželo na tom, jestli ji budeme zařikat brazilsky nebo pygmejsky nebo marťansky. Jestli nějaký nebe existuje, pak se tam taková Heather Chambersová stejně nikdy nedostane.“

Otec Dominik nesouhlasně zamlaskal. „Susannah, jak můžeš říct něco takového? V každém z nás je dobro. To přece vidíš i ty.“

„I já? Co tím myslíte?“

„Myslím tím, že i Susannah Simonová, která se s každým dovede rychle vypořádat, musí vidět, že v každé lidské bytosti na tomto světě je semínko dobra, které potřebuje jen slunce a vodu, aby mohlo vzklíčit a rozkvést. Stejně jako květiny.“

Zajímalo by mě, co to otec Dom bere za oblbováky.

„Tak jo. Já vím jen to, že ať Heather půjde, kam chce, do nebe to rozhodně nebude. Pokud teda vůbec nějaký nebe je.“

Posmutněle se na mě usmál. „Přál bych si, abys měla aspoň poloviční víru v Boha, Susannah, jako máš odvahu. A teď mě chvíli poslouchej. Nesmíš – *nesmíš*, rozumíš! – se pokoušet zařikávat Heather sama! Je naprosto zřejmé, že tě včera v noci skoro zabila. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když jsem přišel do školy a uviděl, co tam všechno napáchala. Máš štěstí, že se ti podařilo utéct a zachránit si život. A z toho, co se stalo dneska ráno, je – jak jsi sama řekla – nad slunce jasnější, že její síla roste. Bylo by od tebe hloupé, neodpustitelně hloupé, kdyby ses ještě chtěla sama o něco pokusit.“

Věděla jsem, že má pravdu. A navíc, když se opravdu pustím do toho exorcismu, nemůže mi pomáhat ani Jesse... mohla bych ho přitom nechtíc poslat rovnou tam, kam potřebuju odlifrovat Heather.

„Kromě toho,“ pokračoval otec Dominik, „nemáme žádný důvod spěchat, nebo ano? Teď, když se jí povedlo dostat Bryce do nemocnice, si snad další kousky odpustí. Aspoň do chvíle, než se ten mládenec vrátí do školy. Zdá se, že jedině on v ní probouzí ty vražedné choutky –“

Neřekla jsem ani popel. Jak bych taky mohla? Chci říct, že ten chudák vypadal tak dojemně, jak tam tak ležel. Nechtěla jsem mu přidělovat ještě další starosti. Ale pravda byla, že v žádném případě nemůžu čekat, až se otec Dom přibelhá z nemocnice. Někdo se o Heather musí postarat, a hezky rychle. S každým dalším dnem může být silnější a krutější, a mít v sobě víc a víc nenávisti. Musela jsem ji dostat pryč, a to expres.

Takže jsem spáchala to, co musel být podle všeho smrtelný hřích. Zalhala jsem knězi.

Mám kliku, že nejsem katolička.

„Nedělejte si starosti, otče Dominiku,“ prohlásila jsem. „Počkám, až se budete cítit líp.“

Ale otec Dom nebyl žádný běčko. „Slib mi to, Susannah.“

„Slibuju.“

Samozřejmě jsem přitom zkřížila prsty. Doufala jsem, že pokud *je* nějaký Bůh, vynuluje to hřích lži jednomu z jeho nejoddanějších služebníků.

„Postarám se o to,“ mumlal si pro sebe otec Dominik. „Budeme potřebovat svěcenou vodu, ale to nebude problém. A samozřejmě krucifix.“

Zatímco si sumíroval pod fousama svůj seznam pomůcek pro exorcismus, vrazili do pokoje Cee Cee a Adam.

„Nazdárek, otče Dominiku,“ pozdravil familiárně Adam. „Pane jo, vy teda máte ránu!“

„Adame!“ zasykla Cee Cee a zamračila se na něj. Pak pronesla k otci Domovi s předstíraným veselím: „Neposlouchejte ho, otče Dome. Já myslím, že vypadáte skvěle. No... na člověka, co má spoustu zlámaných kostí.“

„Děti,“ vydechl otec Dominik. Bylo jasné, že je rád vidí. „To je ale překvapení! Ale proč marníte krásné odpoledne v nemocnici návštěvou starce? Máte být dole na pláži a užívat si hezkého počasí.“

„No, my tady vlastně pracujeme na článku o nehodě pro *Misijní zprávy*,“ přiznala Cee Cee. „Zrovna jsme dotočili interview s monsignorem. To je vážně smůla, že má zrovna přijet ten arcibiskup a vůbec, že socha otce Serry nemá hlavu a tak.“

„Jo,“ souhlasil Adam, „to je fakticky nepříjemný.“

„No ano,“ souhlasil otec Dominik. „Ale vy si s tím nelamte hlavu. Pana arcibiskupa nezajímají sochy. Zajímá ho, jak pečujeme o duše vás dětí.“

„Amen,“ uzavřel slavnostně Adam.

Neměly jsme čas obořit se na Adama, aby přestal s těma sarkasmama, protože do pokoje přišla sestra a řekla mně a Cee Cee, že musíme odejít, protože bude otce Dominika omývat houbou.

„Omývat houbou,“ opakoval závistivě Adam, když jsme vyrazili zpátky na parkoviště. „Otce Dominika bude ženská omejvat houbou, ale co já, chudák, kterej by si to na rozdíl od něj pořádně užil... co já si mám počít?“

„Co takhle dělat šoféra dvěma nejkrásnějšími dívkám v Carmelu?“ navrhla přívětivě Cee Cee.

„No jo,“ zamumlal Adam. „Tak teda jo.“ Pak po mně střelil očima. „Totiž, Suze, ne že bys nebyla nejkrásnější dívka v Carmelu... Jenom jsem myslel... No, ty víš, co jsem myslel...“

„Já vím,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„No přece omejvání houbou! A viděli jste tu ošetřovatelku?“ Adam sklopil přední sedadlo brouka, aby se Cee Cee mohla nasoukat dozadu. „Asi na tom něco bude, když je chlap flandák. Možná bych se k nim měl dát zapsat.“

Cee Cee ohlásila ze zadního sedadla: „Nemůžeš se dát zapsat. Musíš cítit, že jsi povolanej. Ale věř mi, Adame, tobě by se to nelíbilo. Páterové nehrajou na automatech.“

Adam to chvíli zvažoval. „Možná bych moh založit novej řád,“ prohlásil zamyšleně. „Jako jsou františkáni. Řád svatýho Joysticka. Naším heslem by mohlo bejt Vysoký skóre pro jednoho, pizza pro všechny.“

„Ať nepřejedeš ty racky,“ ucedila suše Cee Cee.

Jeli jsme právě po Carmel Beach Road. Za nízkou kamennou zídou po naší pravý ruce byl Pacifik, zářil jako zlatý šperk, jak se na jeho hladině odráželo odpolední slunce. Musela jsem se na něj asi koukat hodně toužebně – ještě jsem si pořád nezvykla, že ho můžu vidět, kdy chci –, protože Adam řekl, a hele, a zajel na místo, který zrovna na parkovišti uvolnil nějaký bavorák. Tázavě jsem se na něj zadívala, když zatáhl za ruční brzdu a vypnul motor, takže se zeptal: „Tak co? Nemáš snad čas sednout si na pláž a kouknout se, jak zapadá slunce...“

Vyskočila jsem z auta dřív, než stačil přidat otazník.

Jak jsem se jen mohla, uvažovala jsem o chvíli pozdějc, netěšit na Kalifornii? Seděla jsem na dece, kterou Adam vyndal z kufru, pozorovala běžce a podvečerní surfaře, psi jako z reklam na granule aportovali létající talíře a turisté všechno natáčeli na kamery. A já se cítila tak dobře, jak se mi to nestalo už léta. Možná to bylo i tím, že jsem nespala víc než čtyři hodiny. Bylo to, jako by moje smysly někdo naložil do láku. Fakticky jsem cítila, snad poprvý ve svém životě, něco, čemu by se dalo říkat mír.

Což bylo vážně ujetý, když člověk vezme v úvahu, že mě za pár hodin nebo tak nějak čeká rozhodující souboj s mocností zla.

Ale než vypukne, chci si to pořádně užít. Nastavila jsem obličej slunečním paprskům, cítila, jak mě hřejou na tvářích, a naslouchala hukotu vln, křiku racků a konverzaci Adama a Cee Cee.

„A tak jsem jí řekl, hele, Claire, je ti skoro čtyřicet. Jestli chcete s Paulem další dítě, měla by sis fakt pospíšet. Čas hraje proti tobě.“ Adam usrknul z kelímku bílý kafe, který si před chvilkou přines z kiosku na parkovišti. „Ale ona pořád opakovala, ale tvůj otec a já nechceme, abys měl pocit, že tě ohrožuje nějaký miminko, a tak jsem jí řek, hele, Claire, nějaký mimino mě nemůže ničím ohrozit. Víš, co mě fakt ohrožuje? Steroidama nadupaní neandrtálci jako Brad Ackerman. *Ti mě ohrožují.*“

Cee Cee střelila po Adamovi varovným pohledem a pak nenápadně zašilhala po mně. „A jak ty vlastně vycházíš s nevlastníma bráchama, Suze?“

Odtrhla jsem oči od zapadajícího slunce. „No, v pohodě, řekla bych. Bere Mim – chci říct Brad, fakt steroidy?“

„Neměl jsem to říkat. Promiň. Určitě nebere,“ vyhrknul Adam. „Ale, víš, všichni ti kluci, co chodí na zápas, mě fakt děsí. Jsou tak homofobní... člověk si nemůže pomoci, aby nezačal uvažovat o jejich sexuální orientaci. Tak aby bylo jasné, oni o mně tvrdí, že jsem teplouš, ale *mě* nikdo nikdy neuvidí, jak se na žíněnce mačkám s nějakým polonahým klukem.“

Měla jsem pocit, že bych měla nevlastního brášku trochu bránit, a tak jsem řekla: „Já si nemyslím, že Brad je gay. Hrozně se mu líbí Kelly Prescottová a byl úplně vedle, když k nám včera večer zavolala a pozvala nás na svůj mejdan u bazénu.“

Adam překvapeně zapískal a Cee Cee se jedovatě ozvala: „Hm, hm, hm... Myslíš, že je tahle deka pro tebe dost dobrá? Neseděla bys radši na kašmírový? Protože Kelly a její kámošky by se svejma ctěnejma zadkama ničeho jinýho nedotkly.“

Zírala jsem na ně a uvědomovala si, že jsem nejspíš udělala neodpustitelný faux pas. „Já... promiňte, ale vás Kelly nepozvala? Já myslela, že to bude třídní mejdan, že tam přijdou všichni z ročníku...“

„Tak to teda rozhodně ne,“ odfrkla znechuceně Cee Cee. „Jenom ti, co mají takovou tu společenskou prestiž, kterou my s Adamem naprosto postrádáme.“

„Ale ty,“ namítla jsem, „jsi přece šéfredaktorka školních novin.“

„Přesně tak,“ souhlasil ironicky Adam, „což se ve školní mluvě překládá jako šprt. Už aspoň vzdáleně chápeš, proč lidi jako my princezna Kelly ke svému bazénu nikdy nepozve?“

„Aha,“ hlesla jsem. Asi tak na minutu jsem ztichla a dál poslouchala, jak vlny narážejí na pláž. Pak jsem řekla: „No, stejně jsem tam neměla v plánu jít.“

„Neměla?“ opakovala Cee Cee a oči za brejlema se jí posedle blejskly.

„Ne. Nejdřív proto, že jsem měla rande s Brycem, ale to teď stejně padlo. Ale teď tam nechci proto... no, když tam nejdete vy dva, tak s kým bych se tam bavila?“

Cee Cee se natáhla na deku. „Suze,“ ozvala se po chvíli, „uvažovalas někdy o tom, stát se místopředsedkyní třídy?“

Rozesmála jsem se. „Já? To zrovna. Jsem tady přece nová, nevzpomínáš si?“

„Jo,“ připustil Adam. „Ale něco v tobě je. V tom, jak utřela ten první den Debbie Mancusovou, jsem vycítil skutečnej vůdčí potenciál. Kluci obdivují holky, který vypadají, že jsou v jednom kuse připravený rozbít druhé holčákům hubu. Musíme tomu jen trošku napomoci.“ Pak pokrčil rameny. „Možná to máš v genech.“

„Jasně,“ zasmála jsem se. „Rozhodně nad tím budu uvažovat. Zaslechla jsem nějaký zvěsti o tom, že Kelly plánuje utratit celej třídní fond za nějaký tancování –“

„Přesně tak,“ souhlasila Cee Cee. „Dělá to tak rok co rok. Ten stupidní jarní ples. Děsně nudný. Protože když nemáš partnera, co tam kromě tancování můžeš dělat?“

„Počkej,“ vzpomněl si Adam. „Pamatuješ na ten rok, co jsme přinesli nafukovací balony?“

„No jo,“ uznala Cee Cee. „Tak *tamten rok* to teda fakt nuda nebyla!“

„Trochu jsem o tom uvažovala,“ prohodila jsem. „Když uděláme něco jako podobnýho, mohla by to bejt mnohem větší zábava. Třeba piknik na pláži. Možná i sérii pikniků.“

„Páni,“ chytil se Adam. „Jasně! A ohňostroj! Pyroman ve mně vždycky toužil dělat ohňostroje na pláži!“

„To je přesný,“ zajásala Cee Cee. „To přesně musíme udělat! Suze, ty budeš kandidovat na místopředsedkyni.“

Svatá prostoto, co jsem to plácla? Nechci bejt žádná místopředsedkyně! Nechci kandidovat! Nemám vůbec vůdčího ducha – nemám ani zkušenosti a vůbec! Co jsem to udělala? To už jsem z toho západu slunce totálně zcvokla?

„Koukejte,“ upozornil nás Adam a ukázal na slunce. „Jde na to!“

Vypadalo to, jako by se oranžověj balon koupal ve vlnách, když slunce zahájilo svůj pomalejš sestup za horizont. Nezahlídla jsem cákance ani páru, ale mohla bych přísahat, že jsem slyšela sykot, jak rozžhavená koule narazila na vodní hladinu.

„Když zapadlo slunce a snesla se noc,“ zazpívala Cee Cee tiše.

„La la la la,“ přidal se Adam.

„...a snesla se noc,“ zanotovala jsem s nima.

No jasně, bylo trochu dětinský sedět tam na pláži a zpívat a dívat se, jak zapadá slunce. Ale taky to bylo úžasný. Když jsme v New Yorku posedávali v parku na lavičce, mohli jsme leda tak pozorovat policajty, jak chytají dealery drog. Nebyla to ani vzdáleně taková krása jako tohle – zpívat nahlas, když slunce klesá za obzor.

A když jsme tak všichni tři vyřvávali refrén, stalo se mi něco hrozně, hrozně divnýho. Nejdřív jsem si nebyla jistá, o co jde.

Ale pak mi najednou došlo, co to bude. Co to musí bejt.

Najednou jsem si to uvědomila, úplně ostře: zapadla jsem taky. Já, Susannah Simonová, mediátorka. Poprvé ve svém životě jsem někde takhle zapadla.

Byla jsem moc šťastná. Fakticky šťastná. Najednou jsem začala věřit tomu, že to všechno dobře dopadne.

Páni, to jsem se teda pořádně sekla.

Budík mi zazvonil o půlnoci. Nemohla jsem najít čudlík, šátrala jsem rukama po nočním stolku, praštila se o lampičku, konečně ho vypnula a svalila se zpátky do postele, kde jsem zůstala zírat do krajkových nebes.

Takže je to tady. Den D, nebo spíš Den E, jak jsem tomu začala říkat.

Byla jsem po večeři tak unavená, že jsem pochopila, že bez zdřímnutí to nezvládnou. Řekla jsem mamce, že si jdu nahoru dělat úkoly, a pak jsem se v pokoji svalila do postele s úmyslem se aspoň pár hodin pořádně prospat. Doma v Brooklynu to nebyl nikdy problém. Mamka mě nechala samotnou, kdykoli jsem jí o to řekla. Ale v Ackermanovic domácnosti věta „ted' chci bejt sama“ nejspíš znamenala něco úplně jiného. Ale ne proto, že by se po domě potulovali duchové. Tentokrát to byli živí, kdo mi nedopřál spánek.

Nejdřív Mimoň. Sotva jsem zasedla k další gurmánský večeři, kterou famózně připravil můj nevlastní otec, nastalo menší vzrůšo kvůli tomu, že jsem porušila rodinná pravidla a nebyla doma přesně v šest. Nastalo obvyklý vyšetřování typu „A kdes byla?“ od mamky (i když jsem byla natolik při smyslech, že jsem jí nechala ten vysvětlující vzkaz). Taký „Bavila ses dobře?“ od Andyho. A nakonec „A s kým jsi byla?“ tam, kde bych to čekala nejmíň – od Prófy. Když jsem odpověděla, že s Adamem McTavishem a Cee Cee Webbovou, Mimoň znechuceně zafrkal. Když se mu povedlo rozkousat tu půltunu masa, kterou si nacpal do pusy, zahuhlal: „Jéžiši. Největší poděsové ze třídy.“

„Pozor na jazyk!“ napomenul ho Andy.

„No fakt, tati,“ bránil se Mimoň. „Jedna je cvaklá albínka a druhá teplouš.“

To mu vyneslo okamžitě pohlavek otcovy pádný ruky. Taky dostal na tejden zaracha. Nedalo mi to, a když jsme spolu sklízeli talíře ze stolu, mile jsem ho politovala, že v tom případě spolu nemůžeme jet na večírek u Kelly Prescottových, kam se koneckonců mohl dostat jen díky mně – Královně poděsů.

„Fakticky smůla, hochu,“ řekla jsem a poklepala Mimoně soucitně po zádech.

Prudce mou ruku shodil. „Jo?“ zavrčel. „No, přinejmenším o mně nebude nikdo říkat, že *já* jsem hůša.“

„Ale cukrouši,“ zaševalila jsem a popleskala ho po tváři, „nedělej si starosti, tak ti přece nikdo neříká. Říkají ti *mnohem* hůř.“

Znova mě praštil do ruky. Vztek s ním lomcoval tak, že nebyl schopnej slova.

„Slib mi, že se nikdy nezměníš,“ zavrňela jsem. „Takhle ti fakticky nedokážu odolat.“

Na to mě Mimoň nazval jedním hodně ošklivým výrazem pro padlý ženy, právě ve chvíli, kdy do kuchyně vstoupil jeho otec se zbytky salátu.

Andy protáhnul domácí vězení ještě o týden a pak poslal Mimoně do jeho pokoje. A ten, aby dal najevo svůj zoufalství nad vývojem situace, si tam pustil Beastie Boys na plný pecky... takže usnout vedle se prostě nedalo. Nakonec Andy vyšel nahoru a zabavil Mimoňovi repráky. Rozhostilo se ticho a já se pomalu propadala do dřímoty, když vtom někdo zaklepal na dveře. Prófa.

„Ehm,“ odkašlal si nervózně a podíval se někam za mě, do tmy v pokoji – ve „strašidelném“ pokoji. „Máš minutku na to, co jsem... no... vypátral? O našem domě, myslím? A lidech, co tady umřeli?“

„Lidech? To jich tady jako umřelo víc?“

„Ale jistě,“ prohlásil důležitě Prófa. „Objevil jsem překvapivé množství dokumentů pojednávajících o zločinech v tomto domě, většinou jde o vraždy různého stupně. Vzhledem k tomu, že to kdysi byl penzion, bydlela tady spousta hostů a řada z nich na cestě domů poté, co vydělali jmění jako zlatokopové na severu. Spoustu jich zavraždili ve spánku a jejich zlato pak sebrali. Pár vyšetřovatelů se domnívalo, že to páchají majitelé penzionu, ale pravděpodobnější je verze, že to měli na svědomí jiní hosté –“

Už jsem se začínala bát, že se teď dozvím, že právě tak zahynul Jesse – takže by bylo prakticky nemožný zjistit, kdo ho zabil, ale taky proto, že by mohl bejt zrovna někde tady a poslouchat nás –, a tak jsem Prófu zarazila. „Poslouchej, Pro – teda, Davide. Asi jsem se ještě nevyrovnala s tím posunem, takže bych se teď potřebovala trochu vyspat. Nemůžu to probrat zítra ve škole? Třeba při obědě?“

Prófovi se údivem rozšířily panenky. „Utahuješ si ze mě? Ty by sis se mnou sedla u oběda?“

Zírala jsem na něj. „No, a proč ne? Je snad nějaký pravidlo, že lidi z různých ročníků nemůžou sedět spolu?“

„To ne,“ připustil Prófa. „Ale není to zvykem.“

„Fajn,“ prohlásila jsem, „tak já to udělám. Platí? Koupíš pití a já koupím moučník.“

„Skvělý!“ David pohodil hlavou a odešel hrdě k sobě do pokoje, jako bych mu zrovna slíbila, že ho seznámím s britskou královskou rodinou.

Pokusila jsem se znova usnout a už by se mi to málem povedlo, kdyby se nezvalo třetí zaklepání. Když jsem otevřela, stál za nima Somna a pro jednu výjimečně vypadal mnohem čilejší než já.

„Hele,“ oslovil mě, „mně nevadí, když si v noci půjčíš auto, ale dej prostě pak zase klíčky tam, kde byly, jasný?“

Civěla jsem na něj. „Hele, já si v noci auto nepůjčovala, Som – Jakeu.“

Odpověděl: „Mně je to fuk. Prostě dej klíčky na háček v kuchyni, kdes je sebrala. A taky by tě nebylo, kdybys občas nabrala benzin.“

Řekla jsem tak pomalu, jak jsem jen dokázala: „Nepůjčovala jsem si v noci tvoje auto, Jakeu.“

„Co děláš ve svém volném čase, to je jen tvoje věc,“ prohlásil Somna. „Chci říct, že já si zrovna nemyslím, že by gangy byly něco extra nebo tak. Ale je to tvůj život. Já jen chci, abys dala klíčky tam, kde je zase ráno najdu.“

Viděla jsem, že mu to nedokážu nijak vymluvit, takže jsem to skončila, že dobrý, dám, a zabouchla jsem za ním dveře.

Potom jsem si už konečně mohla dopřát pár hodin nerušeného spánku, ale přesto jsem se nevzbudila moc čilá. Spíš mi připadalo, že bych mohla spát ještě tak rok. No, ale trochu lepší to bylo. O fous.

Dost dobrý na to, abych se pokusila nakopat zadek jednomu duchovi.

Všechny věci, který jsem k tomu potřebovala, jsem si naštěstí připravila už večer. Moje školní taška byla plná svíček, kříd, zavařovačky s kuřecí krví (koupila jsem ji v řeznictví na Safeway, když jsem cestou domů donutila Adama, aby to vzal kolem) a dalších pomůcek potřebnejch k provozování brazilského exorcismu. Byla jsem připravená vyrazit. Stačilo jen přelízt přes parapet a byla jsem venku.

Jenomže Jesse se pochopitelně musel objevit právě ve chvíli, kdy jsem seskakovala ze střechy verandy.

„Fajn,“ řekla jsem, když se moje chodidla konečně dotkly pevný půdy pod nohama. „Aspoň si hned něco vyjasníme. Dneska v noci se v misi nesmíš ukázat. Je to jasný? Jestli mě neposlechněš, budeš fakt litovat.“

Jesse se opíral o kmen jedný z těch obrovských borovic před naším domem. Prostě tam tak stál s rukama zkříženýma na prsou a pozoroval mě, jako bych byla nějaká zajímavá pouťová atrakce nebo něco na ten způsob.

„Myslím to vážně,“ zdůraznila jsem. „Dnešní noc nebude pro duchy moc dobrá. Vlastně bude spíš špatná. Bejt sebou, neukazovala bych se dole ve městě.“

Všimla jsem si, že se Jesse usmívá. Dneska nesvítil měsíc ani zdaleka tak jasně jako včera, ale bylo dost světla na to, abych si všimla, že se mu koutky úst zvedly nahoru, ne dolů.

„Susannah,“ pronesl pobaveně, „k čemu se to chystáš?“

„K ničemu.“ Došla jsem ke garáži a začala vytahovat kolo. „Musím jen zařídit pár věcí.“

Jesse se protáhl kolem mě, když jsem si nasazovala helmu. „Kvůli Heather?“ zeptal se lehce.

„Přesně tak. Kvůli Heather. Já vím, že se mi to včera trochu vymklo z rukou, ale dneska to bude o něčem jiným.“

„A o čem konkrétně?“

Přehodila jsem nohu přes ten stupidní rám, co ho montujou na pánský kola, a zastavila jsem se s rukama na řídítkách na začátku příjezdové cesty. „Budu k tobě upřímná,“ prohlásila jsem. „Chystám se ji zaříkávat.“

Ruka mu vystřelila dopředu a dopadla doprostřed řídítek. „Cože?“ zeptal se dutým hlasem, ze kterého se definitivně vytratila dobrá nálada.

Polkla jsem. No dobře, necítila jsem se ani z půlky tak sebevědomě, jak jsem se tvářila. Ve skutečnosti jsem se skoro třásla. Ale co jsem měla dělat? Musela jsem Heather zastavit, než ublíží někomu dalšímu. A fakticky bych ocenila, kdyby mě v tom aspoň někdo podpořil.

„Nemůžeš mi pomoci,“ varovala jsem ho. „Nesmíš tam dneska chodit, Jesse, nebo tě taky zaříkám.“

„Ty,“ vypravil ze sebe Jesse namáhavě, „ty jsi šílená!“

„To je možný,“ připustila jsem pochmurně.

„Zabije tě,“ prohlásil Jesse. „Copak to nechápeš? Právě o to jí jde.“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou, „nechce zabít mě. Chce zabít ty, na kterých mi záleží. Teprve *pak* zabije mě.“ Popotáhla jsem. Nějak se mi spouštěla rýma. Asi že už se tak ochladilo.

Nechápu, jak tady ty palmy můžou přežít. Připadalo mi, že je sotva pár stupňů nad nulou.

„Ale to jí nedovolím, víš?“ dodala jsem. „Zastavím ji. Tak pusť to kolo!“

Jesse zavrtěl hlavou. „Ne. Ne! Ani ty nemůžeš takovou hloupost myslet vážně!“

„Ani já?“ opakovala jsem uraženě. „Hm. Tak dík.“

Ignoroval mě. „Víš o tom ten kněz, Susannah? Řeklas mu to?“

„No, jasně že ví. Sejdeme se tam.“

„Bude tam na tebe čekat?“

„Jistě.“ Nervózně jsem se zasmála. „Snad si nemyslíš, že bych se o to pokoušela sama, nebo jo? Teda, jéžiši, zase tak pitomá nejsem, i když si to asi myslíš.“

Jeho stisk na řídítkách trochu povolil. „No, jestli u toho bude ten kněz...“

„Jasně. To víš, že bude.“

Sevření znova zesílilo. Jesseho druhá ruka se natáhla k mému obličejí a štíhlý ukazováček mi namířil přímo mezi oči: „Lžeš, vid’? Ten u toho vůbec nebude. Ona ho zranila, nebo snad ne? Dneska ráno? To jsem si mohl myslet. Je po smrti?“

Zavrtěla jsem hlavou. Najednou jsem se necítila na to, abych promluvila. Měla jsem pocit, že mi překáží něco v krku. Něco, co mě tam tlačilo.

„Tak proto máš takovou zlost,“ pronesl tázavě Jesse. „Mělo mě to napadnout. Jdeš se jí pomstít za to, co udělala tomu knězi, vid’?“

„A co když je to tak?“ vyhrkla jsem. „Nezaslouží si to ta holka snad?“

Ruka mu klesla dolů, na řídítka, který teď uchopil ještě pevnějc. Na to, že byl mrtvej, měl překvapivě velkou sílu. Nemohla jsem s tím kolem ani pohnout.

„Susannah,“ řekl naléhavě, „to nemůžeš! Proto jsi ten výjimečný dar nedostala, abys dělala –“

„Dar!“ To mě málem rozesmálo. Musela jsem stisknout zuby k sobě, abych nevybuchla smíchy. „Jo, tos teda vyhmát, Jesse. Dostala jsem fakt dar, co nemá chybu. A víš co? Už mě unavuje. Vážně. Myslela jsem, že když přijedu sem, můžu začít znova. Myslela jsem, že se třeba něco změní. A víš co? Změnilo se. Je to ještě *horší*.“

„Susannah –“

„A co ode mě jako čekáš, Jesse? Mám milovat Heather i přesto, jaká je? Mám chlácholit její raněnou duši? Promiň, ale to neskousnu. Možná že otec Dominik to zvládne, ale já ne, a on je teď z kola ven, takže já to udělám podle svýho. Chci ji odtud vyhnat, a jestli jen trochu tušíš, co je pro tebe nejlepší, ani se nehneš!“

Prudce jsem odkopla stojánek a zároveň trhla řídítky. Jesseho ten pohyb tak překvapil, že kolo nedobrovolně pustil. O vteřinu pozdějc jsem už byla na cestě, zpod zadního kola mi odletoval štěrka a Jesse zůstal v oblaku prachu za mnou. Slyšela jsem ho španělsky klít, když jsem zabočovala na cestu mezi vilami. Teda, asi to byla kletba. Žádná *querida* rozhodně nepadla.

Cestou z kopce jsem toho moc nevnímala. Foukal tak studenej vítr, že mi slzy tekly proudem a stříkaly dozadu do vlasů. Díkybohu nebyl už moc silnej provoz, takže když jsem prolítla křižovatkou, bylo jedno, že skoro nevidím před sebe. Auta, co tudy projížděly, každopádně zastavily.

Tušila jsem, že tentokrát bude těžší dostat se do školy, protože tam po včerejšku určitě zesílili bezpečnostní opatření. Zesílili? Spíš vůbec zavedli.

A taky že jo. Na parkovišti seděl v autě se zhasnutejma světlyama policajt. Jenom tam tak seděl a ve skle se mu odráželo měsíční světlo. Řidič – nejspíš to byl nějaký nováček, když ho poslali na tuhle nudnou vartu – asi poslouchal muziku, i když jsem v bráně na parkoviště, kde jsem stála, samozřejmě nic neslyšela.

Musela jsem najít jinej vchod. No, to je toho. Schovala jsem kolo mezi keře a pomalu začala obcházet školní pozemek.

Není moc budov, do kterejch by se hubená šestnáctiletá holka neprotáhla. No, aby bylo jasný, v tomhle věku je člověk dost ohebněj. Taký už jsem měla za sebou spoustu zkušeností. Neřeknu vám, jak jsem se dostala dovnitř – nerada bych, aby to někdo z vedení školy zjistil, protože člověk nikdy neví, jestli to náhodou nebude ještě někdy potřebovat –, ale řeknu vám tohle: až budete někdy stavět bránu, přesvědčte se, že sahá až k zemi. Mezera mezi betonem a tím, kde začínají vrata, je přesně ten prostor, jakej potřebuje holka mejch proporcí k tomu, aby se protáhla dovnitř.

Taky na nádvoří vypadalo všechno trochu jinak než včera v noci – a mnohem víc mi to nahánělo hrůzu. Umělý osvětlení bylo vypnutý, což mi nepřišlo jako to nejlepší bezpečnostní opatření, ale třeba Heather všechny ty reflektory rozbila? Dvůr byl ponořenej ve tmě a plnej strašidelnejch stínů. Ani fontána nestříkala. Neslyšela jsem žádněj zvuk, kromě vrzání cvrčků pod ibišky. No nic proti cvrčkům. Pokud zase nezmlknou.

Po Heather ani vidu, ani slechu. Ale ani po nikom dalším. Naštěstí.

Doplížila jsem se, jak nejtíšejc to šlo – a v teniskách to šlo fakt slušně – ke skřínce, kterou jsme teď s Heather měly dohromady. Tam jsem si klekla na studený kamenný dlaždice a otevřela školní tašku.

Nejdřív jsem zapálila svíčky. Potřebovala jsem na to všechno trochu vidět. Škrtla jsem zapalovačem – ne, fakt to nebyl můj zapalovač, ale takovej ten dlouhej zahradní podpalovač na rožnění masa – a ze zapálený svíčky nakapala na zem trochu vosku, aby mi držela. Tak jsem to udělala s každou svíčkou, dokud jsem kolem sebe neutvořila kruh. Pak jsem odšroubovala víčko sklenice s kuřecí krví.

Nehodlám tady přesně popisovat, co jsem musela doprostřed kruhu ze svíček napsat kuřecí krví. Exorcismus není zábava na deštivý odpoledne ani recept, co byste mohli sami vyzkoušet, pokud u vás straší. Mají ho provádět jenom profesionálové jako já. Určitě byste nechtěli ublížit nějakému nevinnému duchovi, co by se mohl čirou náhodou potulovat kolem. Chci říct, že když zaříkáte omylem vlastní babičku, asi vám to na oblíbenosti moc nepřidá.

A brazilský woodoo je vůbec pro amatéry zrádný, takže tady určitě nebudu zmiňovat zaklínadlo, co jsem musela napsat. Stejně to všechno bylo v portugalštině. Takže řeknu jenom tolik, že jsem namočila štětec do kuřecí krve a napsala všechny písmena, co byly potřeba. Když jsem pak vyndala z brašny Heatherinu fotku, uvědomila jsem si, že cvrčkové ztichli.

„Co si ksakru myslíš,“ zavrčela nad mým pravým ramenem, „že tady jako děláš?“

Neodpověděla jsem jí. Položila jsem její fotku do středu nápisu. Plameny svíček ji nasvítily víc než dost.

Heather se naklonila blíž. „Hele,“ řekla udiveně, „to je moje fotka. Jak ses k ní dostala?“

Neřekla jsem nic víc než těch pár formulek v portugalštině, co jsem měla vyslovit. Heather to očividně namíchlo.

No, ale to je normálka. Heather zřejmě dokáže namíchnout úplně všechno.

„Co to děláš?“ opakovala rozčileně. „Co je to za jazyk, kterým mluvíš? A proč tady maluješ tou červenou barvou?“ Když jsem jí ani teď neodpovídala, začala mě urážet, což byl zřejmě její oblíbenej koníček. „Hele, ty mrcho,“ houkla a hrubě mě popadla za rameno, „slyšíš mě?!“

Přerušila jsem zaklínání. „Můžeš pro mě něco udělat, Heather?“ požádala jsem ji, „Postavit se tady vedle svojí fotky?“

Heather zavrtěla hlavou a plameny svíček se zamihotaly, když kolem nich proletěly její dlouhý blondatý vlasy. „Co si jako myslíš?“ zavrčela vztekla. „Že jsem snad vadná? Nebudu si nikam stoupat. Tohle je... to je krev?“

Přisvědčila jsem. Pořád ještě mě svírala za rameno. „Jo,“ odpověděla jsem, „ale neměj péči. Je to jen kuřecí krev.“

„Kuřecí krev?“ Heather se zašklebila. „Hustý. Děláš si srandu? Na co to je?“

„Abych ti pomohla,“ prohlásila jsem, „dostat se pryč.“

Heatheřiny čelisti se sevřely. Dveře skřínky se roztřáslly. Ne moc, ale tak, že jsem poznala, jak je rozrušená.

„Řekla jsem ti snad včera jasně,“ procedila skrz zuby, „že já se nikam nechystám.“

„Říkalas, že bys chtěla zpátky.“

„Jo,“ vydechla Heather. Zámek na skřínce se začal hlasitě otáčet. „Chci zpátky svůj starej život.“

„No,“ začala jsem, „a já našla způsob, jak ti pomoci.“

Dvířka začala hučet, jak se nepřestávala třást.

„To nejde,“ řekla zoufale Heather.

„Ale jde. Všechno, co musíš udělat, je stoupnout si sem do kruhu, vedle své fotky.“

Už nepotřebovala další přesvědčování. Během vteřiny stála přesně tam, kde jsem ji chtěla mít.

„A myslíš, že to jako bude fungovat?“ zeptala se vzrušeně.

„Mělo by,“ potvrdila jsem. „Jinak jsem vyplácala kapesný na svíčky a kuřecí krev zbytečně.“

„A všechno bude zase tak jako dřív? Myslím předtím, než jsem umřela?“

„Jasně,“ řekla jsem. Mám snad mít výčitky svědomí, že kecám? Tak ty jsem teda fakt neměla. Cítila jsem jenom zvláštní klid. Bylo to nějak moc snadný. „Teď chvíli zmlkni, ať můžu říkat, co je potřeba.“

Víc než ochotně se podřídila. Začala jsem pronášet slova zaklínadla.

A další slova.

A další.

Už jsem si začala dělat hlavu, že se nestane vůbec nic, když se svíčky neklidně zatřepotaly. A vítr přitom nefoukal.

„Nic se nestalo,“ postěžovala si Heather, ale mávla jsem na ni, aby zmlkla.

Svíčky se znovu zatřepotaly. A pak se nad hlavou Heather, tam, kde měla být střecha chodby, objevil otvor naplněný rotujícím rudým plynem. Zůstala jsem na něj zírat.

„Ehm, Heather,“ zamumlala jsem, „možná bys měla zavřít oči.“

Udělala to se šťastným výrazem. „Co je? Funguje to?“

„Jasně,“ hlesla jsem, „všechno jde podle plánu.“

Heather řekla něco jako „super“, ale ve skutečnosti jsem jí moc nerozuměla, protože rotující plyn – nebo možná spíš kouř – začal najednou z toho otvoru proudit a doprovázelo ho vzdálený zahřmění. Za chvíli už obklopil Heather jako rudá mlha. Ale ona to netušila, protože tiskla víčka k sobě.

„Něco jsem zaslechla,“ řekla. „To bylo ono?“

Otvor nad její hlavou se rozšířil. Viděla jsem v něm šlehat blesky. Nevypadalo to zrovna jako místo, kam byste chtěli jet na dovolenou. Neříkám, že jsem zrovna otevřela bránu do pekel nebo tak něco – aspoň jsem doufala, že ne –, ale byla to určitě jiná dimenze světa, než je ten náš. A upřímně řečeno, vůbec to nevypadalo na místo, kam by se člověk toužil dostat. Natož tam strávit celou věčnost.

„Už jenom minutku,“ pokoušela jsem se ji uchláholit, zatímco její štíhlý tělo roztleskávačky obtáčeli další a další rudí hadi, „a budeš tam.“

Heather pohodila blondatou hřívou. „Bože,“ řekla, „nemůžu se dočkat! První, co udělám, bude, že půjdu do nemocnice a omluvím se Bryceovi. Myslíš, že je to dobrý nápad, Suzie?“

Přisvědčila jsem: „Je.“ Hrom teď zahřměl hlasitěji, blesky šlehalo mocnější. „To je bezva nápad.“

„Doufám, že mamka ještě nedala pryč moje šaty,“ mumlala Heather. „Jenom proto, že jsem mrtvá. Nebo si myslíš, že je už vyhodila, Suzie?“ Otevřela oči. „Fakt si myslíš, že jo?“

Zarvala jsem: „Nech ty oči zavřený!“

Ale už bylo pozdě. Uviděla to. Lidi zlatý, podívala se dolů na ty rudý pramínky a začala vřískat. Ale ne strachy. Heather šlela vzteky. Doslova šlela.

„Ty mrcho jedna prolhaná!“ ječela. „Ty mě neposíláš zpátky! Ty mě posíláš pryč!“

A potom, právě když hrom zahřměl nejhlasitějc, vystoupila z kruhu.

Přesně to udělala – prostě z něj vystoupila. Jako by vůbec o nic nešlo. Jako by jen skákala panáka. Rudej kouř, co ji obtáčel, najednou zmizel. Vytratil se. A díra nad její hlavou se zavřela.

A to mě teda pořádně rozběsnilo. Aby bylo jasný, investovala jsem do toho tolik energie.

„Tak to teda ne,“ zavrčela jsem. Vyrasila jsem k Heather a popadla ji, přiznávám, za krk.

„Mazej zpátky,“ procedila jsem skrz zuby. „Hned-tam-mazej-zpátky!“

Heather se rozesmála. Držela jsem ji pod krkem, a ona se chechtá!

Dveře skříňky za jejíma zádama se začaly hlasitě třást. Mnohem hlasitějc než předtím.

„Jseš mrtvá,“ zasyčela na mě. „Už teď seš mrtvá, Simonová. A víš co? Postarám se o to, abys neumírala sama. Postarám se, aby s tebou chcípli i ty tví pitomí kámoši. A ten tvůj pihovatěj nevlastní bratříček.“

Stiskla jsem ji pod krkem ještě silnějc. „To není jistý. Řekla bych, že pomažeš tam, kam patříš, že odsud vypadneš jako poslušná dušička.“

Zase se rozchechtala. „Donuť mě k tomu!“ vyzvala mě a modrý oči se jí zablejskly šílenstvím.

No tak dobře. Řekla si o to.

Praštila jsem ji tvrdě pěstí pravý ruky. Pak, dřív než se stačila vzpamatovat, jsem ji práskla levačkou. Ale pokud ji to bolelo, nedala to na sobě znát. Jenže to vlastně není pravda. Věděla jsem, že jsem jí ublížila, podle toho, že se dveře skříňky najednou začaly zavírat a otevírat. Ne úplně zavírat, ale bouchat. Tvrdě. Dost tvrdě na to, aby se začala třást celá chodba.

Fakt. Celá chodba se začala kymácet dopředu a dozadu, jako by se podlaha proměnila ve vlny oceánu. Silný dřevěný sloupy, který podpíraly střechu, se začaly třást a popojíždět po zemi, do který byly bezpečně ukotvený už nějakých tři sta let. Vydržely tři sta let zemětřesení, požárů, povodní – a teď je podrazí duch šestnáctiletý roztleskávačky.

Řeknu vám, dělat mediátora je pořádná fuška.

Pak se najednou její prsty sevřely kolem *mýho* krku. Nevím jak. Nejspíš jsem byla otřesená tím, co vyváděla chodba. To nevypadalo dobře. Chytla jsem ji za předloktí a pokoušela se ji nacpat zpátky do kruhu svíček. Přitom jsem si mumlala portugalský zaříkávadla, ale byla jsem skoro bez dechu. Viděla jsem, jak se trámy nad mou hlavou nebezpečně houpají. Mohla jsem jen doufat, že se brána do krajiny stínů zase otevře.

„Drž hubu!“ poručila Heather, když zaslechla, co mumlám. „Sklapni! Nikam mě nepošleš! Já patřím sem! Patřím sem mnohem víc než ty!“

Mumlala jsem zaklínadla dál. A pořád jsem ji tlačila do kruhu.

„Kdo si kčertu myslíš, že jseš?“ Heatherin obličej zrudnul zuřivostí. Koutkem oka jsem zahlídla, jak se obrovské květináč s pelargonií vznášej nad kamennou balustrádou, kde předtím stál. „Jseš *nula*. Jseš tady ve škole teprve dva dny! Dva dny! Myslíš, že sem můžeš jen tak vtrhnout a všechno zničit? Myslíš, že se můžeš *dostat na moje místo*? Kdo si sakra myslíš, že jseš?“

Vykopla jsem dopředu a zároveň šklubla rukama, za který jsem ji držela, takže jsme se obě najednou zřítily na kamennou podlahu. Květináč letěl za náma – ne proto, že bych ho shodila, ale proto, že ho Heather na mě poslala. Uhnula jsem v poslední chvíli a těžká nádoba narazila hlasitě do skříňky. Do vzduchu se rozletěly úlomky květináče, kusy pelargonií a hlína. Začala jsem prsty do Heatherinejch dlouhejch blondětejch vlasů. Možná to ode mě nebylo moc sportovní gesto, ale hodit po mně květináčem zase nebylo moc sportovní od ní.

Ječela, házela sebou a mrskala se jako úhoř, když jsem ji napůl vlekla a napůl strkala zpátky do kruhu svíček. Začala vyhazovat do vzduchu další věci. Zámky skříněk se odtrhovaly od dveří a vyrážely proti mně jako malý lítající talířky. Pak se přirýtilo tornádo, který začalo vysávat věci z otevřenějch skříněk, takže na mě ze čtyř stran svištěly učebnice a kroužkový šanony. Schovala jsem hlavu, ale nepouštěla jsem Heather, ani když mě něčí geometrie praštila do ramene. Opakovala jsem formulky, o kterejch jsem doufala, že znova otevřou otvor na druhou stranu.

„Proč to děláš?“ vřískala Heather. „Proč mě nenecháš na pokoji?“

„Proto.“ Byla jsem pomlácená, měla jsem vyraženej dech, po zádech mi tekly čůrky a po ničem jsem netoužila tolik jako po tom, abych ji mohla nechat, jít domů, vlízt si do postele a spát asi tak milion let.

Ale nešlo to.

Místo toho jsem ji kopla doprostřed hrudníku, takže zavrávala a ucouvla do středu kruhu. V momentě, kdy klopýtla o fotku, kterou dala Bryceovi, se díra nad její hlavou znova otevřela. Zároveň ji obklopila rudá mlha, tak těsně, jako by ji obalila tlustá vlněná deka. Už se z ní nedalo dostat. Aspoň ne tak snadno.

Rudá mlha obalovala Heather tak hustě, že už jsem ji neviděla, ale pořád ještě jsem ji slyšela. Ječela tak nahlas, že

by to probudilo i mrtvolu – až na to, že jediná mrtvola tady byla ona. Nad hlavou jí zase zaburácel hrom. Viděla jsem, jak se v černý díře, která se nahoře rozšiřovala, třpytí hvězdy.

„Proč?!“ vřískala Heather. „Proč mi to děláš?!“

„Protože,“ nadechla jsem se, „jsem mediátor.“

A pak se staly dvě věci naráz.

Rudou mlhu, která ji obklopovala, to začalo vtahovat zpátky do otvoru. I s Heather.

A robustní sloupy, který podpíraly klenbu, se najednou zlomily jediným křupnutím jako párátko.

A chodba se začala řídit na mou hlavu.

Neměla jsem vůbec ponětí, jak dlouho ležím mezi úlomkami trámů a cihel ze zřícený chodby. Když o tom tak uvažuji, asi jsem musela ztratit vědomí,

ale jen na chvíli.

Pamatuju si jenom to, že mě něco těžkýho vzalo po hlavě, a když jsem zase otevřela oči, obklopovala mě tma a cítila jsem, že jsem něčím zasypaná.

Oblíbeným trikem poltergajstů je sednout si někomu na prsa, zrovna když se probouzí, takže ten chudák nebo ta chudinka sice cítí, že je něco dusí, ale nechápou co a proč. Já taky nechápala proč a na pár vteřin jsem si začala myslet, že se mi to nepovedlo a že je Heather pořád tady, sedí mi na plicích a mučí mě, aby se pomstila za to, co jsem jí chtěla udělat.

A pak jsem si pomyslela, co když už jsem třeba mrtvá i já?

Nevím, proč jsem si to začala myslet. Možná proto, že tak nějak jsem si asi představovala, že se mrtví cítí. Tohle musela cítit Heather, když se probudila v rakvi. Přesně takhle: chycená do pasti, přidušená, vyděšená. Bože, není divu, že měla v jednom kuse tak špatnou náladu. Není divu, že se tak zoufale chtěla vrátit do světa, kterej znala předtím, než umřela. Muselo to bejt hrozný. Ne. Horší než hrozný. Bylo to peklo.

Ale pak jsem pohnula rukou – jedinou částí těla, kterou jsem *mohla* hejbat – a ucítila něco tvrdýho a studenýho, co leželo kolem mě. A vzpomněla jsem si, co se to vlastně stalo. Heather použila poslední zbytek svých kinetických schopností, aby se mi pomstila za to, co jsem jí provedla. A

odvedla fakt slušnou práci, protože jsem se každopádně nemohla ani hnout, uvězněná pod hromadou dřeva a cihel.

Dík, Heather. Fakt díky.

Asi bych měla bejt vyděšená. Chci říct, že jsem byla tady dole přišpendlená zbytkama trámů, nemohla jsem se pohnout a všude byla tma. Ale než jsem měla čas zpanikařit, uslyšela jsem, jak někdo volá moje jméno. Nejdřív mě napadlo, jestli už nezačínám magořit. Nikdo kromě Jesseho nevěděl, že se chystám do školy, a jemu jsem snad řekla jasně, co by se mu mohlo stát, když se tady ukáže. Nebyl hlupák. Věděl, že chci provádět exorcismus. Ale že by se stejně rozhodl přijít? Bude to už bezpečný? Sama nevím. Kdyby náhodou šlápnul do kruhu ze svíček a na nápis z kuřecí krve, mohlo by ho to do krajiny stínů vcucnout stejně jako Heather?

Až teď jsem se pořádně vyděsila.

„Jesse!“ zaječela jsem a začala bušit volnou rukou do zkřížených trámů nad obličejem, až se mi do očí začal sypat prach a do tváří mě bodaly třísky. „Nechod' sem!“ křičela jsem. Prach mě dusil, ale bylo mi to fuk. „Vypadni! Je to tady nebezpečný!“

Pak se mi z hrudníku zvedla obrovská tíha a já najednou zase uviděla. Nade mnou zářila sametová noční obloha, posetá myriádama třpytících se hvězd. A mezi těma hvězdárna visela tvář, která se nade mnou starostlivě nakláněla.

„Tady je!“ vyjeknul Prófa. „Jakeu, našel jsem ji!“

K prvnímu obličejí se připojil druhý, tehlekrát zarámovanej vlnitýma, přerostlýma blond vlasama. „Ježíšikriste,“ vypravil ze sebe Somna, když si mě prohlídnul. „Žiješ, Suze?“

Omámeně jsem kývla. „Pomoz mi vstát, jo?“

Oba ze mě začali odhazovat největší kusy prken. Pak mě Somna vyzval, abych se ho chytla kolem krku, a David mě vzal kolem pasu. Oba dva mě tahali, já jsem se vzpírala

chodidlama, až se mi nakonec povedlo postavit se a setřást ze sebe všechnu suť.

Na chvíli jsme se posadili ve tmě na nádvoří a opírali se zády o podstavec, z kterýho trčela bezhlavá socha Junipera Serry, funěli námahou a civěli na ruiny, který byly ještě nedávno naší školou. No, to asi přeháním. Každopádně většina školy pořád ještě stála. Dokonce nespadla ani celá chodba, jenom ta část kolem Heatheriny skříňky, a taky třída pana Waldena. Trosky úplně zakryly pozůstatky mý půlnoční činnosti, včetně svíček, který se asi rozdrolily na prášek. Po Heather už nebylo ani památky. Noc byla tichá, až na naše supění. A vrzání cvrčků.

To mě přesvědčilo, že je Heather vážně pryč. Myslím to, že zase spustili cvrčci.

„Jéžiši,“ opakoval Somna a pořád hlasitě oddechoval. „Fakticky ti nic není, Suze?“

Podívala jsem se na něj. Měl na sobě jen džíny a vojenskou bundu přehozenou přes holý tělo. Jak jsem si všimla, měl skoro tak vypracovaný tělo jako Jesse.

Je to možný, že jsem si ještě před chvílí myslela, že jsem mrtvá, a teď tady sedím a hloubám nad tím, jaký má můj nevlastní brácha vymakaný svaly? Jen pár minut potom?

„Jasně,“ odpověděla jsem a odhodila si vlasy z očí, „jsem v pohodě. Trochu potlučená, ale žádná zlomenina.“

„Měla by jít do nemocnice a nechat se prohlídnout.“ Davidův dětský hlásek pořád ještě přeskakoval. „Nemyslíš, Jakeu, že by měla jít do nemocnice na pozorování?“

„Ani náhodou,“ odsekla jsem. „Žádná nemocnice.“

„Můžeš mít otřes mozku,“ prohlásil David. „Nebo frakturu lebeční kosti. Mohla bys ve spánku upadnout do komatu a už se neprobudit. Přinejmenším bys měla jít na rentgen. Nebo na tomograf. Taky by ti měli udělat EKG a neškodilo by –“

„Ne.“ Očistila jsem si ruce o legíny a postavila se. V kostech mi vrzalo, ale byla jsem celá. „Pojďte. Vypadneme,

než nás tady někdo zmerčí. Tenhle rachot museli slyšet pěkně daleko.“ Podívala jsem se směrem k budově, kde bydleli mniši a jeptišky. V některých oknech se už svítilo. „Nechci, abyste měli kvůli mně průšvih.“

„Jo,“ souhlasil Somna a vstal. „Tak na to příště mysli, než něco vyvedeš.“

Odešli jsme stejnou cestou, jakou jsem se sem dostala předtím sama. David se stejně jako já protáhl pod branou a pak ji otevřel, aby Somna mohl projít. Vyplížili jsme se ven tak tiše, jak jsme jen dokázali, a spěchali k ramblerovi, kterýho Somna zaparkoval ve stínu, mimo dohled policejního auta. To stálo pořád na místě a jeho řidič neměl ani tucha o tom, co se právě stalo pár metrů od něj. Ale nechtěla jsem riskovat, že bych se kolem něj plížila pro kolo. Nechali jsme ho tam a doufali, že si ho ráno nikdo nevšimne.

Celou cestu domů jsem musela poslouchat školení svého velkého bráchy. Očividně byl přesvědčen o tom, že jsem byla v noci ve škole kvůli nějakému zasvěcovacímu rituálu svého gangu. Nedělám si srandu. Rozčilovalo ho to. Chtěl vědět, co to mám jako za kámoše, když mě nechají zasypanou pod hromadou trosek. Navrhnul mi, že pokud se nemůžu obejít bez vzrušení nebo se tady nudím, měla bych zkusit surfovat, protože – cituju – „jestli si potřebuješ rozbíjet hlavu, můžeš to zrovna tak udělat ve vlnách, kámo“.

Vzala jsem si jeho rady k srdci tak vděčně, jak jsem dokázala předstírat. Koneckonců bych mu asi jen těžko vysvětlovala, co jsem vlastně dělala ve škole tak pozdě v noci. Přerušila jsem jeho protigangový vystoupení jenom jednou, když jsem se zeptala, jak vlastně on a David zjistili, že mě tam mají hledat.

„To nevím,“ ohradil se Jake, když jsme zatáčeli na příjezdovou cestu, „vyřizoval jsem zrovna nějaký expres objednávky a sotva stíhal, když se vedle mě najednou objevil Dave a začal vykládat, že musíme jet rychle do školy a najít tě. Jaks vůbec věděl, že tam bude, Dave?“

I v měsíčním světle David nepřírozeně zbledl. „Já to nevěděl,“ hlesl. „To byl jen pocit.“

Prudce jsem se k němu otočila. Ale uhnul očima.

Ten kluk, pomyslela jsem si zděšeně, ten kluk to ví!

Ale byla jsem moc unavená, než abych se o tom chtěla bavit. Vklouzli jsme do domu, kde byl naštěstí jediným probuzeným obyvatelem Max, kterej vyskočil, zavrtěl ocasem a snažil se nás olizovat, zatímco my jsme se snažili vplížit potichu každé do svého pokoje. Než jsem zapadla k sobě, otočila jsem se na Davida, abych zjistila, jestli nechce – nebo nepotřebuje – něco probrat. Ale nechtěl. Ani se neotočil, vešel k sobě a zavřel za sebou dveře jako vystrašený dítě. Srdce se mi sevřelo soucitem. Chudák kluk.

Ale jenom na vteřinu. Byla jsem moc unavená na to, abych dokázala o něčem přemýšlet – dokonce ani o Jessem ne. Až ráno, říkala jsem si vyčerpaně, když jsem ze sebe stahovala špinavý, zaprášený šaty. Promluvím si s ním ráno.

Ale nepromluvila jsem si. Když jsem se vzbudila, bylo už za oknem nezvykle moc světla. Teprve po chvíli se mi povedlo zvednout hlavu, abych koukla na hodiny, a zjistila jsem důvod. Byly dvě hodiny odpoledne. Ranní mlha se už pochopitelně zvedla a slunce pražilo do oken, jako by byl spíš červenec než leden.

„Á, tak tady máme našeho ospalce!“

Zvedla jsem oči ke dveřím. Stál v nich Andy, opíral se o futra a ruce měl založený na prsou. Ale šklebil se, takže jsem nejspíš nebyla v průšvihu. Ale co proboha dělám ve dvě odpoledne, ve všední den, v posteli?

„Už je ti líp?“ chtěl vědět Andy.

Poodtáhla jsem trochu přikrývku. Mám dělat, že jsem nemocná? No, to nebude moc těžký předstírání. Měla jsem pocit, jako by mi někdo vysypal na hlavu tunu cihel.

Což je vlastně přesně to, co se mi stalo.

„Ehm,“ odkašlala jsem si. „Vlastně moc ne.“

„Přinesl jsem ti aspirin. Pořádně to s tebou zamávalo, vid’? Ten časový rozdíl, myslím. Ráno jsme tě nemohli vůbec vzbudit, a tak jsme se rozhodli, že tě necháme vyspat. Maminka ti vzkazuje, že se moc omlouvá, ale musela nutně do práce. Ale nechala tady mě. Doufám, že ti to nevadí.“

Zkusila jsem se posadit. Šlo to dost těžko. Připadalo mi, že mám namožený úplně všechny svaly v těle. Odhrnula jsem si z očí pramen vlasů a podívala se na Andyho. „Ale to přece nemusíš,“ vypravila jsem ze sebe. „Jako zůstat kvůli mně doma. Nejsem mimino.“

Andy pokrčil rameny. „Mně to nevadí. Vlastně jsem ani neměl čas si s tebou popovídat, co jsi tady. Třeba bychom to mohli dneska napravit? Dáš si něco k jídlu?“

Jakmile to vyslovil, v břiše mi hlasitě zakručelo. Byla jsem ukrutně hladová.

Uslyšel to a zašklebil se. „Bezva. Obleč se a přijď dolů. Dáme si oběd na terase, dneska je venku krásně.“

S nadlidským úsilím jsem se vysoukala z postele. Nechtělo se mi převlíkat se z pyžama, takže jsem si jenom natáhla ponožky a župan, vyčistila si zuby a zastavila se chvíli před vyhlídkou na záliv, zatímco jsem si pokoušela rozčesat zacuchaný vlasy. V odpoledním slunci tam jasně zářila rudá kopule misijního kostela. Za ní jsem viděla vlnící se oceán. Tady odsud to vypadalo, že ta poklidná scenerie nemohla bejt v noci dějištěm takový destrukce.

Z kuchyně se začala linout neodolatelná vůně, která mě vytáhla na schodiště. Andy připravoval obložený chleby. Vyhnal mě z kuchyně na velkou terasu, kterou přistavěl za domem. Terasa byla zalitá sluncem, takže jsem se svalila na jedno z měkkejch lehátek a předstírala, že jsem filmová hvězda. Pak Andy vyšel z domu s tácem jídla a džbánem limonády a já se rychle přesunula ke stolu pod velkým slunečníkem a pustila se do jídla. Na někoho, kdo nebydlí v New Yorku, uměl Andy fantasticky grilovat maso.

Ale to nebylo jediný, co griloval. Asi tak půl hodiny otáčel na grilu mě a vyzvídá... ale ne to, co se stalo včera v noci. Sice to bylo neuvěřitelný, ale Prófa i Somna drželi jazyk za zuby. Andy neměl ani ponětí, co jsem v noci prováděla. Chtěl jen vědět, jak se mi líbí tady ve škole, jestli jsem šťastná, bla bla bla...

No, až na jednu věc. Řekl to jakoby mimochodem, když jsme se bavili o tom, jak moc se lišil náš život v New Yorku od toho tady a jestli se mi Kalifornie líbí atd. apod. Pak najednou prohodil: „No, svoje první zemětřesení jsi asi zaspala, vid’?“

Málem jsem se udusila hranolkem. „Cože?“

„První zemětřesení. Včera v noci, asi tak ve dvě. Ne moc silné – řekl bych tak čtyři stupně –, ale mě to probudilo. Nikde ve městě se nic nestalo, jenom u vás ve škole. Nevýdržela to ta spojovací chodba, ale to mě vůbec nepřekvapuje. Už léta je varuju, že by s těmi trámy měli něco udělat. To dřevo je staré jako celá misie. Nemůžou čekat, že vydrží věčně.“

Opatrně jsem žvýkala sousto masa. Páni. Takže Heatheřino zamávání na rozloučenou slyšeli lidi v celém městě, dokonce až tady na kopci.

Ale to stejně nevysvětlovalo, jak se David dozvěděl, že mi má přijít do školy na pomoc.

Po obědě jsem se odvěkla po schodech nahoru a usadila se na sedátku u vyhlídky. Bezmyšlenkovitě jsem si listovala módním časopisem a myslela na to, kde Jesse je a jak dlouho budu muset čekat, než se zase objeví a dá mi jednu z těch svých lekcí. Jestli vůbec. A jestli ještě někdy uslyším, jak mi říká *querida*... Ale pak se vrátili kluci ze školy. Mimoň předusl kolem mých dveří rovnou k sobě – ještě pořád měl vztek, že kvůli mně dostal zaracha. Ale Somna strčil hlavu dovnitř, podíval se, jestli jsem v pořádku, a když mě uviděl, jen s ní zavrtěl a zase zmizel. Jenom David zatůkal, a když jsem na něj zavolala, aby šel dál, plaše strčil do dveří.

„No,“ začal nejistě. „Přinesl jsem ti úkoly. Poslal ti to po mně pan Walden. Říkal, že doufá, že už je ti líp.“

„Aha,“ prohodila jsem. „Tak díky, Davide. Hod’ mi to na postel.“

Poslechl mě, ale neměl se k odchodu. Zůstal stát a díval se do země. Pochopila jsem, že si potřebuje promluvit, a tak jsem mlčela, dokud sám nespustí.

„Cee Cee tě pozdravuje,“ řekl. „A ten kluk. Adam McTavish.“

„To je fajn,“ odpověděla jsem.

Čekala jsem. A David nezlamal.

„Všichni o tom mluví, víš,“ vysoukal ze sebe.

„O čem mluví?“

„Ty víš. Zemětřesení. Že misie musí ležet na nějakém zlomu, o kterém nikdo předtím nic nevěděl, protože to vypadá, že epicentrum bylo... ve třídě pana Waldena.“

„Uhm,“ zamumlala jsem a otočila stránku v časopise.

„Ty mi to nikdy nepovíš, vid’?“ zeptal se nesměle.

Nedívala jsem se na něj. „Co ti nepovím?“

„Co se stalo. Pročs byla ve škole tak pozdě v noci. Jak se ta chodba zřítila. Nic z toho.“

„Bude líp, když to nebudeš vědět,“ řekla jsem rozpačitě a žmoulala roh stránky. „Věř mi.“

„Ale není to tak... nemá to nic společného s tím, o čem mluvil Jake. S gangem. Že ne?“

„Ne,“ připustila jsem.

Teprve teď jsem se na něj podívala. Slunce, který proudilo dovnitř oknem, mu žíhalo bledou pokožku dorůžova. Tenhle kluk – ten pihovatěj kluk s odstátýma ušima – mi zachránil život. Dlužím mu vysvětlení. Přinejmenším.

„Viděl jsem to,“ řekl najednou.

„Cos viděl?“

„To. Toho ducha.“

Díval se na mě, pobledlej obličejík plnej očekávání.

„Kterýho ducha?“ zeptala jsem se nejistě.

„Toho, co žije tady. U tebe v pokoji.“ Rozhlídnul se kolem sebe, jako by čekal, že se Jesse najednou vynoří z nějakýho kouta jasnýho, sluncem zalitýho pokoje. „Přišel za mnou včera v noci,“ prohlásil David. „Přísahám, že je to pravda. Vzbudil mě. Řekl mi o tobě. Tak jsem se to dozvěděl. A tak jsem zjistil, že potřebuješ pomoc.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. *Jesse? Jesse* mu to řekl? *Jesse* ho probudil?

„Nenechal mě na pokoji,“ vypravoval David roztřeseným hlasem. „Dotýkal se mě. Sahal mi na... na rameno. Byl studenej a zářil a uvnitř v hlavě jsem slyšel hlas, jak mi opakuje, že musím běžet dolů do školy a pomoci ti. Nelžu, Suze. Takhle to bylo.“

„Já vím, Davide,“ řekla jsem vážně a zavřela časopis. „Věřím ti.“

Už už otevíral pusu, aby se zase zapřísahal, ale když uslyšel, že mu věřím, pusa mu sklapla. Otevřel ji ale znova, údivem. „Ty mi *věříš*?“

„Jasně,“ potvrdila jsem. „Hele, včera v noci jsem na to neměla čas, tak ti to chci říct aspoň teď. Díky, Davide. Ty a Jake jste mi zachránili život.“

Začal se klepat. Musel se posadit na mou postel, jinak by asi upadnul na zem.

„Takže...“ ozval se. „Je to pravda. Fakt to byl... duch?“

„Byl to duch.“

Chvíli si to šrotoval. „A pročs byla v noci ve škole?“

„To je dlouhá historie,“ odpověděla jsem. „Ale čestný slovo, nemá to nic společnýho s gangem.“

Zamžikal na mě. „A má to něco společnýho... s duchem?“

„Ne s tím, kterýhos viděl. Ale jinak... trefa.“

Davidovy rty se chvěly, ale myslím, že si to ani neuvědomoval, když se šokovaně zeptal: „Takže jich je víc než jeden?“

„Je jich *daleko* víc,“ pronesla jsem unaveně.
Zíral na mě, pořád ještě v šoku. „A ty... ty je *vidíš*?“
„Davide,“ vypravila jsem ze sebe, „o tomhle bych se zrovna nerada bavila –“
„A vidělas toho, co byl včera v noci za mnou? Toho, co mě vzbudil?“
„Ano, Davide. Viděla jsem ho.“
„A víš, kdo to je? A jak umřel?“
Zavrtěla jsem hlavou. „To nevím. Pamatuješ? Chtěla jsem po tobě, abys to zjistil.“
David se rozzářil. „No jasně! Já zapomněl. Včera jsem prohlížel pár knížek – počkej chvílku, jo? Zůstaň tady!“
Vyběhl z pokoje, zděšení ho už očividně pustilo. Zůstala jsem, kde jsem byla, přesně jak mi nařídil. Zajímalo by mě, jestli je Jesse někde blízko a poslouchá nás. Doufala jsem, že pokud je, pomůže mu to.
David byl vmžiku zpátky s nákladem špinavejch, nezvykle objemnejch knih. Vypadaly vážně starodávně, a když si s nima sedl ke mně a začal je nadšeně otevírat, zjistila jsem, že jsou přesně tak starý, jak vypadají. Ani jedna z nich nevyšla po roce 1910. Nejstarší byla z roku 1849.
„Koukej,“ pobízela mě David a otevřel velkej, v kůži vázaný svazek s titulem *Moje Monterey* od plukovníka Harolda Clemmingse. Plukovník psal dost suše, ale v knize byly fotografie, který trochu oživovaly text, i když byly jen černobílé.
„Koukni,“ opakoval vzrušeně David a ukazoval na starou fotku domu, kde jsme teď zrovna seděli. I když vypadal úplně jinak, bez verandy a bez garáží, a stromy kolem něj byly ještě malý. „Takhle vypadal náš dům, když to byl ještě hotel. Nebo penzion, jak tomu tehdy říkali. Tady se píše, že měl špatnou pověst. Zavraždili tady spoustu lidí. Plukovník Clemmings je tady všechny popisuje. Myslíš, že náš duch je jedním z nich? Jedním z těch lidí, co tady zavraždili?“
„Asi jo,“ souhlasila jsem. „Pravděpodobně.“

David začal hlasitě, plynule a bez zakoktání předčítat věty vysázený starodávným typem písma. Četl příběhy lidí, co zemřeli v našem domě, kterému plukovník Clemmings říkal Dům na návrší.

Ale ani jeden z těch lidí se nejmenoval Jesse. Žádná z postav mi ho ani vzdáleně nepřipomínala. Když David skončil, vyčkávavě se na mě zadíval.

„Možná že ten duch patřil k lidem z čínský prádelny,“ nadhodil horlivě. „Ten, co ho zabili, že nevypral pořádně spodky toho frajera.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ne. Náš duch není Číňan.“

„Aha.“ David se na chvilku začetl. „A co tenhle? Ten chlap, co ho zabili jeho otroci?“

„To bych neřekla,“ zarazila jsem ho. „Píše se tam, že měl jen sto padesát centů.“

„No, a co tenhle? Ten Dán, co ho přistihli, jak fixluje v kartách, a odpráskli ho?“

„Není to Dán,“ povzdechla jsem.

David si olíznul rty. „No dobře, tak co teda je? Ten náš duch?“

Potrásla jsem hlavou. „To nevím. Možná částečně Španěl. A...“ Ale nechtělo se mi to probírat tady v pokoji, když jsem nevěděla, jestli nás Jesse neposlouchá. Víte, mluvit o těch temnejch očích a štíhlejších snědejch prstech... a tak vůbec.

Aby bylo jasné, nechtěla jsem, aby si myslel, že se mi *líbí* nebo něco na ten způsob.

Pak jsem si vzpomněla na kapesník, na ten, co jsem ho včera ráno prala, abych z něj dostala svou krev, a na iniciály, co na něm byly vyšitý. MDS. Zmínila jsem se jsem o tom Davidovi. „Co to může znamenat?“

Chvilí uvažoval. Pak zavřel plukovníkovu knihu a sáhl po jiný. Ta byla ještě starší a špinavější. Byla tak stará, že se titul už ani nedal přečíst. Teprve když ji David otevřel, zahlédla jsem, že se jmenuje *Život v severní Kalifornii, 1800-1850*.

David vzadu nalistoval rejstřík a zamumlal: „Aha.“

„Aha co?“ chtěla jsem vědět.

„Aha, přesně to jsem si myslel,“ vysvětlil mi David. Pak začal listovat knihou od konce. „Tady,“ ukázal mi. „Myslel jsem si to. To je ona.“ Nastavil knihu, abych na ni viděla, ale na stránce byl nějaký průhlednej papír.

„Co to je? Je tam papírovej kapesník nebo co?“

„To není kapesník, to je hedvábněj papír,“ poučil mě David. „Dávali je do knih, aby chránily obrázky. Otoč ho.“

Otočila jsem tenkej list hedvábnýho papíru. Pod ním byl lesklej černobílej portrét s nápisem: *María de Silva Diego, 1830-1916*.

Polkla jsem naprázdno. *MDS! María de Silva!*

Vypadala přesně jako ženská, která má v rukávu takový krajkový kapesníčky. Měla na sobě nějaký bílý nabíraný šaty – nebo aspoň na tom portrétu vypadaly bíle – a z hlavy jí přes jedno rameno spadaly dlouhý černý vlasy. Kolem krku jí visel masivní zlatej náhrdelník. Krásná, hrdá žena se dívala z portrétu způsobem, který mi připadal trochu... no, opovržlivej.

Podívala jsem se na Davida. „Kdo to byl?“

„Asi nejoblíbenější holka v celý Kalifornii v době, kdy postavili tenhle barák,“ prohlásil David. Přitáh si knihu k sobě a začal v ní listovat. „Jejímu otci Richardovi de Silvovi patřilo skoro celý Salinas. Byla to jeho jediná dcera a měla dostat pořádně tučný věno. Ale proto se s ní všichni chlapi nechtěli ženit, nebo aspoň ne jenom proto. Tenkrát považovali holky, co vypadaly jako ona, za krasavice.“

Řekla jsem: „Ale ona je krásná.“

David se na mě pobaveně zašklebil: „Jo? No tak teda jo.“

„Ne. Myslím to vážně. Moc krásná.“

David pochopil, že si nedělám prču, a pokrčil ramenama. „No, to je fuk. Její táta chtěl, aby si vzala jednoho bohatýho rančera – byl to její vzdálený bratranec nebo tak něco a byl do ní blázen – ale ona milovala tady toho chlapa. Diega.“

Nahlídnul do knihy. „Felix Diego. Byl to lovec otroků, než přišel do Kalifornie, aby si tady nahrabal ve zlatých dolech. Ale Mariín táta nehoroval pro otroctví a ani pro dolování zlata. Takže se o tom oba dohadovali – myslím jako o tom, koho si teda vezme za manžela, jestli lovce otroků, nebo toho bratrance. A táta jí nakonec řek, že ji vydědí, když se neprovdá za toho bratrance. To ji rychle zklidnilo, protože Mariá peníze milovala. Měla šedesát šatů v době, kdy normální ženský měly dvoje, jedny do práce a druhý do kostela –“

„A co se teda stalo?“ přerušila jsem ho. Nezajímalo mě, kolik šatů měla ta holka ve skříni. Chtěla jsem vědět, co s ní má společnýho Jesse.

David se zase začel do knihy. „No, legrační na tom je, že Mariá nakonec vyhrála.“

„Jak?“

„Ten bratranec na svatbu nikdy nedorazil.“

Zírala jsem na něj. „Nikdy nedorazil? Co myslíš tím *nedorazil*?“

„No, prostě nepřišel. Nikdo neví, co se s ním stalo. Odjel z ranče, kde bydlel, pár dnů před svatbou, aby se tam dostal včas a tak, ale už nepřišel. Nikdo už o něm nikdy neslyšel. Nikdy. Tečka.“

„A...“ tušila jsem odpověď, ale chtěla jsem to slyšet, „...jak to teda dopadlo s Mariíou?“

„No, vzala si toho lovce otroků. Myslím po tom, co uplynula nějaká doba od toho zmizení... Tenkrát na tyhle věci existovalo strašně moc společenských pravidel, víš. Její táta byl moc zklamanej, že ji nemůže provdat za toho příbuznýho, a nakonec Marií povolil, aby si dělala, co chce, když se chce řítit do neštěstí. Tak to udělala, ale nešťastná nebyla. Měla s tím lovcem otroků jedenáct dětí a starali se o otcův majetek, když zemřel, a dařilo se jim moc dobře –“

Zvedla jsem ruku. „Počkej. Jak se jmenoval ten bratranec?“

David se podíval do knihy. „Hector.“

„Hector?“

„Ano.“ David to překontroloval v knize. „Hector de Silva. Matka mu říkala Jesse.“

Když zaklapl knihu a tázavě se na mě podíval, musel na mém obličejí uvidět něco... zkrátka něco, protože se zeptal tichým hlasem: „Tak tohle je náš duch?“

„Tohle,“ zopakovala jsem tiše, „je náš duch.“

O chvílku později zazvonil telefon. Mimoň zařval z haly, že je to pro mě. Zvedla jsem sluchátko a uslyšela Cee Cee, jak na druhém konci linky piští:

„Slečno místopředsedkyně, můžete to nějak komentovat?“

„Nevím co. A proč mi říkáš slečno místopředsedkyně?“

„Protožeš vyhrála volby!“ V dálce jsem slyšela Adama, jak mi hlasitě gratuluje. „Jaký volby?“ nechápala jsem.

„Na místopředsedu třídy!“ odfrkla znechuceně Cee Cee. „Bože...“

„Ale jak jsem je mohla vyhrát, když jsem tam ani nebyla?“ nechápala jsem.

„To je fuk. Prostě tě zvolily dvě třetiny oprávněnejch voličů.“

„Dvě třetiny?“ To mě dostalo. „Proboha, Cee Cee, jak mě mohli volit? Vždyť mě ani neznají! Jsem tady nová.“

Cee Cee namítla: „Co jsem říkala? Vzbuzuješ dojem rozenýho vůdce.“

„Ale –“

„Taky nejspíš neuškodilo, že jseš z New Yorku, a lidi tady jsou fascinovaný vším, co má něco společnýho s New Yorkem.“

„Ale –“

„A samozřejmě mluvíš rychle.“

„Cože?“

„Mluvíš rychle, takže to vypadá, že jsi inteligentní. Teda, ne že bys nebyla, ale když mluvíš rychle, tak to tak působí. No a nosíš černý oblečení, a černá je, no vždyť víš, vždycky cool.“

„Ale –“

„No, a taky to, jaks zachránila Bryce před tím padajícím trámem. Tyhle příběhy lidi milujou!“

Dvě třetiny lidí z druháku v misijní škole, přemítala jsem zmateně, by nejspíš volili ochotně třeba velikonočního zajíce, jen kdyby jim ho někdo doporučil. Ale nechala jsem si to pro sebe. Místo toho jsem zamumlala: „Prima. Paráda. Teda doufám.“

„*Paráda?*“ Cee Cee vypadala užasle. „To je všechno, co na to řekneš? Paráda? Dovedeš si vůbec představit, jak si teď užijeme, když budeš mít v rukou všechny ty prachy? Ty skvělé věci, který můžeme podnikat?“

Opravila jsem se. „To je teda fakticky...úžasný.“

„Úžasný? To je *epochální!* Před náma je epochální pololetí, chápeš? Jsem na tebe tak hrdá! To prostě nemá chybu!“

Když jsem zavěsila, připadala jsem si jako ochromená. Nestává se často, aby člověk vyhrál volby místopředsedy ve třídě, kde nestrávil zatím ani tejdén.

Ale nestačila jsem udělat ani krok, když aparát zazvonil znova. Tentokrát to byl holčíčí hlas, kterež jsem nepoznávala, a chtěl mluvit se Susannah Simonovou.

„U telefonu,“ řekla jsem a Kelly Prescottová mi zaječela přímo do ucha: „Slyšelas to? Jseš z toho mrtvá? Tohle bude teda hustej půlrok!“

Hustej. Tak jo. „Těším se, že spolu budeme pracovat,“ pronesla jsem zdvořile.

„Hele,“ řekla Kelly najednou pracovním tónem, „musíme se co nejdřív sejít a vybrat muziku.“

„Vybrat muziku na co?“

„Na ples přece.“ Slyšela jsem šustění, asi jak listovala diářem. „Mám kontakt na dýdžeje, poslal mi seznam, ze kterýho mu máme vybrat písničky, co nám má pouštět. Co zejtra večer? Co ti vlastně je? Pročs dneska chyběla? Není to doufám nakažlivý?“

Odkášlala jsem si. „Ehm. Poslouchej, Kelly, s tím tancováním se mi to nezdá. Myslím, že si můžu užít víc, když dáme peníze třeba na... piknik na pláži.“

„Piknik na pláži,“ opakovala bezbarvě.

„Jasně. S volejbalovým turnajem a ohňostrojem a tak.“ Obtočila jsem si telefonní šňůru kolem prstu. „Teda, až budeme mít za sebou vzpomínku na Heather.“

„Vzpomínku na Heather?“

„Zádušní mši. Tys přece už zamluvila v Carmel Inn místnost na tancování, ne? No, a místo toho tam můžeme uspořádat vzpomínku na Heather. Myslím, že by se jí to líbilo.“

Kellyin tón byl pořád bezbarvej. „Vždyť jste se ani neznaly.“

„No,“ připustila jsem, „to možná ne. Ale myslím, že dokážu odhadnout, jaká Heather byla. A řekla bych, že vzpomínková mše v Carmel Inn je přesně to, co by se jí líbilo.“

Asi minutu bylo ticho. No, *napadlo* mě, že se jí moje návrhy třeba nezdají, ale co může dělat? Nakonec, jsem teď místopředsedkyně. Mám dojem, že se s tím Kellinka bude muset vyrovnat.

„Kelly?“ Když neodpovídala, pokračovala jsem: „Koukni, Kell, nedělej si s tím starosti. Popovídáme si jindy. Jo, a ten tvůj večírek u bazénu. Nebude ti doufám vadit, když s sebou vezmu Cee Cee a Adama. Víš, je to legrační, ale tvrdili mi, žeš je nepozvala. Ale když je naše třída tak malá, tak fakticky není fér nepozvat všechny spolužáky. Víš, co tím myslím? Jinak si lidi, co je nepozveš, můžou myslet, že je třeba nemáš ráda nebo tak něco. Ale já myslím, že u Cee Cee a Adama to bylo jen nedopatření, že jo?“

Kelly vyhrkla: „Seš snad cvok?“

Nepokládala jsem za nutný odpovídat. „Tak ahoj zítra, Kell,“ řekla jsem a zavěsila.

A za pár minut telefon zazvonil potřetí. Zvedla jsem ho rovnou, protože jsem usoudila, že v závodech o nejoblíbenějšího člena týhle domácnosti s přehledem vedu. A nepletla jsem se. Byl to otec Dominik.

„Susannah,“ pronesl tím svým hlubokým, přívětivým hlasem, „doufám, že ti nevadí, že tě obtěžuji doma. Chci ti jen pogratulovat ke zvolení do funkce –“

„Nedělejte si starosti, otče Dome,“ zarazila jsem ho. „Nikdo nás neposlouchá. Jsem tady sama.“

„Co to mělo znamenat?!“ spustil okamžitě naprosto odlišným tónem. „Tys mi to slíbila! Slíbilas mi, že nepůjdeš sama v noci do školy!“

„Omlouvám se,“ řekla jsem. „Ale chtěla ublížit Davidovi a já –“

„Je mi jedno, komu chtěla ublížit, i kdyby to byla tvoje vlastní matka, mladá dámo! Příště beze mě nebudeš nic podnikat. Rozumíš? Nikdy příště už se nepokusíš o něco tak ztřeštěného a nebezpečného jako zaříkávání, pokud nebudeš mít po ruce někoho, kdo ti s tím pomůže!“

Povzdechla jsem si. „No jo. Tak dobře. No, já vlastně doufám, že už nebude žádný příště.“

„*Nebude žádný příště?* Co je to za hloupost? Jsme mediátoři, a dokud bloudí po tomhle světě ztracené duše, je tady pro nás pořád nějaké příště, mladá dámo. Nezapomínej na to.“

Jako kdybych mohla. Stačilo mi rozhlídnout se u sebe v pokoji a hned jsem viděla připomínku toho, kdo jsem – ducha mrtvého kovboje.

Ale neviděla jsem důvod, proč bych tohle měla vykládat otci Dominikovi. Místo toho jsem řekla: „Mrzí mě to s tou chodbou. Chudáci vlaštovky.“

„Na vlaštovkách nesejde. Ty jsi v pořádku, a to je hlavní. Až mě pustí z nemocnice, Susannah, tak si my dva spolu sedneme a povedeme dlouhou debatu o náležitých technikách mediace. Moc se mi nelíbí tvůj zvyk chodit po

světě a mlátit nebohé duše pěstí do obličeje, když už nemluví o tom dalším.“

Usmála jsem se: „Tak jo. Ty zlomený žebra vás musej pořádně bolet, co?“

Odpověděl mi trochu zdvořilejším tónem: „To je pravda, bolí. Jak to víš?“

„Že jste tak milej.“

„Omlouvám se.“ Hlas otce Doma zněl, jako by se opravdu cítil provinile. „A Susannah, už jsi slyšela tu novinu?“

„Jakou? Že mě zvolili místopředsedkyní, nebo že jsem minulou noc zbořila půl školy?“

„Ještě jednu. Pro Bryce se našlo místo na Střední škole Roberta Louise Stevensona. Přestoupí tam hned, jakmile bude zase v pořádku.“

„Ale...“ Bylo to směšný, ale fakt jsem cítila zklamání. „Vždyť Heather už je pryč. Už mu nic nehrozí. Nemusí přestupovat.“

„I když je Heather pryč,“ pronesl laskavě otec Dominik, „její památka žije v myslích těch, kteří ji znali, a kteří byli... zasaženi její smrtí. Jistě tomu chlapci nemáš za zlé, že chce začít znovu, na škole, kde si o něm nebudou věčně šeptat?“

Odfrkla jsem, ne právě vstřícně, protože jsem si vybavila Bryceovy jemný světlý vlasy: „Asi jo.“

„Měl bych být natolik v pořádku, že bych v pondělí mohl zase nastoupit do školy,“ prohlásil otec Dominik. „Mohla bys přijít ke mně do kanceláře?“

„Asi jo,“ zopakovala jsem se stejným nedostatkem nadšení jako předtím, ale zdálo se, že to otci Domovi nevadí, protože potvrdil: „Tak v pondělí.“ Než jsem stačila zavěsit, dodal ještě: „A prosím, Susannah, pokus se prozatím nezbořit to, co ještě zůstalo ze školy.“

„Ha ha,“ odtušila jsem sardonicky a zavěsila.

Sedla jsem si na vyhlídku a podepřela si bradu kolenama. Před sebou jsem měla celej záliv. Na západě už začínalo

pomaličku zapadat slunce. Zatím se ještě nedotklo hladiny, ale už to nebude trvat dlouho. Pokoj se zbarvil rudou a zlatou a obloha vypadala proužkovaně. Mraky hejřily všema barvama – byly modrý a pupurový a rudý a oranžový, jako stuhy, který jsem jednou viděla vlát na májce na nějaký venkovský slavnosti. Otevřeným oknem jsem cítila slanou vůni moře. Tu vůni ke mně přinášel slabej větřík, kterej pofukoval od moře.

Seděl snad Jesse v tomhle okně a vdechoval tuhle slanou vůni, než umřel? Předtím, než – jak jsem pochopila – vrazil do místnosti Mariín milenec Felix Diego a zabil ho?

Jako by mi četl myšlenky, Jesse se najednou zhmotnil jen pár kroků ode mě.

„Kristepane!“ vyhrkla jsem a přitiskla si ruku na srdci, který mi tlouklo tak zběsile, jako by mělo každou chvíli vybuchnout. „Musíš mi pořád dělat tohle?“

Opřel se s jistou nonšalancí o mou postel a založil si paže na prsou. „Omlouvám se,“ pronesl, ale vůbec to nevypadalo omluvně.

„Hele,“ začala jsem, „jestli tady my dva máme spolu bydlet – nebo jak to mám říct –, tak si musíme stanovit nějaký pravidla. A pravidlo číslo jedna je, že mě nebudeš takhle děsit!“

„A jak si představuješ, že ti dám najevo svou přítomnost?“ zeptal se s rozesmátýma očima.

„To nevím,“ přiznala jsem. „Nemůžeš třeba řinčet řetězama nebo tak něco?“

Potřásl hlavou. „Těžko. A pravidlo číslo dvě?“

„Pravidlo číslo dvě...“ Hlas mi trochu poposkočil, když jsem se na něj dívala. To nebylo fér. Fakt nebylo. Mrtví by neměli vypadat tak přitažlivě jako Jesse, když si tak opírá o čelo postele a tvář i rozhalenou hrud mu barví zapadající slunce...

Povytláhl obočí, nad kterým měl jizvu. „Něco je špatně, *querida*?“

Podívala jsem se na něj. Bylo jasné, že neví, že já vím. Jako o tý MDS. Chtěla jsem se ho na ni zeptat, ale na druhou stranu jsem měla pocit, že to radši nechci vědět. Jesseho něco drželo v tomhle světě a mimo ten, kam se měl odebrat, a já si byla jistá, že to souvisí s tím, jak umřel. Ale protože to vypadalo, že o tom nerad mluví, usoudila jsem, že se v tom radši nebudu vrtat.

Tohle se mi stalo poprvé. Většina duchů po mně chtěla, abych jim pomohla. Ale Jesse ne.

Nebo aspoň zatím ne.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ ozval se najednou, takže mě na vteřinu napadlo, že mi snad fakticky čte myšlenky.

„A na co?“ zeptala jsem se opatrně, odložila časopis a postavila se.

„Včera v noci, když jsi mě varovala, abych nechodil do školy, že tam budeš provádět exorcismus...“

Podívala jsem se na něj. „No...?“

„Proč jsi mě varovala?“

S úlevou jsem se pousmála. Jenom tohle? „Varovala jsem tě, protože kdybys šel za mnou, mohlo by tě to vtáhnout s Heather.“

„Ale nebyl by to snad dokonalý způsob, jak se mě zbavit? Měla bys pokoj jen sama pro sebe, jak jsi chtěla.“

Zhrozila jsem se. „Ale to by bylo děsně nefér!“

Konečně se usmál. „Chápu. Proti pravidlům?“

„Jo,“ souhlasila jsem, „to teda sakra jo.“

„Takže to varování neznamenal –“ popošel ke mně blíž, „– že bych se ti začínal líbit nebo něco takového?“

Rozpačitě jsem se zavrtěla a cítila, jak mi rudnou tváře. „Ne,“ řekla jsem umíněně. „Nic takovýho. Jen se pokouším hrát podle pravidel. Který jsi ty, mimochodem, porušil, když jsi vzbudil Davida.“

Jesse se přisunul ještě blíž. „Musel jsem. Varovala jsi mě, že sám do školy nesmím, tak co jsem měl dělat? Kdybych za tebou neposlal tvého bratra, byla bys už po smrti.“

Zdráhavě jsem si připustila, že je to tak, ale nehodlala jsem s ním ani za nic souhlasit. „To není pravda,“ namítla jsem. „Měla jsem věci perfektně pod kontrolou –“

„Nic jsi pod kontrolou neměla.“ Jesse se rozesmál. „Nemělas plán, nemělas vůbec nic –“

„Měla jsem plán!“ Rozčileně jsem vykročila k němu, takže jsme se najednou prakticky dotýkali. „Co si sakra myslíš, že mi tu vykládáš, že jsem neměla plán? Dělán to už léta, jasný? Roky. A nikdy jsem nepotřebovala pomoc, nikdy a od nikoho. A zvlášť ne od někoho jako ty.“

Přestal se okamžitě smát. Najednou vypadal rozzuřeně. „Jako já? Jak to myslíš – od *kovboje*?“

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Myslím někoho, kdo je sám *po smrti*.“

Jesse sebou trhnul, jako bych ho uhodila.

„Pravidlo číslo dvě bude, že ty se nebudeš starat o moje záležitosti a já nebudu strkat nos do těch tvejch,“ řekla jsem mu.

„Dobře,“ odsekl Jesse.

„Dobře,“ opakovala jsem. „A děkuju.“

Pořád ještě zuřil, ale zeptal se na půl pusy: „A za co?“

„Zachránils mi život.“

Najednou už nevypadal rozzuřeně. Obočí mu kleslo.

Pak už jsem viděla jen to, že natahuje ruce a pokládá mi je na ramena.

Nemohl mě překvapit víc, ani kdyby do mě vrazil vidle. Aby bylo jasné, jsem zvyklá, že musím duchy sem tam praštit pěstí. Ale nejsem zvyklá dívat se jim takhle zblízka do očí, jako by... jako kdyby...

Jako kdyby se mě chystali políbit.

Ale než jsem si stačila promyslet, co bych jako měla dělat – zavřít oči a nechat ho, aby mě líbal, anebo stanovit pravidlo číslo tři –, ozval se z chodby mamčin hlas: „Suzie!“ volala. „Suzie, už jsem doma!“

Podívala jsem se na Jesseho. Odtáhl mi ruce z ramen. O vteřinu později mamka otevřela dveře pokoje a Jesse byl ten tam.

„Suzie!“ zopakovala. Popošla ke mně a objala mě kolem ramen. „Jak ti je? Doufám, že ses trochu prospala! Vypadáš tak unaveně...“

„Ale ne,“ řekla jsem. Byla jsem spíš omráčená z toho, jak se to vyvinulo s Jessem. „Jsem v pohodě.“

„Snad už to bude v pořádku, co myslíš? Měla ses tady s Andym dobře? Říkal, že jste si spolu dali oběd.“

„Uvažil ho fantasticky,“ odpověděla jsem bezmyšlenkovitě.

„A David ti prý přinesl úkoly.“ Pustila mě a přešla k sedátku u okna. „Co bys řekla tomu, kdybychom si teď udělali k večeři špagety? Dala by sis?“

„To zní dobře.“ Pozorovala jsem ji, jak se dívá ven z okna. Napadlo mě, že už dávno nevypadala takhle... no, vyrovnaně.

Možná je to tím, že co jsme se přestěhovali na západ, přestala pít ty litry kafe.

Ale spíš to bude tím, že je zamilovaná.

„Na co se díváš, mami?“ zeptala jsem se.

„Ale na nic, zlato,“ odpověděla s úsměvem. „To jenom ten západ slunce. To je přece nádhera.“ Objala mě a společně jsme se dívaly oknem, jak slunce klesá za obzor a oceán svítí purpurovou a rudou a zlatou barvou. „Něco takového jsi v New Yorku nikdy neviděla, co?“

„To teda ne,“ souhlasila jsem.

„No,“ pobídla mě, „tak co říkáš? Vydržíme to tady chvíli?“

Jasně že žertovala. Ale taky to svým způsobem myslela vážně.

„Tak jo,“ souhlasila jsem, „chvilku to tady vydržíme.“

Usmála se na mě a pak se obrátila zpátky k oknu. Poslední kousek oranžového balonu zvolna mizel ve vlnách.

„Tak zapadlo slunce,“ zanotovala.
„A to je fajn,“ přidala jsem se.

Mediátor

KRAJINA PLNÁ STÍNŮ

Jenny Carrollová

Z anglického originálu *The Mediator – Shadowland*,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books v roce 2000,
přeložila Jana Jašová

Redigoval Petr Matoušek

Obálku navrhl Ivan Brůha

Vydala Euromedia Group – Knižní klub v Praze roku 2004
jako svou 2451. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 192

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první